

PRVA SLOVA BIBLIJSKE MOLITVE

DVANAEST PROPOVEDI O MOLITVI VERE

Glen Kun

Sa engleskog: Miodrag Marinković

Beograd, 1995.

S A D R Ź A J

POSVETA

Uzbudjeni smo...

- 1. Na kraju mog užeta**
- 2. Iz noćne more u zemlju snova**
- 3. U agoniji zavapih**
- 4. Zaljubljen**
- 5. Od pijanice do savetnika**
- 6. Odlazak s pobedom**
- 7. Uzbudljiva finansijska rešenja**
- 8. Naša zadivljujuća izlečenja**
- 9. Nauka o negaciji osvete**
- 10. Vodjeni vizijama i snovima**
- 11. Rešeni i problemi dana Gospodnjeg**
- 12. Obećanja za vreme nevolje**

OVO DELO POSVEĆUJEMO svakome ko je u nevolji, a želi i spreman je da nauči novu vještinu – vještinu molitve.

UZBUDJENI SMO... jer želimo da ti kažemo, dragi čitaоче, da je ova mala knjiga, koja predstavlja prva slova biblijske molitve, već sama po sebi odgovor na molitvu.

Imajući u vidu neodložne zahteve ljudi iz cele Amerike da se ove propovedi pojave u štampanom obliku, odlučio sam jednoga jutra da kleknem pred Boga, sa Biblijom otvorenom kod teksta Filibljanima 4,19.: „A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svojemu u slavi, u Hristu Isusu.“ Rekao sam Bogu da mi je potreban neko ko će tekst ovih propovedi skinuti sa trake, doterati tekst i pripremiti ga za štampu, pošto ja to lično nikako nisam mogao. Molio sam se za to krajnje ozbiljno. Tražio sam (Matej 7,7.) i verovao (Marko 11, 24.) i polagao pravo na uslišenje, uzvraćanjem **zahvalnošću zato što sam primio** – baš kao što je to učinio Isus, stojeći kraj Lazarovog groba (Jovan 11, 41), kako nam to preporučuje naš najomiljeniji pisac u knjizi **Vaspitanje**, strane 257. i 258., orig.

Baš te noći, dok sa govorio u crkvi pastora Gerija Frajezina u Norvoku, u Kaliforniji, on mi je prišao i rekao mi: „Da li si nekada razmišljao da nadješ nekoga koji bi te propovedi skinuo sa trake, izlektorisao tekst i pripremio sve što treba za štampu?“ Gotovo nisam mogao da poverujem onome što sam čuo. Pastor Frajezin je učinio baš to! Uz svoj vrlo obimni crkveni program, on je žrtvovao vreme da iznese taj projekat. Dugujemo zahvalnost Bogu i njemu što je poslužio kao Božji sluga i dopustio da Bog kroz njega usliši našu molitvu.

Bog će uslišiti i tvoju molitvu, kada naučiš prva slova biblijske molitve

G.A.K.

BOŽJI EKSER

**Gospode, učini da budem ekser na zidu,
Čvrsto prikovan na svoje mesto.
A onda, na tu, tako običnu i malu stvar,
Okači sjajnu sliku Tvoga lica;
Da bi putnici zastali da gledaju
U ljupke crte na noj i da,
Nastavljajući svojim napornim putevima,
Svako od njih može da ima lice koje zrači,
Utisnuto tako, da ništa ne izbriše,
Lik Tvoje slave i Tvoje milosti.
Gospode, neka niko ne misli na mene.
Učin da budem samo ekser na zidu,
Koji drži Tvoju sliku.**

Mildred Hil (Mildred Hill)

1. NA KRAJU MOGA UŽETA

Želeo bih da, zhajedno sa mnom, razmišljaš o sedam biblijskih istina:

1. Isus dolazi ponovo: „I evo ću doći skoro“ (Otkrivenje 22,12.).

2. On dolazi po one koje naziva „izabranima“ Otkrivenje 17,14., i koji su s Njim, jesu pozvani i izabrani i verni.

3. Oni će biti izabrani u peći nevolje, Isaija 48, 10: „Prebraću te u peći nevolje“.

4. Ta peć nevolje naziva se žalosnim vremenom, ili vremenom nevolje Jakovljeve, Danilo 12, 1. „I biće žalosno vreme, kakvoga nije bilo otkako je naroda do tada“. U Jeremiji 30, 7. čitamo: „I vreme je muke Jakovljeve, ipak će se izbaviti iz nje“.

5. Jakov je bio izbavljen iz svog vremena nevolje zato što je naučio molitvu primanja (1. Mojsijeva 32, 7-9, 12., 28.). To nije bila samo molitva predanja, niti molitva zahvalnosti, obožavanja ili kajanja. Nije to bila ni samo molitva priznavanja greha. Jakov je bio izbavljen zato što je naučio molitvu primanja.

6. Njegovo vreme i izbavljenje su upravo vrsta vremena nevolje i izbavljenja Božjeg naroda poslednjeg vremena. U Jeremiji 30, 7. čitamo: „I vreme je muke Jakovljeve, ipak će se izbaviti iz nje“. Jakov, ovde, predstavlja grupu ljudi koji žive pred Gospodnji dolazak, koji su prošli kroz strašan proces oplemenjivanja u peći nevolje. Zapazi da će se izbaviti iz nje. Zato što su naučili molitvu primanja, koju je naučio Jakov i koja ga je vodila kroz njegovo vreme nevolje.

7. Ishod, oni će biti kao sam Isaus Hristos, 1. Jovanova 3, 1-3.: „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se deca Božija nazovemo i budemo, zato svet ne poznaje nas, jer Njega ne pozna. Ljubazni! Sad smo deca Božija, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On, jer ćemo ga videti kao što jest. I svaki koji ovaj nad ima na Njega, čisti se, kao i On što je čist.

Jakov predstavlja grupu ljudi koji će, kroz ovo veliko vreme nevolje, ovaj proces čišćenja, izaći kao zlato. Obećanje stoji da će ta grupa ljudi biti izbavljena iz tog vremena nevolje, zato što su naučili ono što je naučio Jakov. Oni su naučili da se mole onako kako je naučio da se moli Jakov; ne samo molitvom pokajanja, ne samo molitvom priznavanja greha, ne molitvom zahvalnosti ili obožavanja. Naučili su da se mole molitvom **primanja**. Bog koji silazi kroz vatreni nebeski svod, posmatra ove ljude i kaže: „Oni su kao ja!“. Ja želim da

pripadam toj grupi ljudi kada Isus ponovo dodje. Ne želiš li to i ti? Ja to, u stvari, želim tako ozbiljno, da sam čvrsto odlučio da se molim tom molitvom primanja.

Pre dosta godina je, na koledžu La Sijera, bio jedan mladić koji je godinama pokušavao da nadje rešenje za svoje probleme. Imao je pitanja koja su tražila odgovore. Iako su mu do tada mnogo puta uslišavane molitve, izgledalo je da su ga zaobilazile kod ključnih pitanja. Nije mogao da nadje odgovore na neka velika pitanja života. Nije mogao da otkrije prava rešenja za svoje probleme. I pored toga što je išao od jednog do drugog učitelja i od jednog do drugog hrišćanina, pitanja su ostala bez odgovora. Trudio se uzalud.

Često bi odlazio na kakvo usamljeno mesto da se moli, tražeći od Boga odgovore na svoja pitanja. Iako se posle vremena provedenog u molitvi osećao osveženim, rešenja za pitanja koja su ga mučila ostajala su mu nejasna. Konačno, jednog dana, odlučio je kako će postupiti. Napisao je jednu poruku i ostavio je na sto, svom cimeru.

Tog mladića nazvaćemo imenom Bob, a njegovog prijatelja, Džim. Na jednostavnoj poruci koju je Bob ostavio, stajalo je: „Dragi Džime. Otišao sam u San Dijego da pristupim mornarici. Da li bi bio dobar da moje stvari spakuješ u moj kofer? Kad se sredim, javiću ti gde da ih pošalješ. Džim je došao u sobu i pročitao poruku, čitajući i između redova. Shvatio je da mornarica nije imala rešenje za Bobove probleme. Znao je da kada neko pokušava da pobjegne od problema, on samo pokušava da pobjegne od samog sebe. Tako će, sve dok nosi sebe sa sobom, nositi i svoje probleme.

Džim je osetio potrebu za pomoći u toj situaciji, pa je sazvaio nekoliko svojih hrišćanskih prijatelja i zatražio od njih da se mole Bogu, da spreči da Bob pristupi mornarici. Oni su ozbiljno udružili svoja srca, usrdno tražeći od Boga da ih usliši.

Bilo je to ratno vreme, kad je ujka Semu bio potreban svaki raspoloživi odvažan, srčan mladi Amerikanac. Ovi Bobovi prijatelji su se otvoreno suočili s ovako neravnopravnom situacijom, u kojoj je sve govorilo protiv njih.

Bob je u međuvremenu stigao u San Dijego i brzo pronašao regrutnog mornaričkog oficira. Stao je pred njega i ispričao svoju nameru da pristupi mornarici. Želeći da ubrza situaciju, uradio je malo samoreklame. Objasnio je kakvu će prednost imati mornarica njegovim pristupanjem. Učinio je to opširno, nadajući se da neće biti odbijen. Kada je završio, oficir je pogledao prema njemu i rekao: „Mladiću, u ovom trenutku za tebe nismo zainteresovani. Mi ne primamo ljude na mesec dana. Ako želiš, možeš kasnije ponovo doći.“ Odgovor mu je bio hladan i grub.

Ovo je Boba vidno potreslo. To on uopšte nije očekivao. Vratio se u svoju hotelsku sobu i pregledao oglase u novinama, očekujući da nadje posao za mesec dana, posle čega bi

ponovo otišao da se prijavi za mornaricu. Našao je oglas u kojem se tražio trgovac. Bob je u sebi gledao prilično dobrog trgovca, pa se brzo uputio u kancelariju na naznačenoj adresi. Posle kratkog vremena već je sedeo u kancelariji direktora i razgovor je počeo.

Posle nekoliko minuta direktor je procenio situaciju. Ustajući i preteći prstom Bobu u lice, rekao je: „Mladiću, idi kući i odluči šta hoćeš. Kada odlučiš, onda to i uradi!“

Bob je ovom prilikom bio stvarno uzdrman. Bio je kod čoveka koji je tražio trgovca. Uložio je pravi, gotov novac za oglašavanje. Trgovac dolazi kod njega, a on ga vraća kući! Ponudio je svoje usluge svojoj zemlji u vreme njene preke potrebe, a zemlja ga je odbila.

Šta sada? Nije mogao da se vrati u koledž i da sačuva čast. Nije znao šta da uradi. U džepu je imao samo 8,50 dolara. U svojoj sobi se setio da su mu molitve mnogo puta bile uslišavane. Pao je na kolena i molio se Bogu. Rekao je: „Dragi Gospode, došao sam na kraj svog užeta. Ne znam šta da učinim; ne znam kuda da krenem. Ali, dragi Bože, ako me izbaviš i ako mi kažeš šta treba da radim, ja ću to učiniti. Otići ću tamo gde Ti hoćeš da idem i radiću ono što Ti hoćeš da radim. Biću ono što Ti hoćeš da budem.“

Upravo u tom trenutku, kako mi je ispričao Bob, do njega je dopro čujan glas, obraćajući se njemu. Glas je bio razgovetan, jasan; glas kakav nikada ranije nije čuo, bar ne da bi ga se setio. Glas mu je rekao: „Idi u Medison koledž u Tenesiju.“ Bob nije znao gde se u Tenesiju nalazi Medison koledž.

Sa 8,50 dolara u džepu, uputio se u Medison koledž, putujući autostopom preko američkog kontinenta. Šest dana kasnije je stigao u Medison, oko tri kilometra od koledža. Ta preostala tri kilometra do koledža Bob je išao pešice. Jutro je bilo neprijatno, hladno i kišno. Hodajući, pitao se „Zašto sam se, preko cele Amerike, uputio baš u ovu školu? Šta mogu da nadjem ovde, što nisam našao u Kaliforniji? Šta se to stvarno događa?“

Stigao je na kampus, predstavio se i primljen je s dobrodošlicom. Imao je vrlo malo vremena da sredi svoje misli. Kad su ga kolege studenti zapitali s kojom namerom je došao u Medison, odgovorio je: „Došao sam s jednom izričitom namerom, pokušavam da nadjem filozofiju koja će me provesti kroz predstojeće vreme nevolje. Bio je to Bobov odgovor na zapitkivanja studenata sa koledža.

Ako postoji nešto šta bi crkvi trebalo da bude važno, to je jasna predstava o ovoj filozofiji. Ja nisam toliko zainteresovan da posmatram ljude kako neprestano ponavljaju činjenicu o dolasku sedam poslednjih zala i vremena nevolje. Samo ponavljanje toga može samo da nas ispuni strahom. Biblija, naime, kaže: „Strah ima muku. A ko se boji nije savršen u ljubavi...“ (1. Jovanova 4, 18.) Ono što je, međjutim, ovde važno je ono za šta sam ja zainteresovan jeste pomoći ljudima da savladaju filozofiju koja će ih provesti kroz predstojeće

vreme nevolje i omogućiti im da dignu glavu i kažu: „Gle, ovo je Bog naš, Njega čekasno, i spašće nas.“ (Isaija 25,9.)

Ova knjiga je pripremana s tom mišlju vodiljom. Želim da znate više od samo toga da nam predstoje mračni, sumorni dani. Bog to zna, a zna to i djavo; to znaju anđeli i gotovo svako to zna! Medjutim, mi treba da znamo više od toga! Treba da znamo, da upoznamo filozofiju koja će nas pobedonosno provesti kroz vreme nevolje. Mi možemo, kao anđeli, da živimo u pobedi. (Zaharija 12, 8.) u završnim danima ljudske istorije ako upoznamo i primenjujemo molitvu primanja i sledimo njena jednostavna upustva.

Uprkos činjenici da je odlučio da nikada više ne traži savet od nikoga na svetu, posle dve nedelje provedene na kampusu Bob odlučuje da pokuša još jednom. Uputio se ka kabinetu pastora i zakucao na vrata. Čast mi je što sam u to vreme bio pastor koledža Medison.

Dok je stajao pred vratima i kucao, Bob nije znao da sam ja jednom ranije prolazio kroz iskustvo slično ovom kroz koje je on sada prolazio. Nije znao da je taj pastor prošao nekim mučnim, usamljenim stazama i da je tražio od Boga odgovore na neka pitanja. Iako sam za sobom već imao godine pastorskog iskustva, u mom umu su ostala mnoga pitanja na koja nisam dobio odgovor. Drugo, što Bob nije znao jeste da sam posle izlivanja srca Bogu i upornog, nepopustljivog traženja, ipak našao neke odgovore.

Došao sam do sledećeg zaključka: kad je Bog u svojoj milosti dao prosvetljenje duši koja traži izlaz, pa takvo isto prosvetljenje i razumevanje traži neko drugi, On će učiniti da se te dve osobe sastanu, pa makar to značilo i preći s jedne na drugu stranu američkog kontinenta. Bog će odgovoriti u trenutku kad je naše razmišljanje dovoljno iskristalisano, da budemo svesni svoje potrebe. Bob je iskristalisao svoje misli. Bio je svestan svoje potrebe i spreman da primi određene odgovore.

Mladić je ušao u kancelariju i počeo da priča svoje iskustvo. Prišao sam mu i rekao: „Bobe, ja nisam toliko zainteresovan za tvoje lične probleme. Medjutim, želeo bih da ti iznesem filozofiju uslišenja molitava koja može da razreši **svaki** problem.“ Otvorio sam Bibliju, i mi smo počeli. Jedan sat kasnije Bob je iz moje kancelarije izašao kao da lebdi! U tim trenucima on je došao do nekih uzbudljivih otkrića. Bio je oduševljen, ushićen! Dao sam mu svoj rad o veštini molitve vere, koju sam naučio u mojoj Getsimaniji. U svojoj agoniji traženja, ja sam našao nešto za šta sam Bogu bio neprekidno zahvalan. Našao sam prva slova molitve.

U Mateju 7,7. upoznao sam prvo slovo: **A – molitve. „Ištite i daće vam se“**. U Marku 11,24. upoznao sam drugo slovo **molitve B – „Verujte“**. Verujte da vam je molitva uslišena,

da ste primili odgovor! Nije li to jednostavno? Tačno je, osnovne postavke su jednostavne, ali i postupiti po tome je nešto drugo. Klekni pred Boga i nadji u Bibliji bilo koje od 3.573 obećanja ili grupa obećanja; stavi ruku na to mesto u tekstu i, u jednostavnosti malog deteta, zatraži da On ispuni to obećanje na tebi, a onda i veruj da će On to učiniti, jednostavno zato što je to obećao. To nije složen posao. Za tako nešto nije potrebna vera kakvu mnogi pripisuju Iliji, već samo vera malog deteta.

Mi Bogu često pristupamo kao oni koji mnogo znaju. Mi smo veoma mudri, vrlo zreli. Nije li upravo Isus rekao: „Ako ... ne postanete kao mala deca...“ Kako malo dete prihvata reči svoje majke?

Dve male devojkice prepirale su se oko nečega. Jedna je rekla: „To je tako.“

„Ne baš nije tako“, uzvratila je druga devojkica.

„Jeste, tako je, jer tako mama kaže.“

Osnov njenog verovanja nisu bile mnoge reči, nego majka. Osnov našeg verovanja nije mnogo reči, nego činjenica da je Bog to rekao! Naša vera treba da se temelji na Bogu. Laže li Bog? Ili, govori li Bog istinu? To je značajno u našem razmatranju ovog pitanja.

Druga mala devojkica i dalje nije bila zadovoljna.

„E, pa ipak, nije tako“, bila je uporna.

„Tako je, i zbog toga, zato što je mama rekla da je tako. Tako, kad mama kaže da je nešto tako, onda je to tako čak i ako neko kaže drugačije“, zaplakala se njena drugarica povredjena pri pomisli da neko može da sumnja u reč njene istinoljubive mame.

To je detinja vera. To znači prihvatiti ono što mama kaže, da je tako zbog majke! Shvatio sam da moram da kleknem i da kažem: „Bože, verujem u obećanja koja si ti dao, zato što si **Ti** tako rekao, čak i ako djavo kaže da to nije tačno. Čak i ako okolnosti kažu da tako ne može da bude ako Bog kaže da jeste, **ono je tako!**“ To je **B – drugo slovo molitve**. Ali to nije molitva primanja.

Treće slovo C – je molitva primanja. To sam shvatio tek pošto sam mnogo godina proveo propovedajući. **C - je polaganje prava na obećanje čije sam ispunjenje tražio i za koje sam Bogu rekao da ga veruje.** Na njega ja polažem pravo, uzvraćajući zahvalnošću zato **što sam ga primio.** To je tajna koja me je zaobilazila mnogo godina. To je ono što je učinio Jakov u vreme svoje nevolje. On je priznao svoju nedostojnost i rekao: „Gospode, Ti si mi obećao da ćeš biti uz mene. Osim toga, obećao si da ćeš me sigurno vratiti kući. Jako se bojim, jer mi u susret ide brat sa četiri stotine vojnika. Strah me je da će pobiti moju porodicu, moju malu decu i uništiti sve što imam. To je moj problem, Gospode, ali ja se oslanjam na obećanje koje si Ti dao u pogledu moje sigurnosti. Ti si mi obećao, Gospode.“

Jakov je ponizno priznao svoje grehe, vapeći Bogu za mislost, ponavljajući obećanja i podsećajući Boga na sve što je obećao. Sada je zatražio od Boga da ispuni ta svoja obećanja. On je, praktično, **položio pravo** na obećanja. S osećanjem punog poštovanja, rekao je: „Neću te pustiti dokle me ne blagosloviš“ (1. Mojsijeva 32, 26.). To je molitva primanja.

O, kad bismo mi, kao Jakov, mogli da kažemo u molitvi: „Neću te pustiti dok mi ne pružiš sigurnost da si me čuo i dok ne ispuniš svoje obećanje.“

Milioni ljudi danas upućuju molitve obožavanja, molitve kajanja ili molitve zahvalnosti, molitve priznanja greha i molitve upućivanja molbi. Veoma mali broj ljudi uopšte priznaje da veruju! Medjutim, ja ne verujem da ima i jedan od stotinu hrišćana koji ispunjava uslove i kaže: „Gospode, ja verujem da ti **sada ispunjavaš** ono što si obećao. Hvala Ti što sam to i primio. To je molitva primanja.

Mi ćemo ovo istražiti i proučiti u nastavku, tako da možemo da znamo kako da se oslonimo na tog silnog Boga, tog Stvoritelja svemira, tog Spasitelja koji čezne i koji je voljan da spase svakoga koji k Njemu dolazi. I mi možemo da mu pristupimo i kažemo: „Gospode, ja verujem u ovo obećanje. Verujem da Ti sada ispunjavaš to obećanje i ujedno Ti zahvaljujem što si ga **već** ispunio.

Odakle mi ovo? Ovo sam našao u Bibliji. Medjutim, moj omiljeni pisac je poslužio kao Božje orudje, da mi istakne te uzbudljive činjenice. To nalazimo u knjizi **Vaspitanje**, autora Elen Vajt, na stranama 253-258, orig. Uzeću samo jedan ili dva reda sa 258. strane, koji će te uzbuditi: „Mi možemo da se molimo za svaki dar koji je On obećao: potom treba da verujemo da primamo, i da mu uzvratimo zahvalnošću zato što smo primili.“

Nije li ovo uzbudljivo? Želim, u narednim proučavanjima, da vam iznesem kako svako od nas može da uradi baš ono šta se time preporučuje. Naučićete kako se to radi! To iskustvo može da bude i biće vaše iskustvo. Tvoji problemi mogu da se razreše u okviru ovakvog sklopa. Bog je obećao da će tako biti.

U knjizi **Hristove priče**, str. 147., orig., upućuje nam se poziv da uzmemo Biblije u ruke i da ih otvorimo. Potom treba da dodjemo Bogu i da mu kažemo: „Gospode, učinio sam kako si rekao. Ja ti predstavljam Tvoje obećanje i polažem pravo na odgovor.“

Džordž Miler, taj veliki čovek vere, imao je običaj da se moli s otvorenom Biblijom pred sobom. Upitan zašto tako radi, odgovarao je praktično ovo: „Ova otvorena Biblija je kanal komunikacije između Boga i čoveka. Ovu knjigu je dao Sveti Duh. Sveti Duh odnosi ovu molitvu. Na taj način, ova otvorena Biblija predstavlja veliki kanal komunikacije između Boga i čoveka.“

To je reč Svetoga Duha. Tako, kada uzimam Njegovu Knjigu, postaje mi jasno, prema tekstu u Rimljanima 10, 17., da vera biva od propovedanja, a propovedanje Rečju Božjom. Mi se možemo obratiti Bogu i reći: „Ovo je Tvoja nepromenljiva, večna, besmrtna Reč. Ona ne može da zataji. Što kaže neće li učiniti, i što reče neće li izvršiti?“ (4. Mojsijeva 23, 19.).

Bogu nije moguće slagati! (Jevrejima 6, 18). Svoje potpuno poverenje i pouzdanje možemo uložiti u ovaj podatak, ovu činjenicu. U našim mislima nikada ne treba da bude sumnje u pogledu Božje verodostojnosti.

Bob je tog prepodneva izašao iz moje kancelarije, našavši ono što je hteo. Bio je vrlo uzbudjen! Nekoliko dana kasnije ponovo je došao. Kad sam ga, na njegovo kucanje, pozvao unutra, on je rekao da je došao još jednom za malo dodatnih informacija. Pre nego što bismo se upustili u novu diskusiju bio sam veoma zainteresovan da saznam da li je Bob ispoštovao savet koji sam mu prethodno dao i zato sam ga pitao: „Bobe, da li si primenio ono što sam ti rekao?“

„Ne, nisam“, priznao je Bob smeteno.

Čuvši to, ljubazno sam ga zamolio natrag k vratima, rekavši mu, uz osmeh, da opet dodje čim to bude uradio. Pomalo uzdrman, Bob je izašao iz kancelarije i, kako mi je kasnije ispričao, bio rešen da primeni ono što mu je bilo rečeno. Kasnije mi je, poverivši se, rekao da je to učinio tek onog trenutka kad je shvatio koliko je važno da praktično primeni u praksi osvedočenje koje je stekao. Bog ga je vodio preko celog američkog kontinenta da bi našao ono što je tražio, i to je i našao. Sada je, međjutim, došlo vreme da i nešto učini u vezi s tim.

I nama je došlo vreme da učinimo nešto u vezi s onim što nam je Gospod otkrio. Slažete li se? Neko saznanje će biti bezvredno ako se aktivno ne upotrebi sve dok mi s njim nešto ne učinimo.

Evo onoga što smo do sada naučili:

1. Isus dolazi ponovo.
2. On dolazi po one koji su pozvani i izabrani.
3. To će biti oni koji su izabrani iz peći.
4. Ta peć je vreme nevolje.
5. To vreme nevolje, zapravo je vreme nevolje Jakovljeve.
6. Jakov je bio spasen iz svoje nevolje zato što je naučio da se moli molitvom primanja.
7. Svi oni koji, slično Jakovu, nauče molitvu primanja i ispune uslove, kako je to učinio Jakov, sigurno će proći kroz vreme nevolje. Oni će pogledati u Božje lice i

reći: „Spremni smo za Tebe, Gospode. Čekali smo te.“ Oni će biti kao On

Otvori Bibliju i nađi u njoj tekst u 1. Jovanovoj 1, 9. i stavi ruku na to obećanje. Tada se, s osećanjem dubokog poštovanja, moli tom molitvom primanja: „Dragi Gospode, koji si na nebu, ja sam pročitao/pročitala ovo obećanje. Priznajem da sam grešnik. Molim te da mi oprostiš grehe. Sada verujem da si mi oprostio i uzvraćam Ti zahvalnošću, što sam primio to Tvoje praštanje. U divno ime mog dragog Iisusa. Amin.“

2. IZ NOĆNE MORE U ZEMLJU SNOVA

Pozvao bih vas da zajedno sa mnom proučite sedam biblijskih činjenica:

1. Isus dolazi ponovo. „I evo ću doći skoro“ (Otkrivenje 22,12.).

2. On dolazi po pravedne i svete. „Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet, neka se još sveti. I evo ću doći skoro, i plata moja samnom, da dam svakome po delima njegovim“ (Otkrivenje 22, 11. 12.).

3. On dolazi po te osobe zato što one više neće grešiti (Otkrivenje 22,11.). Čovek koji je pravedan ne greši, jer svaka je nepravda greh (1. Jovanova 5, 17.).

4. Ti ljudi su, u tom trenutku, već prestali da greše, jer su upoznali suštinu/filozofiju teksta iz 1. Jovanove 3, 9.: „Koji je god rođen od Boga ne čini greha, jer njegovo seme stoji u njemu, i ne može grešiti, jer je rođen od Boga.“ Oni su shvatili da kada Božje seme, Božju Reč stave u svoja srca čuvaju, skrivaju i drže u srcu oni ne greše. Naučili su to gledajući u Isusa. Oni su učinili ono što je Isus učinio kad je bio kušan. Biblijski izveštaj, u Mateju 4, 4. kaže da je Isus djavolu, kad mu je ovaj pristupio, kao rukavicu, bacio obećanje: „Ne živi čovek o samom hlebu, nego o svakoj reči koja izlazi iz usta Božijih.“

Ti ljudi su shvatili da je Isus došao da zauzme naše mesto i da, dok je bio ovde na zemlji, nije raspolagao sredstvima koja nama nisu dostupna. Oni su usvojili Isusovu formulu pobede – silu Božje Reči! To je suština /filozofija skrivanja Božje Reči u srcu. To je novo iskustvo, kako to kaže apostol Petar: „Kao prerodjeni ne od semena koje trune, nego od onog koje ne trune, Rečju živoga Boga, koja ostaje dovek (1. Petrova 1, 23.). Seme, koje je Božja Reč, bilo je skriveno u srcu, kao što ga je Isus sakrio u svoje srce. Oni su, na osnovu iskustva, zaključili da je metod u borbi protiv iskušenja. Oni su čitali tekstove kao onaj u Jovanu 15, 3. : „Vi ste već očišćeni rečju koju vam govorih.“ Oni su čitali i verovali, tražeći ispunjenje obećanja, kao što je ono u 2. Petrovoj 1, 4.: „Kroz koje se nama darovaše časna i prevelika obećanja, da njih radi imate deo u Božijoj prirodi, ako utečete od telesnih želja ovoga sveta.“

Ti ljudi su upoznali filozofiju teksta iz 1. Jovanove 3, 9.: „Božji život nalazi se u Njegovoj Reči.“ I zato, kada dopuste Svetome Duhu da usadi, zadrži i sačuva tu Reč, oni će prestati da greše jer Božja nepromenljiva, večna Reč govori da će oni nastaviti da budu sveti.

Ja želim da pripadam toj grupi! Štaviše, rešio sam da joj pripadam! Verujem da **moгу** da joj pripadam. Verujem i da svi mi možemo da pripadamo toj grupi.

Sve je to zapisano za nas. U 1. Mojsijevoj 32, 8.9.12.28., jasno se vidi da je tajna Jakovljeve pobjede u njegovo vreme nevolje bila u činjenici da je Božje nepromenljivo, večno obećanje Jakov ponizno prihvatio i krajnje nesebično izneo pred Boga obećanje koje je dao. Jakov je tom prilikom rekao: „Gospode, ti si mi, kad sam otišao od kuće, obećao da ćeš biti uz me. Kad sam spavao na kamenu kao uzglavlju i Ti mi pokazao one lestve koje su sa neba doticale zemlju, Ti si mi ponovo ulio uverenje da ćeš sa mnom ići do kraja moga puta. Gospode, rekao si mi da me nećeš ostaviti i obećao da će mog potomstva biti kao zvezda nebeskih. Osim toga, obećao si mi da ću moći da se vratim svojoj kući.“

U ovome se sastojala konstrukcija Jakovljevog uspeha. On se nije molio samo molitvom pokajanja, govoreći o svojoj nedostojnosti, nego se molio molitvom primanja, kojom je tražio od Boga da učini nešto određeno, što je verovao da će Bog i učiniti. Potom je uzvratio zahvalnošću Bogu što je to **već** učinio! To je molitva primanja: uzvraćanje zahvalnosti Bogu za **primanje** onoga što je Bog obećao. Kako je značajno da napregnemo svoju veru, kako bi se u njoj našlo i ovo čudo molitve. Na kraju te noći hrvanja i borbe, kad je anđeo rekao pusti me, zora je, Jakov nije stao pred Boga, pa rekao: „Ako je Tvoja volja da me blagosloviš, onda me blagoslovi.“ To bi, na taj način, bila molitva predanja. Današnji hrišćani su potpuno promašili metu, bar što se tiče molitve primanja. Oni su je zamenili molitvom predanja Jakovu je one noći trebalo nešto bolje od molitve predanja. Njemu je trebalo da **primi** silu i pobjedu. Bio mu je potreban novi život! Morao ga je dobiti, ili poginuti! Odlučio se uhvatiti za moćnog Izbavitelja i vapio iz dubine svoje duše u agoniji: „Neću te pustiti dokle me ne blagosloviš.“ On je time, praktično, rekao: „Neću te pustiti dok mi ne daš ono što si mi obećao i ono zbog čega si došao.“

Bog je rekao: „Pusti me.“ Medjutim, Jakov nije popuštao. Još jednom je zavikao: „Ne mogu te pustiti. Moraš mi dati ono zbog čega si došao. Hoću da mi to daš, Gospode.“

„U redu“, rekao je Bog. „Ti sada više nisi Jakov. Od sada se zoveš Izrael i od sada si princ, pobednik. Našao si izbavljenje i primio ono što si tražio.“

6. Svi oni koji rade ono što je Jakov uradio bezbedno će proći kroz poslednje, vreme nevolje. U Jeremiji 30, 7. čitamo: „Vreme je muke Jakovljeve, ipak će se izbaviti iz nje.“ To je obećanje! Onima koji su upoznali filozofiju prihvatanja Isusovog života u Njegovoj Reči obećano je izbavljenje; filozofiju primanja Hrisa lično u Njegovoj Reči. Oni će pobedonosno, trijumfalno proći kroz vreme nevolje!

7. Sam Bog će za njih objaviti da su bez mane. Juda 24: „A Onome koji vas može sačuvati bez greha i bez mane, i postaviti prave pred slavom svojom u radosti.“

Zamisli Bog će nas predstaviti kao ljude bez mane! Sam Bog posmatra svoju decu, na poslednji veliki dan, kada dodje po njih. Isus ih predstavlja svom Ocu i kaže: „Oče, evo ih. U njima nema nijedne mane!“ Kako je divno biti u Hristu, ispunjeni Njegovim životom, pokriveni Njegovom pravdom.

U ovom trenutku želim da pevam pesmu: „Gospode, u tom silnom mnoštvu moram biti ja.“ Ne želiš li to i ti? Kada kažemo: „Gospode, planiram da budem u tom broju, kada tvoji sveti udju u grad. O, Gospode, obećao si da ćeš mi pomoći. Tako, pošto si mi obećao ja **znam** da sam primio silu, pobedu u Isusu. Tada postaje jasno da nećemo propustiti da se nadjemo u tom broju.

U prethodnoj propovedi govorio sam vam o iskustvu mladića Boba. Rekao sam vam kako, zbog izostajanja komunikacije; zbog toga što, možda, nije jasno procenio sopstveno razmišljanje, čime bi mogao lako shvatljivo da izrazi svoju potrebu, on nije uspeo da nadje odgovore na nekla vrlo duboko usadjena pitanja koja su ga mučila. Setićete se da ga je Gospod poveo do mene, preko celog američkog kontinenta, zato što sam ja pre toga sam prošao kroz svoje vreme nevolje i što me je Gospod doveo do određenih odgovora, koje je želeo da prenesem Bobu, a i drugima.

Gospod nam daje te male period nevolje, kako bismo se pripremili za prolazak kroz veće periode nevolje, kada do njih dodje. To je i razumljivo, slažete li se? Takođe smo videli kako se on, na kraju, molio molitvom vere i primanja. Hajde, da to bliže ispitamo.

U moje vreme nevolje ja sam se s Božjom Rečju upoznao kao sa **semenom**. Za mene je to tada bilo divno otkrivenje. Isus je rekao: „Seme je Reč Božija.“ (Luka 8, 11.) Upravo u moje vreme nevolje ja sam naučio kako sakriti seme u svoje srce. Po ugledu na apostola Pavla, i ja moram da priznam da još ne dostigoh. Ali želim da napredujem, da koračam napred. To je, kako ja verujem, ono što je važno.

Bog me je poveo kroz vreme nevolje, želeći da me uputi u tu osnovnu filozofiju, kako bih, pre svih, mogao da pomognem Bobu a onda i mnoštvu drugih ljudi. U stvari, događaj koji me je pripremio za taj susret bio je neverovatno beznačajan. Događaj je bio tako neznan, da sam došao do zaključka da nas upravo mali ispiti života pripremaju za one velike. Malo vreme nevolje nas priprema za veliko vreme nevolje. Tek kada se suočimo s iskušenjem mi postajemo svesni onoga što bi Bog učinio unutra, u nama. Kad se uspešno suočimo sa svojim svakodnevnim iskušenjima običnim svakodnevnim iskušenjima, spremni smo za veća iskušenja. Može se lako dogoditi, kada stignemo u kuću svoga Oca i osvrnemo se

na celo iskustvo svog života, da ćemo utvrditi da je događaj koji smo u svom životu doživeli kao mali, upravo bio ogroman događaj, stvarna prekretnica u našim životima!

Tako je to bilo s mojom ženom i samnom. Bilo je to pre mnogo godina, živeli smo u Ročesteru, država Njujork. Upravo smo bili završili jednu veoma napurnu evangelizaciju. Bili smo na izmaku snaga. Meni su, u više navrata, savetovali da se na neki način, fizički, odvratim od svojih redovnih aktivnosti. Da se bavim nekom fizičkom aktivnošću. Dobro zdravlje zavisi od dobre cirkulacije, dok dobra cirkulacija zavisi od fizičkih aktivnosti. Živeli smo u domu lociranom na tako malom komadu zemljišta, da nije bilo mesta za malu baštu, koja bi nam priuština malo prijatne fizičke aktivnosti.

U to vreme sam čitao dve knjige. Naslov jedne od njih bio je **Život na selu**. Više nego ikada pre toga, shvatio sam da moram da imam baštu, ako hoću da sačuvam zdravlje. Znao sam da na neki način moram da obezbedim fizičke aktivnosti! Druga mala knjiga imala je naslov **Šta je Bog obećao**. Vraćao sam se u mislima u detinjstvo i video situacije u kojima je Bog uslišio mnoge moje molitve. Toliko molitava je bilo uslišeno, koje bih mogao da brojim da biste pomislili da se nikada nisam mogao izgubiti. Ali, znate, nije važan broj uslišenih molitava nego naprotiv kako smo se držali za Božju ruku.

Često mi je pred oči dolazio naslov te male knjige, **Šta je Bog obećao**, i tada bih se setio ostatka biblijskog stiha, koji kaže: „Da što Bog obeća kadar je i učiniti“ (Rimljanima 4, 21.). To je, dan za danom, prolazilo kroz moju podsvest. Na knjigu sam se podsećao često, pošto smo je poklanjali prijateljima na našim evangelizacijama kao podsticaj za redovno dolaženje. Bog nas je blagosiljao na našim evangelizacijama. Kao rezultat pomenute evangelizacije mnogi su se krstili. Iz večeri u večer delili smo tu knjigu **Šta je Bog obećao**. Prisećao sam se mnogih prilika kada sam Boga uzimao za reč i kako me je On, kao kanal, koristio da blago večnog života i divnih izbavljenja prenese ljudima kao pojedincima, sa ovakvim ili onakvim lošim navikama. Mislio sam na mnoge primere uslišenih molitava i iz mog odraslog doba.

Sa 21. godinom bio sam učitelj u našem crkveno-školskom sistemu. Svojim djacima sam pričao da će doći dan kada ću biblijska obećanja prepisivati na način kao što lekar prepisuje lekove svojim pacijentima. To bi bilo obećanje za sve vrste problema. Medjutim, s time u vezi nisam učinio gotovo ništa. Sada sam stajao i gledao u naslov te knjige: **Šta je Bog obećao**.

Došlo je vreme da za svoj lični problem upotrebim sasvim određeno biblijsko obećanje. Moja molba je bila nesebične prirode. Molio sam se za ono što mi je bilo potrebno da bih nastavio svoju službu i rad za druge ljude. Drugih motiva nisam imao, izuzev da

budem u stanju da održim svoje zdravlje, kako bih mogao služiti drugim ljudima. Uzgred, nesebična pobuda je veoma važan uslov za uslišenje molitve. Ovo što sam tražio od Gospoda izgledalo je kao mala molba. To mi je, međutim, od tada pa sve do danas, značilo mnogo.

Nedeljama sam, tako, dok sam odlazio u posete ljudima, držao otvorene oči i uši, tražeći kuću sa dovoljno zemljišta za baštu. Ali kuću koja bi zadovoljila moju potrebu, nisam mogao da nadjem. Tako sam zaključio da bi trebalo, ako ništa drugo da kupim komad zemljišta i da na njemu gradim. Međutim, niko mi, od svih tih velikih farmi, nije hteo da proda čak ni mali komadić zemljišta. Bio sam zapanjen, uvdevši koliki je bio njihov otpor u tom pravcu. Već sam počeo da postajem malodušan.

Svakog jutra provodio sam jedan sat ili više u molitvi. Imao sam molitveni spisak sa 165 imena koja sam, jutro za jutrom, iznosio pred Gospoda, tražeći Njegov božanski blagoslov za njih i moleći ga da na njih deluje, kako bi svoja srca predali Njegovoj ljubavi. Bila je to zaista divna, prijatna zajednica! Ipak, sa svojim Gospodom sam želeo da imam još neposredniju zajednicu. Tražio sam mogućnost da izadjem i da uzmem Boga za reč: hteo sam da se dogodi nemoguće u ovom konkretnom slučaju, da mi Bog da mesto gde bih mogao imati baštu! Ovde se nije radilo o situaciji u kojoj bi mi neko rekao: „Ubiću te, ako služiš Bogu.“ Radilo se ovde o bašti! Zbog toga ja, zapravo, govorim da nas Gospod često kuša u nekim od najmanjih stvari života.

Nakon što je prošlo već više nedelja intenzivnog ogledanja za odgovarajućim zemljišem, ili kućom, jednog jutra, dok sam završavao svoju molitvu, na um mi je došla misao: više se neću ogledati. Tražiću od Boga da mi da zemljište, i to **danas**. Tako, ako mi ne da zemljište danas, znaću da ću možda dobiti premeštaj! Tako sam napisao pismo Gospodu! Siguran sam da je to bilo prvo pismo koje sam NJemu uopšte napisao. U tom pismu sam, praktično, rekao: „Dragi Gospode, meni treba mesto gde bih mogao imati baštu. Svestan sam da Ti znaš gde takvo mesto može da se nadje, jer Ti od početka znaš kraj. Pomozi mi da ga nadjem danas. Ako ga ne nadjem danas više neću ni tražiti, zato što Ti znaš da ja nemam vremena. Naš program aktivnosti je ovde veoma zgusnut, tako da danas mora da bude naš poslednji dan za gledanje.“

To malo pismo sam odneo u prizemlje, gde je moja žena baratala s rubljem i rekao: „Draga, Biblija kaže u Mateju 18, 19.: “Ako se dva od vas slože na zemlji u čemu mu drago, za što se uzmore, daće im Otac moj koji je na nebesima.” Smatraš li da je to razumno? Ako nam Gospod ne da danas zemljište van grada, mi ćemo od toga odustati.“

„Što se mene tiče, sve je u redu“, reče. „Ja se slažem“.

Ispunili smo uslov i, više se ne sećam da li je i ona potpisala ono pismo, ali molili smo se i izneli sadržaj pisma pred Gospoda.

Zatražio sam od žene da prekine pranje rublja, pa smo krenuli da tražimo zemljište. Tražili smo celoga dana, ne našavši ništa što bi odgovaralo našim potrebama. Moja žena je zaključila da je već vreme za pripremanje večere. Odvezao sam je kući, pa je pripremila obed. Dok se moja žena bavila u kuhinji, ja sam joj napomenuo da ću izaći za još nekoliko minuta. Krenuo sam prema istoku, putem broj 104. Parkirao sam automobil i s dubokim poštovanjem podnuo glavu i molio se otprilike ovako: „Gospode, ako nameravaš da mi daš zemljište van grada, moraćeš da požuriš. Razgledaću još nekoliko minuta. A kada obavim tu malu šetnju, moje gledanje će biti završeno. Vratiću se kući i potpuno zaboraviti na sve to.

Baš u tom trenutku dobio sam vrlo čudno osećanje. Stekao sam utisak da je to zemljište bilo ono koje je bilo s moje desne strane. Sve što sam mogao da vidim bila je jedna stara, trošna seoska kuća. Da li je to tada bio utisak, ili možda glas Svetoga Duha, za mene nije naročito važno. Ubedjen sam da su takvi utisci, često, zapravo prilike u kojima nam se Sveti Duh obraća i govori nam, trudeći se da nas vodi i usmerava. Upravo to se tada dogodilo! Nisam bio siguran da dobro čujem, ili da dobro vidim. Ali, izašao sam iz automobila i otišao pravo do kuće. Tamo nigde nije bilo table „Na prodaju!“.

Dok sam išao prilazom kući, razmišljao sam u sebi: kako da se obratim tim ljudima, kada nema table s natpisom „Na prodaju!“? Kako uopšte da znam da je kuća na prodaju?

Tako sam zaključio da treba da odem na vrata i zapitam, da li je ovo ono zemljište što je bilo na prodaju? Bar tako neću pogrešiti.

Tako sam pozvonio na vratima. Kad je domaćica otvorila, ja sam, onako oduševljeno, upitao: „Je li to ona kuće što je bila na prodaju?“ Usta su joj se naglo otvorila i, kako mi se učinilo bila je zaprepaštena!

„Kako ste znali? Da budem iskrena, kuća je bila za prodaju, ali mi smo za prodaju bili dali rok, koji je istekao danas. Moj muž je u prodavnici na uglu. Naći ćete ga tamo. On će vam je prodati.“

Uputio sam se u prodavnicu, kako mi je žena rekla. Našao sam njenog muža i objasnio mu zašto sam došao.

„Da“, reče, „prodaću vam je“.

Već tu, na tom mestu, dao sam mu kaparu deset dolara. Do sledeće nedelje obećao sam ukupno pedeset. To je, u stvari, bio sav novac koji sam imao. Sledeće nedelje, kad sam mu doneo novac, posao je bio završen. Nikada nisam toliko intenzivno razgledao neko

zemljište! Znao sam da je to bilo mesto za mene i bio sam veoma uzbudjen što sam ga našao. Bio sam, zapravo, siguran da je baš to to mesto.

Kad sam ljudima doneo razliku od kapare do pedeset dolara, rekao sam im da sam to zemljište našao kroz odgovor na molitvu i da ću, kuda god idem, pričati to iskustvo. Upravo to sam i učinio tokom mnogih godina produženog zdravlja i službe u Božjem delu.

Nameravao sam da živim u toj kući i da prodam sve zemljište, izuzev komada površine od oko 40 ari, koliko mi je bilo potrebno za baštu. Djavo je slušao te planove i odmah se dao na posao. Kad pomenuh djavola i njegovo ruganje, ne želim da pomislite da obožavam djavola. Neki ljudi stalno pričaju o djavolu i o svemu što on radi. Reću ću vam, ja verujem da je Bog veći od djavola i hoću da ljudi znaju da ja to verujem. Hoću da ljudi znaju kakav je Bog. Da upoznaju NJegovu silu i snagu. Medjutim, djavo se u toj poziciji umešao na vrlo agresivan način. Bog je, prilikom samog početka problema greha, obećao da će stati zmiji na glavu (1. Mojsijeva 3, 15.). Ali, kao svaka zmija, kad joj stanete na glavu, ona se i dalje uvija i praćaka, tako da se sotona, baš u to vreme, mnogo praćakao.

Odmah nakon što sam kupio farmu, posetio me je jedan od moje braće. Ja sam najmladji u porodici od osam sinova, pa sam celog života morao od nekoga da tražim savet! Ispričao sam mu o svom novom posedu, i jedva čekao da mu ga pokažem. Tako smo i otišli automobilom do farme. Bio sam stvarno ponosan i srećan zbog tog divnog uslišenja molitve, kojom mi je bilo omogućeno da produžim svoj život službe drugima. Mora biti da se to videlo na mome licu dok sam govorio: „Ovo je kuća koju nam je dao Gospod, u znak odgovora na naše molitve, i na pismo koje sam napisao Gospodu“.

Taj moj brat je mnogo godina radio kao propovednik i veoma sam mu se divio. Nestrpljivo sam čekao šta će reći. U tom trenutku, pogledao me je pravo, direktno u lice i upitao: „Pismo si pisao Gospodu?“ gotovo ne verujući.

„Da, jesam“, odgovorio sam oduševljeno.

„Hoćeš li da ti kažem nešto? Ubedjen sam da Gospod tu poštu toga dana uopšte nije dobio“, uzvratio je brat.

Znate, to je učinilo da se nisam osećao baš dobro. Ali, to nije bilo sve. Došao je drugi brat, pogledao kuću i nije se trudio da bude učtiv, kao prvi brat. Zapitao je: „Hoćeš da kažeš, ovo je rezultat odgovora na molitvu?“

„Da“, odgovorih, još uvek oduševljeno, ali željno očekujući od njega podršku.

„Pa, ako mene pitaš“, reče, „ova molitva je bila uslišena. Ali mislim da ju je uslišio djavo!“

Sledeća osoba koja je došla, bila je moja majka. Došla je, i želela da vidi kuću. Ovom prilikom bio sam uveren da će ona imati reči podrške i ohrabrenja. Ali kad je videla kuću, rekla je tužno: „Sine, koliko novca si uložio u ovo?“

„Pedeset dolara, majko“.

„Pa, ako hoćeš da se izvučeš iz ovoga, ja ću ti dati pedeset dolara.“

Tri divna člana porodice! U svemu tome, bio je samo jedan zrak sunca. Kada je moja žena prvi put došla da vidi kuću, rekla je: „Mislim da je u redu. Svidja mi se.“ Hvala Gospodu za ženu koja će stajati uz svog muža, i za muža koji će stajati uz svoju ženu.

Ugovor je sastavljao jedan advoka, ateista. Po ugovoru je, određenog dana, za određeni broj nedelja, trebalo da platim 3.500 dolara. „Vi tom sumom sigurno raspolažete“, napomenuo je ljubazno.

„Ne, nemam je. Ali ću imati kad dodje vreme.“

„Dobro, kako ćete doći do te sume?“, hteo je da zna.

„O, pa prodaću kuću u gradu“, rekoh, s osmehom.

„Ali, vama je strogo određen datum, kada morate imati novac, ovde u ovoj kancelariji a šta, ako ne prodate kuću?“

„Vidite, gospodine“, odgovorih oduševljeno, „ja sam propovednik evandjelja, a Gospod je učesnik u ovoj transakciji. On uvek čuje i odgovara na molitvu“.

Pogledao je pomalo zbunjeno, trepnuvši dva puta. „Pretpostavimo, samo, da je ne prodate do dana kada novac treba dati, šta ćete onda da radite?“

„O, biće ona prodana. U to nema sumnje. Gospod uvek uslišava molitve. Ne brinite, novac ću doneti ovamo, na vreme“.

Advokat je, zatim, pitanje pokušao da preformuliše na više različitih načina, jasno pokazujući da ono što sam mu govorio za njega naprosto i nikako nije imalo smisla. Sa gotovo sažaljivim pogledom, nastavio je: „Ali samo za pretpostavku da se kuća ne proda ... Recimo, da Gospod...“

„Gospodine, ništa ne brinite, smešio sam se siguran u ono što govorim. Biće prodana. U to sam siguran.“

Kad je došao dan u koji je trebalo da imamo 3.500 dolara, naša kuća je bila prodana. Sav veseo, poneo sam novac i stavio ga pred njega. „Vidite, evo novca baš onako kako sam Vam rekao!“ Bio je oduševljen što novac vidi na vreme, ali sam siguran da nije poverovao da je Gospod imao bilo kakve veze s tim. Za njega je to bila samo slučajnost!

Sledeći korak nije bio lak. Trebalo je da uštedim 6.000 dolara, a nisam imao nikakvu drugu kuću na prodaju. Imajući na umu šta su rekla moja braća i moja majka, znao sam da

sam ja lično trebalo nešto da uradim. Jedan od moje braće rekao mi je da sam drzak, a ne, kako im ja govorim, da pokazujem veru u Boga. To me je navelo da proučim sve što sam morao da nadjem na temu vere, nasuprot drskosti.

Našao sam razliku između to dvoje. Mi ispoljavamo drskost, zaključio sam, kada očekujemo da Bog ispuni svoja obećanja, iako mi pre toga nismo ispunili uslove. Drskost znači tražiti ispunjenje Božjih obećanja, ali dobijene odgovore koristiti za sebične svrhe. Ako ispunimo obećanja i koristimo Božje odgovore da bismo poslužili drugima na blagoslov, umesto da njihove prednosti gomilamo za sebe lično, mi nismo drski, bez obzira dokle smo stigli, upotrebljavajući svoju veru. Razlog zašto sam se molio za blagoslov i aktivno polagao pravo na ispunjenje odgovarajućeg obećanja, bio je nesebičan razlog. Tako sam imao dobar temelj za gradnju.

U svom proučavanju čitao sam iskustva ljudi, kao što je bio Džordž Miler. U njegovom primeru sam video kako mu je Bog uslišio molitve vere u periodima nevolje, za njegove nesebične potrebe. Našao sam veći broj primera ljudi koji su ispružili ruke u veri i kako ih je Gospod izbavio kad je potreba bila velika, a odgovor poslužio na slavljenje NJegovog imena. Tako sam se uputio tačno na središte zemljišta koje sam kupio i, s rukama u zemlji, izlio srce pred Bogom. Molio sam se najozbiljnije: „Gospode, ako sam postupio drsko, oprosti mi. Ja sam u svakom slučaju spreman da se povučem iz ove transakcije, ovog posla. Ali ako sam se dosledno držao principa, ako sam postupio kako je pravo, onda se ne mogu povući, jer sam Tebe postavio u samo središte ovog posla. Ne želim Tebi da okrenem ledja.“

Majka je došla i, onako kako to čine majke koje brinu, na način za koji sam znao da dolazi od srca ispunjenog ljubavlju, rekla je: „Glen, bojim se za tebe.“

„Zašto, mama?“, upitah. „Čega se ti to bojiš?“

„Bojim se da ćeš postati bezbožnik.“

„Bezbožnik! Ja, mama? Zašto tako da misliš?“

„Pa, pošto toliko očekuješ od Boga, i kada se to ne ostvari, bojim se da ćeš se u potpunosti okrenuti od NJega.“

Uveravao sam majku da nisam postavljao nikakve uslove, već samo uputio **molbu** da mi Bog pomogne. Primenjivao sam nešto što sam druge hrabrio da čine. LJudima sam govorio da treba da govore o veri da govore tako da drugi zaključe da je naša vera nepobediva. Ona to može biti, ako se temelji na Reči silnog Boga, Biblije i na jednoj nesebičnoj molbi. LJude sam učio da ne govore „Moja je vera slaba“, nego „Moj Bog je jak“. Postao sam svestan biblijske istine da se gledajući menjamo. To mi je poslužilo kao povod da pokrenem ljude da se usredsrede na pozitivne Božije osobine, na NJegovu snagu, NJegovu

ljubav, mudrost i moć. Vidite, kada govorimo o svojim neuspesima mi postajemo slabiji. Medjutim, govoriš li o Božjoj sili, tvoja vera će ojačati. Reč je o zakonu koji se dokazao uvek iznova. To me je navelo da kažem majci: „Mama, Bog će uslišiti moju molitvu, a ja neću biti bezbožnik.“

Istražujući na temu polaganja prava na Božja obećanja, naišao sam na knjigu koju bih preporučio pre svih ostalih. Radi se o knjizi Vaspitanje, autora Elen Vajt. Na stranama 253-258. orig., našao sam neke od najdragocenijih misli koje sam ikada do tada pročitao. Citiram Isusa, koji je rekao: „Seme je Reč Božja“ (Luka 8, 11.). Za svako obećanje koje je Bog dao mi moramo da se molimo (Matej 7,7). „Verujte da ćete primiti; i biće vam.“ (Marko 11,24.) Potom, uzvratih zahvalnošću Bogu, „hvala ti što si me uslišio“ (Jovan 11, 41). Dar se nalazi u obećanju.

Eto, to je to! Mi možemo da se obratimo Bogu, da položimo ruke na jedno od Njegovih obećanja i kažemo: „Gospode, ja polažem pravo na ovo obećanje i zahvaljujem Ti što **sam primio** odgovor.“ To je molitva primanja. Postoje određena obećanja koja mi omogućavaju da se Bogu obratim na takav način. Na to imam pravo. Postoje i druga obećanja, koja traže molitvu predanja. Postoje molitve hvalospeva, obožavanja i priznavanja greha. Ali mi ovde govorimo o molitvi primanja. To je vrsta molitve koja će nas voditi kroz vreme muke Jakovljeve.

Vreme je prolazilo. Jer, za samo nekoliko dana precizno, kroz pet dana ja moram da imam u rukama 6.000 dolara. Medjutim, na vidiku nije bilo ni jednog novčića. Ono poglavlje u knjizi Vaspitanje bilo je, bar što se mene tiče, u tom trenutku poglavlje vredno milion dolara. Odlučio sam, ako nadjem obećanje koje će mi obezbediti 6.000 dolara, tražiću novac na osnovu tog obećanja. Štaviše, verovaću da će ono biti ispunjeno i zahvaliću Bogu što sam **već** primio. Ali, kao što već znate, obećanje o 6.000 dolara nisam mogao da nadjem.

Molio sam se ozbiljno: „Gospode, pomози mi da nadjem obećanje koje odgovara vrednosti od 6.000 dolara. I, znate li, Bog me poveo ka tom obećanju! Evo ga Filibljanima 4, 19.: „Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu.“

Baš to! Time je bila obuhvaćeno i neophodnih 6.000 dolara! Koliko sam bio srećan što sam našao to obećanje! Kako mi samo bilo lakše, jer sam do tog trenutka bio strašno zabrinut, nije teško pretpostaviti. Znate, još uvek sam morao da se borim sa pitanjima i sumnjama koje su mi ulila moja braća i moja majka. Rečeno mi je da je moju molitvu uslišio djavo i da Bog ne dobija uvek poštu. Morao sam da znam svoju tačnu poziciju. Morao sam da budem siguran. Da li je Bog odgovorio na moju molitvu, ili nije odgovorio? Da li je Bog dobio poštu

ili nije dobio? Morao sam to da znam. Da li je ta farma bila rezultat uslišenja molitve ili nije bila? Ta pitanja sam morao rešiti, i naći se s njima izvan domašaja razumne sumnje!

Molio sam se Bogu za 6.000 dolara. Rekao sam: „Gospode, molim te, pomoz mi da dodjem do tog novca. Potreban mi je da bih održao datu reč, pošto i Ti držiš svoju reč. To zemljište si mi dao Ti, a Ti si takodje bio taj koji si mi dao rešenost da održim reč. Hvala Ti, Gospode, što si mi dao novac koji mi je potreban.

Tražio sam 6.000 dolara, ali nisam mogao da nadjem. A onda sam se setio da mi je do trenutka kad ga moram imati u rukama, ostalo još pet dana. Svakoga dana molio sam se tom molitvom, a takodje i na dan kad je taj novac trebalo dati. Toga dana zahvalio sam Bogu što je dao novac. Rekao sam, ponovo Hvala Ti što **sam ga primio**. Medjutim, novac i dalje nije bio vidljiv, čak ni jedan novčić! Za to je bila potrebna vera. Drhteći, verovao sam; nisam se usudjivao da se povučem i rekao sam: „Gospode, kuda da se uputim?“ I dalje sam osećao zadovoljstvo što sam sledio božanska uputstva. Isus je rekao: „Ištite.“ Učinio sam to. Rekao je i „verujte“, pa sam učinio i to. Isto tako, zahvalio sam Bogu što **sam već primio**. To je molitva primanja. Ali sada, nisam znao kuda da se uputim! Taj dan je bio prelomni dan moga molitvenog života.

U to vreme sam se setio kokošaka na našoj farmi, iz vremena kad sam bio dečak. Nakon što bi trava bila pokošena i smeštena u štagalj, one bi otišle u to seno i tamo polagale jaja. Jaja su bila tamo, ali smo mi morali tamo da odemo i da ih nadjemo. Tako, rekoh, novac je ovde. Treba samo da idem i da ga nadjem. Zato sam uzeo još jedno obećanje, Psalam 32, 8.: „Urazumiću te, i pokazaću ti put kojim da ideš; savetovaću te, oko je moje na tebi“.

Kad sam pročitao to obećanje, molio sam se: „Gospode, sada polazim da nadjem 6.000 dolara. Molim Te, povedi me ka tom novcu. Seo sam u auto i krenuo. Kod ulice Kalver skrenuo sam levo, a onda desno, u ulicu Mejn. Tako sam vozio ulicom, dok se nisam našao u strogom centru grada. Auto sam parkirao u jedinoj raspoloživoj praznini, našavši se direktno ispred kancelarije mog advokata. Rekoh sebi: „Zar baš ovde da dodjem po novac!“ Ipak, osetio sam da treba da se popnem u njegovu kancelariju i da razgovaram s njim. Tako sam uradio upravo to. Razgovarali smo nekoliko minuta, a onda sam ga zapitao: „File, gde bih mogao da pozajmim 6.000 za tri meseca?“

„Tamo dole“, odgovorio je bez i trenutka oklevanja, pokazujući prstom na banku. Banka nije bila njegova, niti sam ja s njom imao bilo kakve poslove.

„Ali u toj banci me ne poznaju“, odgovorih. Na to, on je podigao slušalicu i nazvao ih. Tražio je Bila i rekao: „Slušaj, Bile, pozajmi dr Kunu 6.000 dolara na tri meseca. Mnogo ti hvala.“ To je bilo sve!

Uputio me je u banku i da u njoj tražim Bila, bankara, koji će mi to završiti. Niz stepenište od njegove kancelarije silazio sam po dve stepenice, odjurivši niz ulicu, do banke. Kad sam ušao, trebalo je samo da stavim potpis na isprekidanu liniju, pa mi se kroz nekoliko minuta našlo u rukama 6.000 dolara. Jednom drugom prilikom, tog gospodina Bila sam pitao da li je normalno da jedan propovednik može da pozajmi 6.000 bez supotpisnika ili garancija sa strane. „Ne“, nasmešio mi se, „mi tražimo potpis pet vlasnika nekretnina, a tada se, vrlo često, događa da propovednik uopšte ne dobije kredit!

Kad je došao datum menice, Bog mi je dao dovoljno da sam mogao da uplatim veliki deo duga, a onda da obnovim menicu. To sam uradio nekoliko puta, sve dok menica nije bila potpuno isplaćena.

To je meni, jadnom, zaista mnogo značilo. Ja znam da postoji Bog, koji uslišava molitve. O ovoj uzbudljivoj priči govoriću vam i u narednim poglavljima.

Želiš li da otvoriš Bibliju, nadješ tekst u 1. Jovanovoj 2, 25., i položiš ruku na obećanje večnog života? Tamo gde stoji nam, upiši svoje ime i čitaj ga naglas, tako izmenjeno. Sada se moli molitvom primanja i zahvali Bogu za taj dar. Reci mu da veruješ da imaš večni život. Potom mu zahvali što si ga primio, ili primila. Bog neka te blagoslovi.

„Blago čoveku kome je omililo zakon Gospodnji... On je kao drvo.“ Psalam 1, 1-3.

3. U AGONIJI ZAVAPIH

Pre izvesnog vremena imao sam čast da održim seriju propovedi u državi Oregon. U to vreme je jedna devojka zakazala termin za razgovor sa mnom. Iznela mi je svoj problem koji je, uzgred, problem miliona ljudi. Bila je nervozna, frustrirana, zbunjena. Mnogo je pilula napravljeno za borbu protiv samo tog jednog problema. Ona, normalno, od mene ne bi dobila nikakve lekove, ali zato sam joj dao nešto mnogo bolje. Predložio sam joj biblijsku terapiju u deset tačaka. Posle razgovora ona je obećala da će terapiju primenjivati svakoga dana, baš onako kako sam joj objasnio. U ranijim iskustvima se pokazalo da je baš ta terapija bila najdelotvornija od onih za koje sam do tada znao. Devojka mi je, međjutim, kasnije pisala, navodeći da terapija ne deluje u njenom slučaju i da namerava da je napusti. Odgovarajući na njeno pismo, predložio sam joj da u taj program od deset tačaka ugradi emocije i volju. Međjutim, posle nedelju dana ili nešto više, ponovo je pisala, izražavajući priznanje da nijedno prilagodjavanje ili podešavanje programa neće imati uspeha u njenom slučaju pošto je koren njenog problema bio neverovanje u postojanje Boga.

Ne tako davno, moja supruga i ja dobili smo poziv od zajedničkog prijatelja, na ručak zajedno s jednim drugim propovednikom. Naš prijatelj je mislio da ću ja, možda, moći na neki način da ohrabrim tog drugog propovednika. Tokom služenja obeda, naš domaćin je na vrlo diplomatski način, postavio pitanje: „Postoji li Bog? Ako postoji, da li se On meša u ljudske probleme?“ Tako vidimo da se, čak, dovodi u pitanje samo postojanje Boga u traženju rešenja za mučne probleme s kojima se svakodnevno susrećemo.

Pre nekoliko godina su me pozvali da, u jednoj od naših viših škola, održim Nedelju naglaska na duhovnom životu. Tom prilikom izneo sam niz proučavanja o divnim obećanjima iz Božje Reči. U početnom delu te sedmice pokrenut je deo za pitanja studenata, koji su se oduševljeno odazvali. Pitanja je bilo toliko, da sam zaključio da će biti nemoguće odgovoriti na svako od njih, čak i kad bismo ih klasifikovali. Budući da se na sva pitanja nije moglo odgovoriti u periodu predviđenom za večernje bogosluženje, jedan od profesora je došao i zatražio da upotrebim jedan od termina za njegove časove, da bih odgovorio na ta pitanja.

Bilo mi je drago da odgovorim na takav poziv. Studentima je bilo toliko važno da dobiju odgovore na svoja pitanja, da su na to posebno okupljanje došli i mnogi koji nisu pripadali toj klasi. Te mlade osobe želele su da čuju biblijske odgovore.

Pitanja koja su možda i najčešće bila postavljena, glasila su: „Kako da verujem?“ i „Kako mogu znati da Bog postoji?“ Ta pitanja su istražili temeljito i verujem da smo, uz Božju pomoć, našli neke odgovore koje su zadovoljili ta gladna srca.

Vrlo često, za vreme evangelizacije, ljudi prilaze i s dozom frustracije u glasu, kažu: „Moj problem je što imam vrlo malo vere. Kako mogu da povećam svoju veru?“ To pitanje ljudi postavljaju tako često, da sam odlučio da vam iznesem svoje lično iskustvo u sticanju povećane vere. Uveren sam da nijedan program, nijedna evangelizacija, nijedan čas za postavljanje pitanja nemaju vrednosti u nalaženju biblijskih odgovora, ukoliko prvo nema čvrste vere u Boga i NJegovu moć i spremnost da se umeša u ljudske probleme.

Biblija je i danas istina. Bog je i danas živ! To su činjenice. One se demonstriraju svakodnevno. Medjutim, djavo vrlo marljivo radi, puneći ljudska srca sumnjama po pitanju njegovog postojanja. Ludi i žene pitaju: „Kako mogu da budem siguran?“ Mnogi izražavaju želju da povećaju svoju veru. Zbog toga sam veoma srećan, jer za to postoji odgovor. Za ovaj problem postoji odgovor. To znam, jer sam to iskusio kad sam, u bolu duše, tražio od Boga.

Oko četiri godine pre nego što sam upoznao Boba, mladića o kojem sam govorio u jednom ranijem poglavlju, prolazio sam kroz ličnu Getsimaniju. To iskustvo je bilo rezultat toga što sam, uzevši jedno biblijsko obećanje, odlučio da iskoračim u veri, u skladu s onim što je sadržano u njemu. Jednostavno, nameravao sam da Boga uzmem za reč i da položim pravo na to obećanje, za jednu sasvim odredjenu potrebu. U tome iskustvu pridružila mi se i supruga. Vi ćete se sada možda pitati kako se od nekoga može očekivati da, zbog takvog razloga, prodje kroz iskustvo Getsimanije. Moraću da priznam da je bilo perioda kada sam se i sam tako pitao. Ali, reći ću vam da sotoni ništa nije tako mrsko kao čovek koji odlučno uzima Boga za NJegovu Reč, kako bi nesebično mogao da služi drugima, pokazujući im put ka kući našeg nebeskog Oca. Dok pišem ovo revidirano izdanje, Bog mi je u medjuvremenu dao dvadeset šest novih godina službe i pisanja i izdavanja gotovo dvadesetak knjiga. Verujemo da su hiljade i hiljade uznemirenih srca našli biblijska rešenja za svoje probleme, za šta mi ponizno slavimo našeg nebeskog Oca. Ali, postoji jedno što mi je održalo postojanost kroz celo to iskustvo. Znao sam i tada, kao što to znam danas, da je Bog veći od djavola. NJegova sila je veća od sotonine. Nikada to nemojmo zaboraviti.

Želeo bih sada da vam iznesem sedam biblijskih činjenica:

1. Isus ponovo dolazi Otkrivenje 22, 12. „Evo doći ću skoro.“

2. On dolazi po one koji veruju. Otkrivenje 14, 12. : „Ovde su... koji drže... veru Isusovu.“ To je jedna od mnogih stvari koje su oni stekli iskustvom.

3. Bogu su ugodni ljudi koji imaju veru, dok mu oni koji je nemaju nisu po volji. A bez vere nije moguće ugoditi Bogu; jer onaj koji hoće da dodje k Bogu, valja da veruje da ima Boga i da plaća onima koji ga traže (Jevrejima 11,6.).

Ovde nam se predstavljaju dve osnovne činjenice: Bog neće biti zadovoljan dok ja verom ne shvatim da On **JESTE**, da ima Boga, da On postoji. Osim toga, moram da verujem i to da ima Boga i da plaća onima koji Ga traže. Kao što vidite, ne samo što moram da verujem da On postoji, nego moram i da verujem da će On, kada mu pristupim sa svojom potrebom, uslišiti molitve mog srca. Moram da verujem da mogu da primim odgovore na svoje molitve, da moje molitve mogu da budu uslišene! Da li će odgovor doći na način na koji ja očekujem ili na način koji je najbolji u Božjim očima, nije stvarno važno. Medjutim, ja moram da verujem da je Bog zainteresovan za **mene**, da **me** voli i da će **me** uslišiti kad mu se obratim u molitvi.

4. Vera biva ojačana kada Boga gledam u prirodi. Rimljanima 1, 20.21.: „Jer što se na NJemu ne može videti, od postanja sveta moglo se poznati i videti na stvorenjima, i NJegova večna sila i božanstvo, da nemaju izgovora.“

Bog kaže da ljudi nemaju izgovora, pošto se On može videti u vidljivom svetu na NJegovim stvorenjima! Ako i dalje, nakon poznanja i gledanja sveta Božjih stvorenja, ostanem pri verovanju da Bog ne postoji, ja više nemam izgovora.

VAŽNO: Biblija kaže da za neverovanje nema izgovora. Bog hoće da znamo da On postoji. O toj činjenici vrlo jasno svedoči stvoreni svet.

5. Aktivirana vera nastaje njenim dovodjenjem u dodir s Božjom Rečju. Rimljanima 10, 17.: „Tako dakle vera biva od slušanja... Reči Božje.“

Eto kako raste vera, živa vera. Ona raste time što ću je dovoditi u dodir s Božjom Rečju.

6. Bog je svakoj duši podario meru vere. Rimljanima 1'2,3: „... kao što je kome Bog udelio meru vere.“

Svaki čovek koji je ikada živeo dobio je određenu meru vere. Svako od nas ima jednu meru, količinu vere i svako do nas ima prednost da tu meru vere uvećava. To je Bogu po volji.

7. Da bismo od Boga dobili odgovore, mi svoju veru moramo da mešamo s NJegovom Rečju. Jevrejima 4, 1.2.: „Da se bojimo dakle da kako dok je još ostavljeno obećanje da se ulazi u pokoj NJegov, ne odocni koji od vas.“ Jer je nama objavljeno kao i onima deci Izrailjevoj, kojih je tada bilo oko dva miliona; ali onima ne pomaže čuvena reč, jer

ne verovali oni koji čuše. Prema tome, pošto je obećanje o ulasku u pokoj još uvek aktuelno, pazite da, na kraju, niko od vas ne ostane bez ispunjenja obećanja. Jer je evanđelje bilo propovedano i nama, kao i njima, ali vest koju su čuli za njih nije imala vrednosti, zato što je oni koji su je čuli nisu udružili/pomešali s verom. (slob.prev.)

Pred nama je knjiga, Biblija. Ona sadrži Božja obećanja. Bog je svakome od nas podario (udelio) meru vere. Prema tome, da bih dobio rešenja za svoje probleme uslišenja svojih molitava potrebno je da uzmem jedno od 3.573 obećanja ili grupu obećanja iz Biblije i da s time **pomešam** svoju veru. Dakle, vrlo, vrlo jednostavno mešanje vere s Božjim obećanjima!

Pitaš, možda kako se to moja vera meša s Božjim obećanjima? Eto, kad bi to bilo moguće, pošao bih, zajedno s vama u kuhinju u kojoj ćemo nešto mešati. Slažemo li se da u mešanju brašna i vode nema tajanstvenosti? Kuvarica jednostavno sipa jedno u drugo, dobro ih izmeša i posao je gotov za nekoliko minuta. Imajući na umu ovu ilustraciju, mi možemo da razumemo uputstvo Božje Reči. Treba uzeti veru koju smo dobili, preliti je preko Božjeg obećanja i izmešati ih.

Ali, pitaćeš ponovo: „Kako ja to svoju veru prelivam preko obećanja Božje Reči?“ Svoju veru ja prelivam preko NJegove Reči, rečima: „Gospode, verujem u Tvoju Reč.“ Kada kažem: „Gospode, verujem u ovo obećanje“, šta ja prelivam preko njega? Izgovorenu veru. Izgovarajući je, ja čak mogu da osetim svoj dah. U tom trenutku dok to izgovaram, ja izgovorenu veru zapravo prelivam preko Božje Reči i kažem: „Gospode, ja verujem u Tvoju Reč!“

Moj omiljeni autor, u knjizi Hristove priče Hristove očigledne pouke (str. 147., orig.) kaže da možemo da uzmemo Bibliju u ruke i nadjemo u njoj bilo koje obećanje, polažući na njega pravo, verom. Mi u ovom trenutku održavamo predavanja na kojima pozivamo ljude da rade upravo to. Predlažemo im da, otvore Bibliju, uzmu bilo koje obećanje i, čak, stave prst direktno na odštampani tekst obećanja i kažu: „Gospode, ja verujem u ovo obećanje.“ To je, kao što vidite, trenutak kada vi svoju veru mešate s Božjom Reči. Ništa jednostavnije. Ali zato uzbudljivo! Doživete uzbudjenje, zajedno samnom, dok eksperimentišemo s tim novim konceptom. To, u stvarnosti, nije novost, nego samo do sada nije bilo dovoljno široko shvaćeno i primenjivano.

Važnost mešanja vere i Božjih obećanja otkrivena je u iskustvu izrailjskog naroda. Od dva miliona ljudi, koliko ih je izašlo iz Egipta, samo je dvoje ušlo u zemlju Hanan, pošto je samo dvoje poštovalo Božji jednostavni plan. Oni ostali nisu pomešali svoju veru s Božjim

obećanjima! Da je narod toga vremena, jednostavno, preko tih Božjih obećanja, prelio veru koja im je bila data putem tih obećanja, možete zamisliti šta je moglo da se dogodi!

Bog je ljubav; međjutim, Bog i sasvim ozbiljno misli kada izda naredbu. Čovečanstvu je važno da zna i veruje da Bog postoji i da će nagraditi svoj narod ako slede NJegov jednostavni plan. On je u danima o kojima se govori u tekstu iz Jevrejima 4, 1.2. mislio ozbiljno, koliko ozbiljno misli i danas! Mi moramo da verujemo da Bog postoji, a taj Bog će nas nagraditi. Ovo su temeljna verovanja.

LJudi žarko žele da upoznaju i primene ove divne principe. Neposedno pred nama stoje izuzetno značajni i uzbudljivi dani, kada ćemo upoznati i eksperimentalno testirati Božju silu u našim životima. Nedavno mi je, za vreme jedne od naših serija proučavanja, pristupila jedna žena koja je, uzgred, u celini bila posvećena istraživanju upravo ovog našeg predmeta. Rekla je: „Ovo nameravam da proverim. Nameravam da oprobam Boga po pitanju jedne vrlo specifične molbe.“

Nasmešio sam se i odgovorio: „Ne radite ništa takve vrste. Tada sam joj ispričao priču o plemiću koji je pristupio Hristu i rekao da će, ako mu Hristos odgovori na jednu molbu, znati da je Hristos Bog. Isus se okrenuo tom čoveku i, prakično, rekao: „Ništa od toga. Ti od mene ne tražiš nikakav znak, jer si primio mnogo znakova koji pokazuju da sam ja Božji Sin. Na to pitanje ti je dat iscrpan odgovor. Ti treba da mi pristupiš i da mi kažeš: „Ja **znam** da si Ti Bog, i **znam** da ćeš čuti i uslišiti moju molbu. Zato ti sada predočavam Tvoje obećanje.“ Vidite li u čemu je razlika? Jedan koristi veru kao temelj, a drugi kao temelj koristi sumnju. Mi ne možemo pristupiti Bogu i reći: **Ako** Ti uradiš to, znaću da postojiš. Ne, nikako, vrlo naglašeno **ne!**

Međjutim, kada mi pristupimo Bogu i kažemo u srcu znam da Bog postoji! Znam da On plaća onima koji ga traže. Kada Bogu predočimo NJegovo obećanje i zatražimo od NJega da ga ispuni ne zato da bi dokazao da postoji, nego zato što mi znamo da On postoji i što znamo da će On odgovoriti na našu molbu tada ćemo mu biti ugodni, bićemo mu po volji!

Za Enoha, pre nego što je bio uzet na nebo (Jevrejima 11,5.), kaže se da dobi svedočanstvo da ugoditi Bogu. On je znao da bez vere nije bilo mogućnosti da ugoditi svom Gospodu. Svet je pomno posmatrao. Posmatrao je tog Božjeg čoveka. Pitali su ga: „Šta misliš da ćeš zadobiti verujući u Božje postojanje?“ Jednog dana, zaključili su da Enoha nema! On je svojim načinom života toliko bio ugodan Bogu, da ga je Bog uzeo u zemlju slave, da bude s njim kroz nebrojene vekove večnosti. Enoh je verovao Bogu! Verovao je da Bog postoji i da nagradjuje one koji veruju.

I mi moramo da verujemo onako kako je verovao Enoh. A imamo i mnogo razloga da verujemo kako je verovao Enoh. Mi često prolazimo pored samih orudja Božje ljubavi, preko kojih bi On želeo da nas upozna sa činjenicom o svom postojanju. To se ne odnosi samo na obične ljude, obične vernike. Ima propovednika Božje Reči koji su u srcu čuvali nedoumice u pogledu Božjeg postojanja. Jednog dana jedan propovednik je proveo više od jednog sata u razgovoru sa mnom, raspravljajući baš o ovoj temi. „Kako da budem siguran da On postoji?“, bilo je pitanje koje je opterećivalo njegovo srce. Pokušao sam da mu objasnim kako se Bog otkrio na milijardu načina. Dokaz postoji u svakom cvetu, svakom drvetu i svakoj zvezdi... Knjiga prirode je krcatga, puna svedočanstava o Božjem postojanju.

Kad smo, moja žena i ja, zatražili ispunjenje jednog biblijskog obećanja, a djavo se dao na posao da nas razočara, ja sam otišao u šumu. Klečeći na kolenima, ubrao sam jedan mali cvet. Sa tim majušnim, divnim cvetom u rukama, podigao sam glavu prema nebu i molio se Bogu. Bio mi je potreban odgovor. Morao sam da ga dobijem. Trebalo je da dobijem odgovor na neke svoje duboke probleme. Bio sam spreman da ostanem tamo, sve dok odgovor ne stigne. Upravo sam toliko bio obeznadjen, očajan. To je bilo oko četiri godine pre nego što sam se upoznao sa onim mladićem po imenu Bob.

Divno je kako Gospod radi. On nas ljubi i pokazuje to na tako mnogo načina. Nekoliko godina pre toga čitao sam propoved koju je napisao jedan od moje braće. Njen naslov je bio **Kako sam jednog bezbožnika ubedio da Bog postoji**. U vreme dok sam čitao, nisam bio nešto naročito impresioniran. Ali tada sam, u svojoj agoniji, klečeći na kolenima, shvatio logiku i silu te propovedi. Uzeo sam Bibliju i počeo da pišem na praznom listu u samoj Bibliji. Počeo sam da se prisećam onoga što sam čitao i odmah, na tom mestu, započeo jedno biblijsko proučavanje, lično za sebe. Zapisao sam sve, kako ništa ne bih zaboravio. Za mene je to od tada stalno bilo izvor blagoslova. Želim to da podelim s vama.

Napisao sam pet stvari. Prvo je bilo: **Kako znam da Bog postoji?** Tada sam, iz bratovljeve propovedi, pozajmio spisak od pet dokaza Božjeg postojanja. Prvi od njih bio je **red**. Pogledao sam na mali cvet koji sam držao u ruci. Gledajući ga i posmatrajući fini raspored njegovih latica, mogao sam da vidim da tu postoji **red**. Potom, sam bio impresioniran njegovom **lepotom**. Cvet je, naprosto, bio predivan, njegovu lepotu nisam mogao da opišem. Sledeće je bilo **plan**. U tom cvetu je bio demonstriran sasvim odredjen, definisan **plan**. Sledeće na spisku bio je **dizajn**. On je imao simetriju potpuno neosporno. Poslednje što sam upisao, bilo je **sredstvo za ostvarivanje odredjenog cilja**. Tih pet stvari objavljivale su da iza tog malog cveta stoji jedna Inteligencija. Cvet je upućivao na Mudrost, postojanje Uma. To je tako, zapravo, u celoj prirodi.

A tada, klečeći, rekao sam: „Gospode, ovaj mali cvet mi pokazuje da Ti postojiš. U tom cvetu sam video:

1. red,
2. lepotu,
3. plan,
4. dizajn.“
5. Sredstvo za ostvarenje određenog cilja

To je mnogim velikim misliocima pokazalo da iza prirode mora da stoji Um. Upravo o tome govori tekst u Rimljanima 1, 20. Tu stoji da se Bog može jasno videti u onome što je stvorio. Tako bez izgovora ostaju oni koji ne žele da ga prihvate na osnovu tih dokaza.

Ovim sam izneo svom prijatelju – propovedniku koji je došao da utvrdi kako može da veruje da Bog postoji. Postoje milijarde dokaza o Božjem postojanju, od kojih jedan je jednostavna činjenica da oko sebe možemo naći milijarde malih cvetova, ništa i ne govoreći o ostatku prirode. Setite se zvezdanog neba! Mi ne možemo da podignemo pogled i vidimo delo Božjih ruku, te divne sjajne zvezde, a da ne budemo impresionirani, uvereni u postojanje Najvećeg od svih umova. Onih pet istaknutih elemenata, prikazanih na primeru malog cveta mogu se videti u sveukupnosti dela Božjih ruku. Zaista, tačno je, ovih pet elemenata uvek predstavljaju Um.

Ova ideja je tako jednostavna, da čak i dete može da je razume. Povedi sa sobom bilo kog dečkića ili devojčicu i pokaži im semafor. Neće mu biti teško da zaključi da tu postoji red. On se uredno pali i gasi. On ima dizajn i sasvim određen plan. NJemu neće biti teško da shvati da iza toga stoji um. On ne mora obavezno da ima lepotu, ali zato ima dovoljno dokaza u njegovoj funkciji koji će, čak i mom četvorogodišnjem unuku, Rendiju, pokazati logiku da iza jednog semafora mora da postoji um. Mogu da mu pokažem mali cvet i uputim na pet tačaka koje sam upravo naveo. One, izvan svake senke sumnje, dokazuju da Bog postoji. Ništa jednostavnije i ništa logičnije. Svom prijatelju – propovedniku sam rekao da u Boga ne sumnja detinji um, nego takozvani profinjeni um, zapravo, sumnja i dovodi u pitanje Božje postojanje, Negovo postojanje upisano je u svakom malom cvetu koji raste! O, kad bi ljudi samo pristali da veruju!

Sledeća tačka koju sam upisao na prazan list iza korica Biblije, bila je: **Kako znam da je On mudar Bog?** Uzeo sam isti majušni cvet i rekao: „Ovaj majušni cvet otkriva da iza njega stoji strahovita mudrost od vremena kad počne da klija, pa sve do zrelosti. Razmišljao

sam o čudu oprašivanja, o pupoljčenju i čudu cvetanja. Sve to mi je pokazalo, da iza tog malog cveta stoji beskrajna mudrost. „Moj Bog je mudar!“ uskliknuo sam.

Potom sam napisao: „**Kako znam da si ti velik Bog?** Mučili su me određeni veliki problemi, pa mi je za njihovo rešavanje bio potreban veliki Bog. U suzama, na kolenima, jecajući, izgovorio sam ta svoja pitanja. Bio mi je potreban odgovor. Više nisam mogao da živim sa sumnjama koje su mi usadila u um moja braća, došavši da vide moje imanje, govoreći da Bog nije primio svoju poštu, onog dana kad sa mu napisao ono pismo, odnosno, da je djavo bio taj koji je odgovorio na moju molitvu. Za to sam morao biti siguran. Tako sam, na kolenima, želeo da se uverim da je Bog zaista veliki Bog.

Ponovo sam pogledao u cvet. Video sam u njemu **red, lepotu, plan, dizajn i sredstvo za postizanje određenog cilja** i shvatio da i ogromna prostranstva neba daju dokaz za te iste elemente. Na koledžu sam učio astronomiju i bio zadivljen nepremerljivim rastojanjima na zvezdanom nebu. Znao sam, razmišljajući o Božjoj veličini, vidljivoj u NJegovoj sposobnosti da stvori i upravlja milijardama nebeskih tela, da je moj Bog zapravo veliki Bog. Tamo, na tom tihom mestu našao sam potrebnu sigurnost, sigurnost da moj Bog može da reši moj najveći problem.

Sada sam dobio novo uveravanje da imam Boga. Video sam da imam mudrog Boga, i da je taj Bog veliki. Sada, rekoh, želim da ponovo ocenim. Da li je moj Bog zainteresovan za mene, ovako majušnog? Tako sam i to pitanje upisao u prazan list iza prvih korica moje Biblije. Razmišljao sam kuda da se okrenem, tražeći odgovor. Ponovo sam podigao mali cvet i pomislio: ovaj cvet je samo mali deo moje telesne veličine, a ipak, Gospode, Ti misliš na taj cvet. Rezonovao sam: pošto je Bog zainteresovan za taj majušni cvet, koji danas cveta, ali bi mogao biti otkinut sutra, sigurno je zainteresovan i za mene. Dalje razmišljajući o tome, istina, saznanje o NJegovom interesovanju za mene postalo je deo mene, sa strahovito jakim osvedočenjem.

Moje poslednje pitanje je glasilo: „Kako znam da mi se Ti obraćaš u Bibliji?“ Da bih na ovo dobio zadovoljavajući odgovor, naveo sam tri stvari. Pre nego što sam ih zapisao, već sam, razume se, znao da mi se Bog obraća kroz prirodu. Ali, taj način obraćanja mi ne daje pojedinosti, ne govori mi o NJemu ništa sasvim određeno. Biblija je jedini izvor informacija sa pojedinostima o Bogu, pa ako mi se On ne obraća preko Biblije, neću znati kuda da se obratim.

Zato sam naveo tri stvari: 1/ **Proroštvo**. Do tada sam propovedao da postoji 1.335 biblijskih proročanstava, od kojih je preko 1.000 precizno ispunjeno. Jedno od ispunjenih

biblijskih proročanstava došlo mi je na um, i ono mi je dokazalo da mi se Bog obraća preko proroštva.

Setio sam se primera DŽosaje Liča, koji po prilici ide ovako: Godine 1838. on je propovedao u američkom gradu Filadelfiji. Objavljivao je proročanstva i Gospod ga je blagosiljao. Infidel-klubovi po celoj Americi sumnjali su u njegove reči. Govorili su: „Govoriš kako je Vavilon pao, prema proročanstvu i kako su Medo-Persija, Grčka i Rim došli na scenu, a onda pali u skladu sa biblijskim proročanstvima. Govoriš kako će Tir biti mesto za širenje mreža, i tako dalje. Kako možemo da znamo da sve to nije napisano posle stvarnog zbivanja?“ Želeli su da se sa nekim događajem ispuni proročanstvo, tako da oni budu svedoci i očevici.

Tako je DŽosaja Lič rekao da je, prema njegovim saznanjima, 11. avgusta 1840. godine, prema biblijskom proročanstvu, Otomanska imperija trebalo da izgubi svoju nezavisnost. Nije teško zamisliti kako su sumnjalice sumnjale. Predstavite sebi njihovo krajnje zaprepašćenje, kad je osvanuo 11. avgust 1840. godine i četiri sile zauzele Otomansku imperiju. Kaže se da je u jednom danu kršteno 1.000 neznabožaca!

Ja sam rekao: „Ako će hiljadu neznabožaca prihvatiti Tvoju reč, kao Božju poruku, Božji način obraćanja kroz to jedno proročanstvo, smem li ja da dovodim u pitanje Tvoje obraćenje, kada znam da je preko hiljadu proročanstava već ispunjeno?“

Drugi razlog koji sam naveo, po kojem sam znao da mi se Bog obraća preko svoje Reči, bio je: ona menja moj život. Kada s razmišljanjem i molitvom čitam NJegovu Reč, ona me čisti, jer bih u drugim prilikama bio nečist. Čini me poštenim, jer u drugim prilikama bio bih spreman na prevaru. Čini me ljubaznim, jer bih u drugim prilikama bio neljubazan. Znao sam da je ona promenila moj život. Podsetio sam se svojih dana provedenih na koledžu, kad sam ustajao u 3,30 noću i provodio po jedan sat s Bogom u molitvi, a onda odlazio na posao na farmi. Tokom tog perioda bio sam osvedočen u NJegovu silu. Neki od momaka, mojih prijatelja, živeli su nedostojnim životom. Nisu provodili vreme s Bogom, pa su počeli da se bave nekim prevarnim aktivnostima. Znao sam, da nije bilo Božje sile u mome životu u okviru proučavanja NJegove Reči, i sam sam mogao biti u društvu tih momaka, u njihovim ispadima.

Tako sam, zahvaljujući svedočenju ispunjenih proročanstava, znao da mi se Bog obraća preko svoje Reči. Po promeni u mome životu znao sam da sam kroz Božju Reč primao saznanja i poruke od NJega. Treće, za Božje obraćanje ljudima kroz NJegovu Reč, znao sam zbog slučajeva promenjenog života, za koje sam bio svedok. Ubice su oslobadjane grešne mržnje. Preljubočnici i lupeži su doživeli promenu zahvaljujući Gospodu, autoru Biblije.

Obuzet silnim osećanjem potrebe, tražio sam i našao da mi se Bog obraća kroz prirodu i kroz svoju Reč. Vera nastaje proučavanjem NJegove Reči. Tako sam otvorio Bibliju i našao jedno biblijsko obećanje. Preko tog obećanja počeo sam da prelivam svoju veru, svestan da je to veoma važno, kako je to pokazano u iskustvu pripadnika izrailjskog naroda po izlasku iz Egipta, kada je samo dvoje od preko dva miliona ljudi starijih od dvadeset godina ušlo u obećanu zemlju. Uzrok te tragedije bio je što veru koju im je Bog dao nisu mešali sa obećanjima NJegove Reči.

Shvatio sam da moram i praktično da pomešam veru s obećanjima. Zato sam otvorio Bibliju, našao jedno obećanje i stavio prst direktno na tekst obećanja, moleći se: „Gospode, pošto si obećao, ja znam da ćeš i ispuniti što si obećao.“ To je, zapravo, mešanje to dvoje, onako kako Gospod želi da činimo. Sećam se šta stoji u 4. Mojsijevo 23, 19.: „Bog nije čovek da laže.“ Upravo to mi je ulilo sigurnost. U tom stihu, takodje, stoji: „Što kaže neće li učiniti?“ Tako sam znao da je Bog dao obećanje. Pošto On ne može da laže, znao sam da će ispuniti svoje obećanje.

Sada rekoh, ja verujem da ćeš mi Ti ispuniti svoje obećanje. Našao sam tekst u Mateju 24, 35. i čitao: „Nebo i zemlja proći će, ali Reči moje neće proći.“ Pozvao sam se i na ovo obećanje. Šta sam ja to radio? Jačao sam svoju veru, mešajući je sa NJegovom svetom Reči.

Tada sam rekao: „Ti si rekao, u Jevrejima 6, 18. „Da Bogu nije moguće slagati.“ Zato uzimam ovo obećanje na koje sam stavio prst, jer znam da nije moguće da ono ne bude istina. Došlo je od Tebe, Boga ljubavi, Boga kome nije moguće slagati...“ Tako je i počelo, da sam gledao neke od onih divnih stvari koje je Bog želeo da vidim; koje je bilo potrebno da vidim da bih, ako ne vidim, mogao da izgubim dušu kako je, kao mogućnost, nagovestila moja majka.

Moja vera je počela da jača. Uzgred, šta je to vera? Kad ljudi kažu: „Moja vera je slaba“, to je direktna uvreda za Boga. Vera je, jednostavno, pokazivanje poverenja u Boga! Vera je verovanje Bogu! Ako kažem moja vera je slaba, ja govorim, ja ne verujem mnogo u Boga. Kada sumnjam u čudo uslišenja molitve i govorim o razočaranjima života kao o sudbini, i nastavljam da govorim o svojim sumnjama, ja tada jednostavno poručujem svetu: „Ja ne verujem u Boga!“ Nikada, nikada ne reci da je tvoja vera slaba. Ne, nikako, nego govori o Božjoj sili. Govori o NJegovoj moći i sposobnosti da uslišava molitve!

Gospod nam je u prirodi pokazao da postoji. On je pružio dokaze da nam se obraća preko prirode. Mi, tako, možemo da uzmemo bilo koje od 3.573 ili više obećanja koje je On dao i mi tada, na temelju NJegove ljubavi, možemo da znamo da će On ispuniti svako od njih.

Obećanja se možda neće ispuniti precizno na način kako bismo mi to želeli. Ali pošto znamo da nas On ljubi, mi možemo da budemo smireni zbog činjenice da će On odgovoriti i uslišiti na najbolji mogući način; na način kako bismo mi to poželeli, kad bismo mogli da vidimo kraj od početka.

Ja nemam pravo da propišem **kako** Bog treba da usliši moju molitvu. To bi bila drskost. U svom proučavanju u to vreme, ustanovio sam da Bog zadržava pravo da odgovori na moju molitvu u skladu sa svojim, a ne mojim izborom. Tako sam čitao utešni tekst u Jeremiji 33,3.: „Zovi me, i odazvaću ti se, i kazaću ti velike i tajne stvari, za koje ne znaš.“ Vidite, Bog kaže da će sigurno uslišiti tvoje molbe, ali na način kako On vidi da je najbolje. U Isaiji 42, 16. čitamo: „I vodiću slepce putem kojega **nisu** znali; vodiću ih stazama kojih **nisu** znali.“

Imao sam običaj da kažem Gospodu: „Gospode, kada podjem drumom života i dodjem na račvanje puta, pa ako skrenem desno, učini da se dogodi tako i tako. Ako se to dogodi, tada ću znati da treba da skrenem desno. Ali ako se ne dogodi, tada ću znati da moram da odem na drugu mogućnost odvajanja na raskrsnici.“ Da li ste to nekada učinili? Bio je to način kako sam imao običaj da se pogadjam s Gospodom. Pomišljao sam da sam u tome stvarno uspeo. Ali to nije uvek funkcionisalo, jer kad bi došao na račvanje, to nije uvek bilo račvanje na dve strane, nego na, možda pet! Šta je onda, trebalo da činim? Trebalo je da se uputim ka tekstu u Jeremiji 33, 3. i da se oslonim na to da će mi Gospod pokazati šta treba da činim. Gospod mi je čvrsto obećao da će uslišiti moju molitvu, ali ne obavezno na moj način. Ja ne smem da postavlja osnovna pravila za uslišenje molitava. Kad sam to, konačno, shvatio, bio sam veoma srećan i zadovoljan. Moja vizija i mudrost tako su ograničeni, da ne mogu da vidim sve mogućnosti. Ali Bog, On može da ih vidi sve.

Jednom prilikom, kad sam ušao u jednu sobu, ugledao sam svoju malu devojčicu kako stavlja u usta žilet. Usta još nije bila zatvorila. Bio sam u nedoumici šta da uradim. Znajući da me je često oponašala, nasmešio sam se široko otvorio usta. Učinila je isto. Približavajući joj se, nežno sam izvadio žilet iz njenih usta. Kad je žilet već bio izvadjen, rekao sam: „Ovo će te svu iseći“ U istoj sekundi ona je čvrsto zatvorila usta. Mislila je da je to nešto dobro za jelo. Ali tata je znao više i bolje!

Kad smo ti i ja u iskušenju da kažemo: „Gospode, učini to ovako“, setimo se da naš Otac najbolje zna kako to, zapravo, treba! On ne želi da nam da nešto što će nas povrediti i uništiti naše živote,

Jedna žena, čiji je muž bio u vojsci, rekla je: „O Bože, tražim od Tebe da mi vratiš muža kući, bezbednog i zdravog.“ Bog ga je doveo kući, ali kako često je zažalila što je

zatražila da se ispuni Božja volja. Taj nekada ljubazni, nežni i dragi suprug, došao je kući, pao u stari greh i odao se nemoralu. S gorkim suzama, shvatila je da kada nešto zahtevamo od Boga, to često znači dobiti nešto što ne želimo. Kako je važno da shvatimo to osnovno pravilo života i dopustimo da naš ljubavi pun, svemudri Bog ispuni svoje obećanje na svoj način!

Kao malo dete, s verom malog deteta, mi treba da pristupimo Bogu i kažemo: „Verujem da Ti ispunjavaš ovo obećanje, zato što Tebi nije moguće slagati. Hvala ti što si ispunio svoje obećanje, zato što me ljubiš.“

U Rimljanima 8,32. čitamo: „Koji dakle svoga Sina ne poštede, nego ga predade za sve nas, kako dakle da nam s NJim sve ne daruje?“ Vidite li, prijatelji, pošto nam je Bog dao svoje najbolje, da li će nam uskratiti nešto što je manje vrednosti? Bog nas ljubi i nestrpljivo čeka da usliši naše molitve na NJegov, najbolji način i u najbolje vreme.

Razgovarajući sa studentima koledža i odgovarajući na njihova pitanja, izneo sam im ono što ste upravo čitali u ovom poglavlju. Zatim sam rekao da postoji još nešto, što želim da im što pre ispričam. Pitao sam ih: „Koliko od vas veruje u Bibliju?“ Svi su podigli ruke. Posle toga sam ih pozvao da to kažu i naglas, a zatim i da uzmu Biblije u ruke, i kažu: „Verujem u Tvoju Reč.“ To je, vidite, zapravo prelivanje vere preko NJegove Reči.

Sledeće što treba učiniti je otvaranje Biblije na mestu gde se nalazi tekst nekog obećanja. To može da bude Filibljanima 4, 19. Možda ti je u ovom trenutku potrebna finansijska pomoć. Bog može da odgovori i On će to učiniti. On je obećao. Pa, pošto verujemo u Bibliju, mi možemo da verujemo u NJegovo obećanje. Zar to nije logično? Tako, pošto verujemo u njegovo obećanje, mi možemo da kažemo: „Verujem, Gospode, da ga Ti ispunjavaš.“

Mi, jednostavno koristimo prva slova molitve. **A** je **ištite** Matej 7,7. **B** je **verujte** Marko 11,24. Kaži: „Verujem.“ **C** je **tražite** (s pravom). Zatraži, a onda uzvрати zahvalnošću Bogu što si primio. To je molitva primanja. Većina hrišćana se mole molitvom predanja, umesto molitvama primanja. Oni kažu: „Gospode, oprosti mi grehe, ako je Tvoja volja.“ To je uvreda! Mi se ne moramo moliti molitvom predanja, da bi nam Gospod oprostio grehe. On je već obećao da će to učiniti preko svog Sina, Isusa Hrista. Ja mogu da se molim molitvom primanja i da kažem: „Gospode, Ti si obećao da ćeš oprostiti moje grehe i da ćeš me očistiti. Hvala ti što si to učinio, zato što sam priznao i zato što verujem.“

Ja mogu da tražim mudrost. Ne moram da molim za nju, ako je to NJegova volja. On je obećao da će mi je dati ako tražim. Tako, kada je tražim, tada moram da verujem da mi ju je On dao, a onda i da mu zahvalim što mi ju je dao. To je molitva primanja.

Hajde, da se molimo: „Zahvalni smo Ti, Gospode, što si Ti naš Spasitelj. Zahvalni smo Ti, što ćeš nam, kada ti pristupimo, dati silu da postanemo sinovi Božji, ako verujem u Tvoje ime. Mi te molimo za svako srce, koje nije u ovom trenutku Tvoj sin ili kći, a želi to da bude i kaže tiho u svom srcu, oprosti mi moje grehe, da takvog učiniš svojim sinom ili kćeri, ovog trenutka. Mi verujemo da Ti to činiš, pošto on ili ona veruje. Ujedno Ti i zahvaljujemo, kroz Isusa Hrista, našeg Spasitelja. Amin.“

Kada čitate obećanja, setite se da su ona izraz neizrecive ljubavi i saosećanja. Veliko srce Beskrajne LJubavi privučeno je ka grešniku s neograničenim razumevanjem. U kome imamo izbavljenje krvlju NJegovom, oproštenje greha Efescima 1, 7. Da, samo veruj da je Bog tvoj Pomoćnik. On želi da obnovi svoj moralni lik u čoveku. Pristupajući Mu, uz priznavanje i pokajanje, On će pristupiti tebi, s milošću i praštanjem (Put Hristu, orig.str. 55).

4. ZALJUBLJEN

I ovom prilikom bih želeo da, zajedno samnom, obratite pažnju na sedam biblijskih činjenica. U celoj ovoj knjizi ja ponavljam mnoge od ovih činjenica. Činim to zato što su one tako važne, da mogu slobodno da se ponavljaju; jer ako nam sada podje za rukom da ih čvrsto usadimo u svet svojih razmišljanja, one će nam se pokazati kao izuzetna vrednost u danima koji dolaze. Obratite pažnju na sedam slavnih biblijskih činjenica:

1. Isus dolazi ponovo. Otkrivenje 22,12. „I evo ću doći skoro.“
2. Isus dolazi po one koji su mu slični. U 1. Jovanovoj 3, 1-3., u trećem stihu čitamo: „I svaki koji ovaj nad ima na NJega, čisti se, kao i On što je čist.“
3. Jedna od tačaka sličnosti Hristu jeste, mrzeti bezakonje. Jeremija 1, 9.: „Omiljela ti je pravda, i omrzao si na bezakonje.“
4. Ta mržnja je Hristovo obećanje. 1. Mojsijeva 3, 15.: „I još mećem neprijateljstvo izmedju tebe i žene i izmedju semena tvogega i semena njezina; ono će ti na glavu stajati a ti ćeš ga u petu ujedati.“

Ovo prvo Otkupiteljevo obećanje ujedno sadrži i obećanje da će čovek moći da mrzi greh. To je bilo obećanje mogućnosti da čovek mrzi djavola i sve što se nalazi u njegovom programu. Zašto je Bogu bilo potrebno da načini jedno ovakvo obećanje? Jednostavno zato što je u trenutku kada ga je dao, čovek zgrešio i postao zaludjen sotonom. Mladi ljudski rod zavoleo je greh. Čovek bi oduvek u istoriji voleo greh, da Bog u ljudsko srce nije projektovao, ugradio, mržnju prema sotonu. I danas ima ljudi koji kažu: „Pokajaću se kad budem bio spreman.“ To je nemoguće. Čovek se može pokajati tek kada mu Bog podari pokajanje. To je razlog zašto je toliko važno odgovoriti, reagovati, u trenutku kada čujemo glas Svetoga Duha koji nam se obraća. To je vreme kada treba delovati, jer je samo Bog taj koji čoveku daje mržnju prema grehu. Jedino Bog stgavlja/meće neprijateljstvo izmedju čoveka i djavola.

5. Ovo ostvaruje Sveti Duh. Jovan 16, 8.: „I kad On, Sveti Duh, dodje, pokaraće svet za greh.“

Vidite, Sveti Duh je taj koji ukorava svet za greh. On je taj koji čoveku donosi mržnju prema grehu, odgovarajući na njegovu ozbiljnu molbu u molitvi. To je nešto za šta mi svi možemo da budemo veoma zahvalni.

6. On čoveku, istovremeno, daje pokajanje za greh. Dela 5, 31.: „Ovoga Bog

desnicom svojom uzvisi za Poglavara i Spasa, da da Izrailju pokajanje i oprostjenje greha.

I ovo je dar od Boga. On donosi ne samo mržnju prema grehu, nego i pokajanje, kroz delovanje Svetoga Duha na ljudsko srce. Kako bi smo trebali da budemo zahvalni!

7. Evo, kako On to radi. Jezekilj 26, 26.: „I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašega, i daću vam srce mesno.“

Bog to čudo milosti čini tako što nam daje novo srce. To novo srce je načinjeno tako da mrzi greh. Ulazeći u to novo srce, Sveti Duh donosi pokajanje i potpuno obnobljenje. Čovečanstvu je dat poziv da prihvati ovo divno preobraženje. Bog obećava da će to učiniti za tebe i za mene.

Mi smo proučavali o molitvi primanja i molitvi predanja. Molitva predanja je kada kažemo: „Gospode, ako je Tvoja volja.“ To jednostavno znači poveravanje naših života NJegovoj volji za nas, kada je reč o stvarima za koje nismo sigurni. To znači izneti pred NJega svoju ljudsku molbu, koja je podložna zabludi, a onda tražiti da bude NJegova volja. Ovu vrstu molitve koristim u molitvi za bolesne, jer ne mogu da znam da li je ta osoba ispunila uslove za uslišenje molitve upućene za nju. Medjutim, ako se molim za mudrost za sebe samog, imam pravo da znam, i ja stvarno i znam, ako sam ispunio uslove za uslišenje molitve. Prema tome, ja dobijam mudrost, jer mi je Bog dao sasvim odredjeno obećanje za mudrost (Jakov 1, 5.). Ako sam ispunio uslove za uslišenje molitve i molim se za mudrost, za oprostjenje greha, za izlečenje, ili za bilo koje obećanje koje je On dao, ja mogu da pristupim Bogu i tražim ispunjenje odredjenog obećanja, ne govoreći: „Gospode, ako je Tvoja volja.“ Ne, ja znam da je Bog obećao da će oprostiti moje grehe ako sam ispunio uslove. Ja ne smem da se molim: „Gospode, ako je Tvoja volja, oprosti mi moje grehe.“ Ja **znam** da On hoće da mi oprosti grehe, zato što je to obećao. Potom, moram da verujem da On to čini. Greh je moliti se drugačije. U 1. Jovanovoj 5, 10. stoji: „Koji ne veruje Bogu načinio ga je lažom.“

U Rimljanima 14, 23. Pavle kaže da je greh ono što nije od vere. Kad se molimo Bogu za oprostjenje greha, **ako** je NJegova volja, to je molitva predanja. To nije mesto za takvu vrstu molitve. Ja znam da **jeste** NJegova volja da mi oprosti grehe, ako ih priznam. To je situacija u kojoj mogu da primenim molitvu primanja. Setićete se da molitvu primanja možemo da uputimo Bogu ako uzmemo obećanje i ako, posle zadovoljavanja uslova za uslišenje molitve, u molitvi zatražimo od Boga da nam to obećanje ispuni, individualno. Mi verujemo da ga je On ispunio. Tada idemo i jedan korak dalje, i zahvaljujemo mu što je **već uslišio** našu molitvu i zato što smo primili to ispunjenje obećanja. Vidite: primanje u ovom slučaju znači: **Ja sam ga primio.**

Ja treba da uzmem Božje obećanje o praštanju greha. Kao što sam se molio: „Gospode, oprosti mi“, ja treba i da kažem: „Ja verujem i zahvaljujem Ti, Gospode, što **sam primio** oprostjenje.“

Pre više godina smo moj brat i ja prodavali knjige. On je radio na jednoj strani ulice, a ja na drugoj. On je došao u dom u kojem mu je čovek rekao: „Nisam zainteresovan za Vašu knjigu, ali imam knjigu koju ću Vama **dati**.“

„Pa, hvala Vam bezbroj puta“, uzvratio je moj brat oduševljeno.

Na to ga je čovek ispravio: „Ne zahvaljujte mi bezbroj puta. Zahvalite mi samo jednom i uzmite je.“ Značajno, u ovom slučaju, nije bio broj, koliko mu je moj brat zahvalio. Odlučujući faktor u situaciji kad je moj brat dobijao knjigu, bio je da pruži ruku i da je primi.

Kad upućujemo Bogu molitvu primanja, mi treba odmah da ispružimo ruku i primimo ono što tražimo, znajući da Bog hoće da mi to primimo. Mi to možemo znati, čitanjem obećanja koja je On dao u svojoj Reči. To je prilika kada možemo da kažemo: „Hvala ti Gospode, što sam primio.“ Za to će možda biti potrebno malo vežbanja, pošto nismo navikli da to tako kažemo. Zar to nije ispravno? Mi smo navikli da se molimo za određene stvari, ako je Tvoja volja, iako nam je On već rekao da to jeste NJegova volja. Kad stanemo da razmišljamo o tome, onda to izgleda pomalo smešno, slažete li se? Jeste, svakako. Isus je došao da me spase, i zato ja nemam potrebe da tražim od NJega da me spase, **ako** je to već NJegova volja. Znam, i pre nego što se molim, da to **jeste** NJegova volja. Imam, naime, pravo da stavim prst na tekst u Mateju 1, 21. i da tražim od NJega da me spase. Potom mogu da položim pravo na činjenicu da me je On **već spasao**, ako verujem u ono što On kaže. Posle toga, mogu da mu zahvalim što me je spasao, a On će nastaviti da me spasava svakoga dana. Spasenje je dnevni dogovor i dnevno predanje Bogu. Mi možemo da kažemo: „Ja sam spasen **sada**, i da u to verujemo svim srcem! Možda bi bilo bolje reći: „On me spasava sada. Ili, još bolje: „Hristos je moj Spasitelj, Hristos je Alfa i Omega moga spasenja. On je početak i svršetak.“

Kada govorimo o večnom životu, mi možemo da znamo i da izjavimo da imamo večni život. On nam je obećan. Obratite pažnju na 1. Jovanovu 2, 25.: „I ovo je obećanje koje nam On obeća, život večni.“ Eto, gde se nalazi obećanje večnog života. Ja sada mogu da kažem: „Gospode, molim te, daj mi večni život.“ A onda: „Gospode, ja verujem da si mi dao večni život. Ja ga zahtevam, u Isusovo ime, i zahvaljujem Ti što sam, kroz Isusa Hrista, primio večni život.“

Ponekad smo, upitani da li smo spasen, skloni da odgovorimo: „Nadam se!“ Zar ovo nije nešto? Nadati se nečemu što nam je obećano? Ja imam sina. Pretpostavimo da mu neko

pridje i kaže: „Poznavao sam pastora Glenu Kuna. Jesi li ti njegov sin?“ A on odgovori: „Nadam se.“ Jasno je, da bi to bilo uvreda i za njegovu majku i za mene. Hajde da prekinemo to sumnjičavo nadanje i da kažemo: „On je moj Spasitelj. Znam da On to jeste! To je komunikacija primanja.

Kad govorimo o primanju oprostjenja za naše grehe, mi nemamo potrebe da sumnjamo u to ako smo ispunili uslove za uslišenje molitve. Mi možemo da znamo, da budemo sigurni, da smo slobodni od težine i kazne greha. Isus je to obećao tebi i meni, a ja mu verujem. Veruješ li mu i ti? Hrišćanstvo je zbog toga radost. Ono je velika radost već sada. Ja ne moram da se angažujem i uključujem u groznicu spasenja. Potrebno je samo da se molim, verujem i tražim ono što mi je Bog obećao. O, kako treba da budemo zahvalni za te divne mogućnosti.

Šta reći za zahtev da se stavi neprijateljstvo između nas i onoga što nije za nas? To se uklapa u sliku zaljubljenosti. Pošto sam prošao kroz svoje getsimansko iskustvo, odlučio sam da ga ispričam svima kojima mogu. Za mene je neopisiva radost kad mogu da stavim prst na obećanje i primim uslišenje/odgovor posle molitve i priznanja da verujem Bogu da će učiniti ono što je obećao i zahvaljivanja što sam to od Njega primio. Sada nam je jasno zašto u Bibliji stoji: „Udji u radost gospodara svojega“ (Matej 25, 21.). Uvek, od toga vremena, ja drugim ljudima pričam šta sam našao. Verujte mi da je to radost, stvarna radost! Ako postoji narod koji može i treba da uživa ovu vrstu stvarnog iskustva, onda je to narod koji je stupio u odnos svečanog zaveta poslušnosti Bogu. To je naše pravo!

Mi, kao apostol Pavle, možemo da kažemo: „Jer **znam** kome verovah, i uveren sam da je kadar amanet moj sačuvati za dan onaj.“ (2. Timotiju 1, 12.) Mi možemo da kažemo: „Ja znam da je živ moj Iskupitelj. (O Jovu 19, 25.). Znam da ja ne postizem mnogo. Ali znam da je moj Bog svemoćan i da će me, ako mu dopustim, učiniti vrednim orudjem u svojoj ruci.“

Nedugo nakon što sam odlučio da ovo iskustvo prenesem drugima, jedan mladi čovek iz naše crkve se zaljubio u jednu devojku iz kraja. Taj čovek je bio oženjen i imao dvoje divne dece i veoma lepu, posvećenu ženu. Radio je u bolnici i spetljao se sa mladom devojkom od 19 godina. To je u početku bila samo nedužna igra, koja je, međjutim, dovela do zaljubljenosti. Oni nisu želeli da do toga dodje, ali tako to često biva. Zna li kako se ljudi zaljubljuju? Nedužnim lupkanjem po ramenu. Mali dodir ovde ili onde. Neki ljudi to nazivaju mladalačkom ljubavlju. Ako želiš da se sačuvaš od zaljublivanja drži se pravila: ruke k sebi i na metar rastojanja, moj otac je imao običaj da upozorava svojih osam sinova.

Veći deo padanja pod iskušenje je maksimalna blizina. Što smo bliži iskušenju, to je verovatnije da ćemo mu podleći. Što se od iskušenja držimo dalje, to smo sigurniji. Veća

udaljenost znači veću sigurnost da ćemo ostati pobednici. Neki ljudi se čude zašto uvek padaju u iskušenje. Odgovor je jednostavan, previše mu se približavaju. Zaljublivanje/zaludjivanje baš tako nastaje. Što si bliži nekome kome ne bi trebalo da budeš blizu, to je veća mogućnost zaljublivanja. Što skorije naučimo da se odnosimo prema iskušenju onako kako je to Isus činio, pre ćemo izvojevati pobjedu nad njim. On nas je učio da kažemo: „Ne navedi nas u napast/iskušenje.“

Kad neko vama, udatim ženama pridje i krene sa vanrednom ljubaznošću prema vama, za vas je to trenutak kada treba da odete. Medjutim, jasno je da je to nešto drugo, ako ste oboje samci. Možda ćete, čak, želeti da se bolje upoznate! Medjutim, ako je i samo jedno od vas u braku, to prijateljstvo nikako ne treba da postoji. Što pre to dovedeš u red, to ćeš biti srećniji.

I tako je ovaj mladi čovek počeo da ukazuje pažnje toj devojci. Oni su se beznadežno zaljubili. Tako, želeći da bude dosledan, odlučio je da se razvede od svoje žene. On očigledno nije mogao da ima dve žene, a žena koju je želeo, imala je 19. godina.

Negde je rečeno da se osamdesetpet odsto šefova zaljubljuje u svoje sekretarice. To je zaprepašujuće visok procenat. Slažete li se? (Neko ko je pročitao ovaj podatak gnevno je rekao da to nije tačno, pa se zato ja izvinjavam što sam ga citirao.) Po mom mišljenju, zašto često dolazi do zaljublivanja? Navešću ti jedan razlog. Čovek odlazi od kuće ujutru, njegova žena nije preterano ljubazna, pa on gnevno reaguje i, s takvim stavom prema ženi odlazi od kuće. Dolazi u kancelariju. Njegova elegantno obučena sekretarica pozdravlja ga vrlo prijatno: „Dobro jutro, gospodine Smit.“ Tačno je da on uopšte nije planirao da se zaljubi u svoju sekretaricu, ali ona je tako prijatna i ljubazna. Izgleda tako uredno i čisto i ima tako dobar miris. I poslednje što mu je ostalo u glavi u vezi s njegovom ženom, bilo je da je izgledala neuredno i sanjivo i da je, nekako, režala na njega kad je odlazio od kuće. U tom trenutku, razume se, on nije prestao da razmišlja o tome kako on svojoj sekretarici daje 100 dolara nedeljno da bude super ljubazna. Možda bi to njegova žena bila spremna da učini sa 85 dolara. Ali njegova žena je dežurna dvadeset četiri sata, kada treba da menja pelene deci, da čisti kuću, da hrani psa i da obavlja stotinu i jednu, drugu kućnu obavezu, koje on od nje očekuje da radi za ništa. Sekretarica dobija odličnu platu i njoj je mnogo lakše da bude slatka kad šef ulazi unutra! Ali, sačekaj samo, da se on oženi sekretaricom i da ona mora da menja pelene njegovoj deci, pa da pere rublje i da brine o psima i o svim kućnim poslovima! Ona će se ponašati prema njemu baš onako kako se njegova žena sada ponaša prema njemu, a i on će se verovatno i prema njoj ponašati na isti način! Njegova žena ga je volela kad je bio mlad, ali sekretarica ga oblaćuje i dobija za muža kad je već star, pa se pokazuje da on i njegova

sekretarica – žena postaju još nesrećniji, nego što je bilo u njegovom prvom braku. Tu su, zatim, i frustrirana, slomljena deca! Ne, zaista, zaljublivanje se ne isplati!

Tako, onaj mladi čovek je nameravao da se razvede od svoje žene i oženi se onom devojkom. Nekoliko vernika crkve mu je otišlo u posetu i odmah su počeli da a grde. I, kao što znate, reč stvorenja ne može da metne neprijateljstvo između dvoje koji su zaljubljeni. To se ne može postići, naročito ne uz pomoć grdnje. Nepromenljiva sila Stvoriteljevog obećanja neophodna je da bi prestala ljubav među osobama koje ne bi trebalo da budu zaljubljene. Bog je rekao: „I mećem neprijateljstvo...“

Kad sam saznao za tu situaciju, pozvao sam drugog pastora da podje sa mnom u posetu ovom mladom čoveku. Došli smo do kuće i zatekli ga kako radi u svojoj bašti iza kuće. Kroz prozor kuhinje mogli smo da vidimo njegovu ženu kako obavlja svoje poslove i kako je angažovana oko dece. Ona je bila divna mala duša. Počeli smo razgovor i tada sam mu rekao zašto sam došao. Uveravao sam ga da ne želim da izgovorim ništa što bi ga povredilo. Nisam došao da ga grdim, nego sam hteo da mu pomognem. Rekao sam mu da znam za način kako može potpuno da se spase od zaljubljenosti u onu devojku. Na to mi je on rekao da ne treba da se bojim da ću ga povrediti, ali je rekao: „Ja ne želim da raskinem s tom devojkom.“

Bio sam kompletno zbunjen. Razmišljao sam šta bih mogao učiniti kada se radi o čoveku koji nije hteo da se odvoji od problema. Ne možete prisiliti čoveka da prestane da greši. Prisila nikada neće metnuti neprijateljstvo između dvoje ljudi i greha, ako oni misle da se vole. Takvo neprijateljstvo može da donese samo Stvoritelj, a On to čini dajući novo srce onima kojima je to potrebno. To je jedini način kako se to uopšte može ostvariti.

Sada sam intenzivno razmišljao šta bih ja mogao da učinim, kako da upotrebim metod molitve primanja u ovoj situaciji. Setio sam se obećanja u 1. Jovanovoj 5, 16.: „Ako ko vidi brata svojega gde greši greh ne k smrti, neka moli, i daće mu život.“ Pitao sam se, tada, da li bi to obećanje moglo da mi pomogne u toj situaciji.

U knjizi **Svedočanstva za propovednike**, koju je napisao moj omiljeni pisac, na stranama 19. i 20. čitamo: „Svemogući Bog ne može da se suprotstavi njihovoj crkvenoj molbi za spasenje bilo kojeg iskušanog dela/uda Hristovog tela.“

Znam da svako od nas može da zahteva ispunjenje obećanja iz 1. Jovanove 5, 16. i primeni ga onako kako nas upućuje Sveti Duh, tako da prestanu da se vole osobe koje ne bi trebalo da budu zaljubljene. To je Božje obećanje. Medjutim, u ovom slučaju muškarac to nije hteo. Šta je sada trebalo da činim? U tom trenutku, Gospod mi je pomogao, pa sam pitao: „Pristaješ li da te neko učini spremnim na to?“

„Da“, reče, „pristajem da me neko učini spremnim na to.“

Tada sam se setio teksta iz Filibljanima 2, 13.: „Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno.“ Tako sam, u sebi, uputio Bogu molitvu primanja. Zatražio sam od Gospoda da ga učini spremnim na to i Bog me je uslišio. Jer, ja sam tražio, verovao, i zahvalio Bogu što će taj čovek biti spreman da raskine odnose sa tom devojkom.

Tri minuta potom, on je rekao: „Spreman sam da raskinem s njom.“ Čujete li ovo? „Ali“, reče on, „ona ne želi da raskinemo.“ Upitao sam ga: „Kako može u to da bude siguran.“ Tada mi je ispričao onu staru priču, koju su, verovatno, koristili svi zaljubljeni parovi. Rekao je: „Rekla mi je da će se ubiti ako je napustim.“ To obično nema neku naročitu težinu. To znači: sažaljevam sebe. Osoba koja preti samoubistvom, zapravo vapi za pomoć, pa želi da je i ti sažaljevaš.

Ovaj mladi čovek je bio siguran da će ona izvršiti samoubistvo i zato je smatrao da ne bi mogao da je ostavi. „Dobro“, rekoh, „imam nešto za tebe.“ Ispričao sam mu o molitvi predanja, o prvim slovima uspešne molitve i izneo mu neka biblijska obećanja. Izneo sam mu činjenicu da obećanje sadrži ono što je obećano, na isti način kao što jabukovo seme sadrži drvo jabuke. Bili smo uzbudjeni zbog očigledne jasnoće obećanja. Objasnio sam mu da ako tražimo, pa verujemo i zahtevamo ispunjenje obećanja na taj način što ćemo odmah uzvratiti zahvalnošću za primanje obećanog dara, Bog čini čuda! Naveo sam obećanje koje će joj pomoći da raskine ljubavnu vezu s njim.

„Gde se to nalazi?“, upitao je.

„1. Mojsijeva 3, 15.“, rekoh. „Pogledaj tekst! „I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene.““ Odlično se uklopilo i on je shvatio suštinu! U Bibliji sam našao to da se veliki broj obećanja uklapa u mnogostruke potrebe. Ovo obećanje znači da će Bog staviti neprijateljstvo između ljudskog roda i đjavola. Ako ti ljudi nisu gajili đjavola, baš bih želeo da znam šta su to radili! Tako se to uklopilo! Oduševio sam se, videći da će Bog to učiniti, verovao sam to i zahvalio Bogu u srcu što to čini.

„O, ali ja znam da ona neće raskinuti“, rekao je pomalo podrugljivo.

„Ja znam da hoće“, odgovorih. „Zapravo, hajdemo u auto i podjimo pravo kod nje da razgovaramo s njom. Znam da će ona to učiniti.“ U to sam bio siguran.

„Ja znam da neće“, on je bio uporan.

„Kako znaš da neće?“, upitah.

„Pa, znaš, pokušavao sam to i ranije. Obećali smo jedno drugom da ćemo raskinuti, ali to ne funkcioniše“, zaključio je.

„**Ti si** obećao? Da li znaš šta se događa kada **muškarac obeća?**“ rekoh. „Vidiš, to je

Stari zavet. Ono što Bog obeća, to je **Novi** zavet! Štaviše“ rekoh, „ti si otišao pod okrilje Starog zaveta, a mi odlazimo pod okrilje Novog zaveta.“ Uveravao sam ga da će Bog biti s nama i da nas neće izneveriti.

„Dobro, ali samo da pretpostavimo da ona neće da raskine. Šta onda?“ zapitao je.

„Ne brini se ti za to“, odgovorih. „Ja ću preuzeti svu krivicu ako ne bude funkcionisalo onako kako sam uveren da hoće.“

„Važi. Ali ja znam da ona neće“, gundjao je. Medjutim, ipak je pošao s nama.

I sad se prestrašim kada pomislim kako sam bio siguran da će ona raskinuti vezu. Ljudska volja je vrlo osjetljiv instrument krajnje nepredvidiv! Od onog vremena sam se pitao, da li ono nije trebalo da bude molitva „ako je Tvoja volja.“ Medjutim, **jeste** Božja volja da se ljudi odvrte od zla. Tako je Bog uticao na mene da budem odlučan i uverljiv. Postoje takve prilike. Mi ponekad moramo da se molimo molitvom primanja, koja bi, inače, mogla biti molitva predanja. Situacija u tom trenutku i hitan karakter situacije odlučuju o tome i Bog to sve zna. Božji Duh me je nepogrešivo vodio, kad sam rekao da će ona raskinuti već te večeri. U protivnom bi se moj potez, kada sam postavio precizan rok, smatrao drskošću.

Seli smo u auto i uputili se prema kući devojke. Na putu se u mene uvukao strah. Šta ja to radim?, pomislih. Tom čoveku sam obećao da će devojka raskinuti, a postao sam svestan činjenice da je njena volja neprikosnovenjena. To je učinilo da sam počeo pomalo da se tresem. Učinilo mi se kao da je djavo ušao direktno s nama u auto i počeo da mi šapuće: „Kako znaš da će ona hteti da raskine? Utvrdio si nešto prilično veliko“, i tako dalje.

Počeo sam tiho da se molim, i rekao: „Gospode, izbavi me. Ti si rekao ištite i ja sam to učinio. Rekao si verujte, i ja verujem. Rekao si tražite, i ja tražim ispunjenje Tvog obećanja. Ja takodje i verujem, da će se to ostvariti.“

Kad smo konačno stigli tamo, porodica je već bila otišla na spavanje. Kuća je bila u mraku! Kako je taj mladi čovek bio srećan! „Oni su legli na spavanje. Bilo bi bolje da ih ne uznemiravamo“, reče. Bio je siguran da ćemo se samo okrenuti i vratiti se kući. Ali Gospod je uticao na mene da idem do kraja.

„Ne, ne“, rekoh. „Probudiće se oni.“ Rekavši to, otvorio sam vrata automobila i sigurnim koracima otišao prilazom prema kući i popeo se stepenicama, sve po dve. Zakucao sam na vrata i u duši se tiho pomolio Gospodu: „Gospode, ti si rekao: „Kucajte i otvoriće vam se.““ Tačno, je, i ovo obećanje se uklapa u ovu situaciju. Pomolio sam se da Bog učini da me čuju. Verovao sam da će me čuti, zatraživši potvrdu tog obećanja.

Baš u tom trenutku, jedan grubi glas iznutra reče: „Ko je tamo?“ Rekao sam mu ko, i da sam došao da pomognem da se reše problemi između njegove kćerke i mladog čoveka.

„Ona je legla da spava“, grubo je govorio.

„Probudiće se!“ uzvratilo sam vedro. U tom trenutku sam se molio: „Gospode, ti si rekao - Ištite i daće vam se.“ Gospodu sam rekao da verujem da će se ona probuditi i odmah sam mu i zahvalio što ju je probudio.

Već sam mogao da čujem kako otac razgovara s njom i kako je pita: „Da li hoće da ustane i razgovara sa nama“. Složila se, da se obuče i da izađe. „Hvala ti, Gospode“, rekoh u srcu, dok smo čekali. Još jednom sam se uverio u činjenicu da su ta obećanja data za naše svakodnevne potrebe. On želi da odgovori na molitve naših srca.

Nedugo zatim, ona se obukla koliko je trebalo, izašla napolje i sela na zadnje sedišta automobila. Nisam znao šta da kažem. Ali tada sam zatražio ispunjenje jednog drugog obećanja: „Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga.“ (Jakov 1,5.) Trebalo mi je tada mnogo mudrosti. Molio sam se Bogu da mi da prave reči, kako bih joj mogao pristupiti na pravi način. Situacija je bila delikatna, pa sam morao da imam nebesku veštinu, kako ne bih izazvao nijedno neželjeno osećanje. Bio sam svestan da imam posla s ljudskom voljom. Znao sam da su sada u pitanju ljudske duše. Pre nego što sam nešto prozborio, zahvalio sam Bogu za mudrost. Tražio sam i znao sam da mi je ona bila data.

Okrećući se prema njoj s osmehom, i sa maksimumom blagošću koju sam ikada mogao da sakupim, rekao: „Ovamo smo došli u interesu doma ovog mladog čoveka. On ima divnu ženu i dvoje prekrasne dece, pa smo se pitali da li bi ti, u interesu njegovog doma, bila voljna da raskineš s njim?“

Bez i trenutka oklevanja, rekla je: „Da, gospodine.“ To se dogodilo na Jugoistoku SAD, gde su ljudi inače vrlo ljubazni u ophodjenju pa ne znate uvek da li stvarno misle ono što kažu. Pitao sam se, da li bi to moglo biti jedan od takvih slučajeva. Ali ona je tako brzo odgovorila, da sam pomislio da je možda stvarno mislila ono što je rekla. Pogledao sam u pravcu mladog propovednika, i njegova usta su ostala otvorena. Mislim da su gledali u mene, i siguran sam da su i moja usta bila otvorena. Ona je tu reč „da“ izgovorila prebrzo. Pitao sam se, kako je mogla tako brzo da odluči.

Tada je mladi čovek počeo da priča. On nije očekivao takav odgovor, pa je počeo da ispoljava veliku emotivnost. „Ali“, rekao je. „Ja te volim.“

„Bilo kako bilo“, odgovorila je, „mi smo završili.“

„Ali ja te mnogo volim“, on je ponovo insistirao.

„Ali mi smo završili“, rekla je, sa nedvosmislenom rešenošću u svom glasu.

„Ali, voleo sam te tako dugo“, rekao je ponovo, što je zvučalo, kao da će njegov glas pući od emocija.

„Da, ali mi smo završili“, odgovorila je. Više nije bilo nedoumice o tome kakva su njena razmišljanja.

„Tek pre kratkog vremena, ove večeri“, nastavila je „stekla sam snažno osvedočenje da treba da raskinem. Bez imalo oklevanja, već tada sam odlučila da postupim u skladu sa tim osvedočenjem.“

Prijatelji, mislim da su ovo bili baš oni trenuci kad smo mi, u kući mladog čoveka, tražili ispunjenje obećanja iz 1. Mojsijeve 3, 15.

„Hajdemo napolje odavde“, rekao je prilično glasno, pa su njih dvoje otišli u prednji deo dvorišta kuće, dok smo mladi propovednik i ja tražili ispunjenje iz 1. Mojsijeve 3, 15. Samo nekoliko trenutaka kasnije, mladi čovek se vratio, rekavši da se ona čvrsto drži svoje odluke o raskidu.

Gospod je uslišio našu molitvu, i više, ni u čijim mislima, nije bilo nedoumice povodom toga. Zahvalili smo se Gospodu za ono što je učinio i otišli kući. Taj par je raskinuo toga časa; raskinuvši zauvek. Bog je delovao, kao što je obećao da će delovati. Sve se to dogodilo tako brzo, da je bilo potrebno da prodje nekoliko trenutaka, dok nisam poverovao svojim ušima i očima.

Već tamo i tada, odlučio sam da taj slučaj pričam svuda kuda idem. Pričao sam o tome u koledžima, u srednjim školama, u crkvama. Uvek iznova, kad sam od mladih zatražio da napišu svoja pitanja, neizbežno bi bar jedan pitao: „Recite mi, kako sa prekinem zaljubljenost.“ Uvek sam ih pozivao da se pozovu na obećanje iz 1. Mojsijeve 3, 15. To je Božje obećanje koje se odnosi na mržnju prema grehu.

U jednoj školi mi je jedna devojka ispričala o slučaju koji se dogodio u internatu, nakon što sam izneo priču o gornjem mladom paru. Ispričala mi je kako je jedna od devojaka htela da upeca jednog oženjenog čoveka, sa dvoje dece. Bila je rešena da ga dobije za sebe. Čak i nakon što je shvatila da to nije u redu, nije mogla da ga izbije sebi iz glave. Bila je bezumno zaljubljena u njega. Pozvala je grupu devojaka u svoju sobu i tamo su otvorile Bibliju na strani gde se nalazi 1. Mojsijeva 3, 15. i tražile ispunjenje obećanja, baš onako kako je čula da smo mi uradili sa onim čovekom i onom devojkom. Posle njihove zajedničke molitve, kada je ta devojka u molitvi zatražila od Boga da dovede u red njena osećanja, a onda zatražila ispunjenje obećanja i zahvalila se Bogu zato što je njena zastranjena osećanja doveo u red, one su ustale, a onda je devojka zagrlila svoje drugarice, rekavši da više nije zaljubljena u onog oženjenog čoveka.

Sada se ta devojka pitala da li bi moja žena i ja mogli da se nadjemo sa njom. Rekli smo joj da hoćemo, a kad je došla i sela u našoj sobi, upitala je: „Kuda ću odavde?“

„Idi od njega što god dalje možeš. I ne vraćaj se da mu saopštiš kako je sve za tebe gotovo, zato što si ti kao komad čelika koji ulazi u otvor magneta. Samo drži rastojanje, pa nećeš imati problema. Pošalji mu poruku na koji god način želiš. Samo se drži podalje.“

Ona nam se zahvalila i rekla da će upravo tako postupiti.

Naš sin je bio u istoj školi i slušao tu seriju predavanja. Sledeće godine se vratio u isti koledž i upisao svoju seniorsku godinu. Smatrao je da se devojke i knjige prilično loše mogu mešati. Ponašao se veoma mudro. Ali sada je trebalo da diplomira, pa su ga posavetovali, ako namerava da stupi u propovedničku službu, da bi trebalo da se ozbiljno pozabavi devojkama i da nadje sebi ženu. Tako je počeo da gleda oko sebe, pa nam je poslao dnevnik svojih aktivnosti. Skoro svakog dana smo dobijali pismo. Tokom gotovo dve nedelje pisao nam je o jednoj devojci s kojom se upoznao. Iako je znao da ona nije za njega, i dalje bio zaljubljen u nju. U stvari, uvek kad bi je video, srce mu je dobijalo dupli otkucaj. U stvari, šta ga je kod te devojke učinilo tako sigurnim da ona nije za njega, ne znam; ali kada je o njemu reč, on je znao da ona nije osoba koju bi Gospod želeo da mu bude žena.

Za nekoliko dana smo dobili još jedno pismo u kojem nam je rekao da se setio propovedi koju sam ja održao o prestanku zaljubljenosti. Napomenuo je da želi da raskine i spomenuo frustracije koje je doživljavao u ostvarivanju tog cilja. Rekao je: „Setio sam se obećanja iz 1. Majsijeve 3. 15! Otišao sam u sobu, otvorio Bibliju i stavio prst direktno na obećanje i molio se Bogu da stavi neprijateljstvo između mene i tog zaljubljeničkog osećanja koje sam gajio prema toj devojci.“ Dalje je govorio kako se molio, i kako je rekao Gospodu da veruje da On to čini. „Zatražio sam ispunjenje obećanja i zahvalio Gospodu što je to učinio za mene.“

„Ustao sam na noge, i ustanovio da je Gospod stvarno uslišio moju molitvu“, rekao je. „Medjutim, možda je to otišlo malo predaleko, jer sam gotovo počeo da je prezirem!“ Dalje je rekao da nije želeo da je mrzi, nego da je voli kao hrišćanin. Sada se moj sin setio drugog teksta koji će i to dovesti u red. Bio je to tekst u Rimljanima 5, 5., koji kaže „Jer se ljubav Božja izli u srca naša Duhom Svetim, koji je dat nama.“ To mu je omogućilo da je voli kao hrišćanin, i da ipak ne bude zaljubljen u nju. To je Božja sila u srcu. Bog i danas uslišava molitve i uživa u tom, ako će to proslaviti NJegovo ime. Ja ne verujem da je moj sin stvarno mrzeo tu devojku, ali delovanje Svetog Duha bilo je tako iznenadno i sigurno, da je on na taj način to, s početka, protumačio. Sveti Duh čini da volimo ali On nam pomaže i da se snažno odvratimo od zajednice koja bi mogla da donese nesreću i žalost u naše živote.

Želim da vam kažem da imamo jednu čudesnu Knjigu i jednog moćnog Boga. U ovim završnim danjima istorije Zemlje mi imamo pravo da pristupimo Bogu da zatražimo

ispunjenje bilo kojeg od 3.573 i više obećanja, i više od toga, zapisanih u Bibliji. Mi možemo da idemo svojim putem, radujući se.

Pozivam vas da već ovog časa uzmete Bibliju i otvorite tekst u Delima 5, 31! Videćete da je ovde Bog obećao da će dati pokajanje. „Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi... da da Izrailju pokajanje i oprostjenje greha.“ Bog uvek daje oprostjenje, kada daje pokajanje. Kada Bog učini da mi je žao zbog mojih greha, to je znak da želi da mi oprosti. Niko, nikada nije dobio kvalitet pokajanja, a da mu nije bilo oprosteno, ako je to samo tražio, verujući. Možda ćeš u tišini svoje sobe, poželeti da izgovoriš tu molitvu. Stavi prst na to obećanje i moli se:

„Oče naš nebeski, zahvaljujem ti za ovo obećanje pokajanja i praštanja. Molim te da mi daš dar pokajanja. Molim te ujedno i za oprostjenje. Verujem da ti to činiš Isusa radi. Hvala Ti što sam primio pokajanje i oprostjenje. U Isusovo ime. Amin.“

5. OD PIJANICE DO SAVETNIKA

Otvorićemo jedan veoma važan tekst u Bibliji. Taj tekst je možda i najznačajniji u Bibliji, pošto se odnosi na tebe i na mene; u njemu se radi o nama! Čitajući ga ponovo, zamisli sebe u opisanom ambijentu. Tekst je u Otkrivenju 14,6 i dalje. Obrati pažnju: „I videh drugog andjela gde leti posred neba, koji imaše večno jevandjelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i kolenu i narodu.“

Bog objavljuje da će doći poruka koja će obuhvatiti ceo svet. Ona se zove večno jevandjelje. Ovo nije nikakav novi koncept religioznog mišljenja, nego poruka od starina, od večnosti, od početka vremena. Jevandjelje je Božja sila koja spasava sve ljude.

Imajući ovo na umu, želeo bih da vam ispričam iskustvo, koje mi je na dramatičan način pokazalo Božju silu koja deluje na ljudsko srce. Žena o kojoj ću govoriti nekada je bila hrišćanka, ali se, kao što ćete videti, izgubila zbog više različitih uticaja koji su delovali na njen život. U starosti od šest godina naučili su je da ušmrkava burmut. Ovo zlo se kod nje učvrstilo i držalo je čvrsto u vlasti. U tinejdžerskom dobu počela je da pije alkohol. I to je postala njena čvrsta navika.

Negde u svom životnom iskustvu upoznala je ljude koji svetkuju subotu i postala vernik crkve. Za kratko vreme odrekla se upotrebe burmuta i alkohola. A potom se, isto tako iznenada, ponovo vratila svojim starim navikama. Dugi niz godina ostala je vernik crkve, iako i dalje rob tih svojih navika. Medjutim, vernici njene crkve o njenim problemima nisu ništa znali. Možete zamisliti kakvu krivicu je nosila u sebi. Često je slušala kako pastor govori o slavnom Hristovom ponovnom dolasku. Slušala je, u mnogim prilikama, kako čitaju tekst iz 1. Jovanove 3.3., koji ju je podsećao na to da će se oni koji očekuju Isusov dolazak očistiti i ostaviti svoje bezvredne navike. Teško je zamisliti težinu krivice i griže savesti koju je ta draga duša morala godinama da podnosi.

Konačno, jednog subotnog popodneva, ona je slušala propoved koja je na nju ostavila snažan utisak. Osetila je duboku želju da se otrgne od svojih navika pa, ne znajući šta drugo da čini, nazvala je pastora telefonom. On je bio mlad čovek. Zamolila ga je da dodje u njen dom i da razgovara s njom o njenom problemu. On je odmah reagovao, i ubrzo se našao u ulozi slušača, slušajući priču kojoj sličnu nikada ranije nije čuo. Pričala mu je o svojim navikama i snazi kojom je drže. Priznala je da je bila pijanica. Iako je probala mnoge metode,

očigledno ništa nije moglo da joj pomogne da pobedi. „Sada sam do tačke kad mi je pobeda imperativ. Molim vas, pomozite mi!“, plakala je u teskobi duha.

Mladi pastor je bio šokiran. Nikada nije ni sanjao da bi se ona bavila nečim takve vrste. Redovno je dolazila na bogoslužjenja i bila aktivna u mnogim službama. Rekao joj je da ne zna kako bi joj mogao pomoći, ali da će o tom razgovarati s odborom crkve i videti šta će mu biti predloženo. Zamislite! Devojka koja ušmrkava burmut i pije alkohol, u crkvenoj knjizi! Gotovo da nije verovao svojim ušima! Ipak, on u to nije imao potrebe da sumnja, pošto mu je ona ispričala veoma jasnim rečima

Problem je na sledećoj sednici iznet pred crkveni odbor, i odbornici su joj pomogli odmah isključenjem iz crkve! Ponekad, kada nema sposobnosti da se osobi pomogne da učini korak **naviše**, stvar se rešava izbacivanjem **napolje**.

Biblija je vrlo jasna kada govori o situaciji u kojoj nekoga treba isključiti. Ali, podjednako je jasno uputstvo da se takvoj meri može pribеći jedino kada zataje svi drugi metodi vraćanja na pravi put. U Galatima 6, 1.2. stoji da ako brat zaluta sa staze, duhovni vernici crkve treba da ga posete i nastoje da ga vrate. Kritika nikada neće biti sastavni deo tog procesa vraćanja. Prigovaranje i sudjenje o pobudama strani su programu koji je Gospod predvideo za vraćanje vernika palih u zabludu. Ako vidim brata koji je zalutao sa staze onoga što je pravo i ako sam duhovan, otići ću i razgovarati s njim o tome i taj naš razgovor će ostati medju nama, u poverenju. To je veoma važno, a ujedno i biblijski metod. Obratimo pažnju na reči iz Priča 25, 9. :“Raspravi stvar svoju s bližnjim svojim, ali tudje tajne ne otkrivaj.“

Sam Isus je rekao da to treba da se obavi nasammo sa osobom o kojoj je reč. Mi stojimo pod svečanom obavezom da poštujemo poverenje koje nam je poklonila osoba s kojom smo razgovarali o problemu. Niko drugi nema potrebe da u to bude uključen. U Jakovu 5, 20. čitamo da će takav postupak pokriti mnoštvo greha. Taj metod je božanski određen, kao način postupanja sa zalutalima u stadi. Tekst u Galatima 6, 1.2. takodje kaže da onaj koji hoće da pomogne drugome treba da podje k njemu u duhu krotosti. Poniznost, treći horizontalni nivo nadole, obeležavaće svaki moj postupak. Ja tada neću osudjivati, nego ću mu poveriti da sam i ja ranije zatajio. Ali ima nade i pobede u Isusu Hristu, našem Gospodu. To je metod jevandjelja!

U ovom slučaju crkveni odbor nije imao nikakvih predinformacija o problemu ove žene. Ona se poverila pastoru, a on to preneo crkvenom odboru. Sa odbora to je otišlo na redovnu sednicu odbora mesne crkve, na kojoj je žena isključena.

Posle izvesnog vremena mi smo došli u taj grad sa planom da održimo seriju evandjeoskih propovedi. Razgledajući spisak imena ljudi kojima bi se mogla poslati

pozivnica, pastor je uočio njeno ime i zaključio da bi baš ona mogla da se obraduje takvom pozivu. Nazvaćemo je Berta. Pastor je pomalo oklevao, misleći na problem koji je već imao s njom i razmišljajući da li bi možda bilo bolje da se njeno ime preskoči. Ali onda je ipak zaključio da bi časovi na evangelizaciji mogli da joj donesu neko dobro. Tako je pozivnica poslata njoj.

Verovali ili ne, Berta je došla! Došla je na otvaranje i prvu propoved, a onda ponovo u subotu pre podne i subotu popodne. U nedelju uveče uputio sam poziv svima koji žele da se oslobode od bilo kakve grešne navike, odnosno, svima koji bi želeli posebnu molitvu za neki svoj problem, da dodju na razgovor sa mnom u prostoriju u drugom krilu crkvene zgrade posle završetka bogoslužjenja. Berta je ostala i, zajedno s nekoliko drugih osoba, došla na naznačeno mesto. Podelili smo nekoliko molitvenih kartica, na kojima su bile predviđene rubrike za one kojima je trebalo oslobodjenje od poroka naprasitosti, kritizerstva, duvana ili alkohola, itd, da navedem samo neke. Bilo je više takvih stavki, pored kojih su osobe mogle da stave znak. Berta je stavila znak pored samo jedne stavke, na kojoj je stajalo da želi da bude bolja hrišćanka. Razlog što nije stavila znak pored stavke za alkohol i duvan, bio je taj što je zbog njih već ranije bila optužena i osudjena. Nije želela to ponovo da prizna, da ne bi doživela novu osudu.

Veliki je broj bivših vernika koji se slično osećaju. Nisu spremni da priznaju svoje propuste, jer se boje da će im neko pomoći da izadju napolje, umesto da krenu putem naviše. Savet glasi: „Vi duhovni **ispravljajte/vraćajte** takvoga.“ (Galatima 6, 1.2.) To je Božja naredba! Naš zadatak nije da kritikujemo, niti da dovodimo u nepriliku jadne duše koje se bore sa svojim problemima.

Mi sebi ne možemo dozvoliti luksuz, priuštiti da optužujemo. okolnost u kojoj Gospod može da nas upotrebi i u kojoj bismo korisno poslužili srcu koje je u nevolji, jeste onda kad smo voljni da dodjemo ponizno i budemo svesni da smo i sami zatajili i da nam je za pobedu na tim iskušenjem bila potrebna Božja milost. Ako smo u stanju da pokažemo da smo pobedili i da uverljivo izrazimo svoju veru u to da će svoju silu Bog pokazati za dobro te duše, tada i tek tada smo spremni da uspešno ponudimo svoju službu.

Posle određenog broja godina u službi, od mene su zatražili da radim kao pastor u crkvi koja je bila poznata po problemima. Nedugo nakon što sam se doselio, uvideo sam da je ta reputacija bila zaista zaslužena. Pisao sam predsedniku oblasti i rekao mu, kako sam mislio da u toj crkvi postoje neki ljudi oko kojih treba da se angažujem. Znao je šta mislim. Odgovarajući, napisao mi je veoma lepo pismo, ali me je i pitao šta mi pokušavamo da uradimo. Da li pokušavamo da tim problematičnim ljudima pomognemo naviše ili napolje iz

crkve? To pitanje je na mene ostavilo tako snažan utisak, da ga nikada nisam zaboravio. Shvatio sam da između to dvoje postoji vrlo opipljiva razlika, pa sam se molio Gospodu da mi pomogne da bude uvek osetljiv na potrebu, i da me osposobi da pomažem ljudima navije, putem života. Sastavni deo poruke večnog jevandjelja je želja da se pruži pomoć. To je poruka o isceljenju nevoljnih, ranjenih i slomljenih srca. To je, zapravo, vest koju propovedamo. To je vest koju smo dobili nalog da objavimo.

Vraćam se Berti i onom sastanku posle završene evangelizacije na koji je ona došla kad je sastanak završen i ljudi otišli kućama, pastor i ja smo pregledali kartice. Došavši na kartu sa Bertinim imenom, pastor je zastao i ispričao mi priču koju sam ja upravo ispričao vama. Predložio sam da joj podjemo u posetu, radi razgovora. On je na neki način oklevao, ne želeći da na sebe navuče još veću nevolju. Ali, posle šireg razgovora o situaciji, složio se s konstatacijom da bi bilo dobro da joj odemo u posetu. I tako smo, u utorak pre podne, krenuli u kuću pijanice Berte.

Pozvonili smo na vratima. Već u sledećem trenutku ona je došla i pozvala nas da udjemo. Razgovor koji smo tada obavili živi i danas u mom sećanju, kao da se dogodio tek juče. Prvo što sam učinio, bio je osmeh i reči: „Sestro, mi nismo došli da te grdimo.“ Gledajući joj u oči, mogao sam da primetim vidljiv uzdah olakšanja. Počela je da se opušta, shvativši da nismo došli da je osudjujemo ili stvaramo neprilike. Medjutim, ona je, nema sumnje, očekivala da ćemo je ipak grditi. O, kako bi bilo divno kad bismo naučili da pristupamo ljudima onako kako je to činio Isus, i postizemo uspehe kakve je On postizao!

Osećao sam da je potrebno da nastavi u tom okviru razmišljanja. Rekao sam: „Došli smo da ti pomognemo, zato što te volimo kao hrišćanku. Evo, recimo, da si doživela saobraćajnu nesreću i izgubila mnogo krvi i pretpostavimo da je lekar došao i vrlo pažljivo te pregledao. Da li bi bilo razumno“, upitao sam, „kada bi lekar stao pored tvog kreveta i počeo da te grdi što si izgubila toliko krvi?“

Pogledala me je i, na svoj bojažljiv način, nasmešila se, odmahujući glavom; kao da nije mogla da veruje svojim ušima da su joj u kuću došla dva propovednika koji ne nameravaju da je ukoravaju zbog toga što je tolike godine provela kao rob tih svojih poroka.

„Ne“, reče „ne verujem da bi bilo.“

„Šta bi on uradio, po tvom mišljenju?“, upitao sam. Pošto je po profesiji bila diplomirana medicinska sestra, znao sam da će umeti da odgovori na to pitanje.

„Mislim“, reče, „da bi izdao nalog za transfuziju.“

„U trenutku kad sam čuo da to izgovara, osetio sam da treba da poslužim kao orudje u Božjoj ruci i da joj dam duhovnu transfuziju. Tako sam joj radosno rekao: „Sestro, upravo

zbog toga samo i došli!“ Nikada ranije nisam pomišljao da bih traženje ispunjenja biblijskih obećanja mogao predstaviti kao duhovnu transfuziju, ali mi je Sveti Duh dao u misli uverenje da je to upravo to! Mora biti da sam izgledao presrećan, kad sam joj ispričao o pobedi koju će primiti već toga časa, kao rezultat duhovne transfuzije koju treba da dobije.

Berta je na evangelizaciji na koju je dolazila već bila čula za prva slova biblijske molitve. Već je znala za činjenicu da **A** predstavlja **ištite**, **B** – **verujte** i **C** – **položite pravo na obećanje**, zahvaljivanjem Bogu zato što smo primili. To je, dakle, znala! Slušala je o tim prvim slovima obećanja iz Božje reči i shvatila da je svaki korak bio važan za pobedu. A mi smo, tu u njenoj kući, sedeli i razgovarali o svemu tome, uzbudjeno zaključujući kako je to jednostavno, a ipak silno.

„A sada“, nasmešio sam se, „mi ćemo naći jedno obećanje, prilagodjeno baš tebi. I kada stavimo prst na to obećanje u Mateju 1, 21., koje glasi: „Pa ćeš roditi sina, i nadeni mu ime Isus; jer će On izbaviti svoj narod od greha njihovih“, mi ćemo se moliti Isusu da te spase. I sada kad se budemo molili Isusu da te spase, mislićemo na iglu za transfuziju, koja probada kožu i ulazi u venu.“ Otvorili smo tekst u Jovanu 6, 53., a onda sam joj rekao da je taj tekst opravdanje za verovanje da je taj proces zapravo transfuzija. Tako sam čitao: „Ako ne jedete tela Sina čovečijega i ne pijete krvi NJegove, nećete imati života u sebi...“ I tako“, nastavih, „sada ćeš moći da napraviš poredjenje sa transfuzijom krvi, o čemu ćemo čitati u Jovanu 6,63.: „Telo... ne pomaže ništa. Reči koje vam ja rekoh duh su i život su ...“

Berta je vrlo brzo shvatila da 63. stih objašnjava 53. stih. Uvidela je da je krv života, o kojoj se govori u 53. stihu, zapravo Božja Reč. Shvatila je da je traženje spasenja, izbavljenja od sile greha, bilo Božja volja, kao i da je način da se to učini bio transfuzijom NJegovog života, posredstvom NJegove Reči, Biblije. Sada smo bili spremni da kleknemo i, s prstom na tekstu obećanja, već smo mogli da zamislimo kako neko otvara dotok krvi u trenutku dok smo se molili Bogu da ispuni svoje obećanje. Zamisli sebe u situaciji u kojoj krv teče u tvoje vene, rekoh, dok mi pred Boga iznosimo ovaj zahtev u molitvi. Ponovo sam je pozvao da veruje da Bog čini upravo to u tom trenutku. Odmah zatim, Bogu ćemo izraziti zahvalnost što je to učinio.

„Koliko je vremena potrebno da neko primi transfuziju?“, upitah.

„O, oko četrdeset minuta u proseku, više ili manje“, odgovorila je.

„Ni mi nećemo da žurimo. Odvojićemo za to vreme“, nasmeših se. Tada sam pokušavao da joj pomognem da uvidi nemogućnost da, u svojoj snazi, izvojuje pobedu nad tim svojim, ili bilo kojim drugim lošim navikama. Tako smo otvorili tekst u Rimljanima 7, 14. i pročitali da, zbog svoje telesne prirode, mi nismo u stanju da sami zadovoljimo merila

duhovnog zakona, jednostavno zato što smo prodati djavolu, za njegov program. Govorio sam joj o ranom periodu američke istorije, o ropstvu i o tome kako je jednog dana jedan nesreći rob odlučio da pobjegne od svog gospodara. Ali kad se našao izvan imanja svog gospodara, nije znao kuda bi se uputio. Ko god da ga vidi, znaće da je rob, jer je bio i prodan kao rob. Bio je rob i svako bi znao da on nekome pripada. Nije bilo mesta na kojem bi on mogao biti slobodan. Pre ili kasnije, moraće da se vrati svom gospodaru. To je, zapravo, naše stanje u grehu. Mi smo prodani pod greh, zato što smo deo ljudske porodice. Kao takvi, ne zaslužujemo ukoravanje, grdnju. Naprotiv, mi jedni drugima treba da pomažemo, svojom ljubavlju i razumevanjem.

Kriminalca, omalovažavanjem, nikada nećemo osloboditi iz zatvora. Možemo otići k njemu i podsećati ga na sva zla koja je izgovorio i učinio. Možemo ga grditi i koriti za šta god želimo, ali ga to nikada neće izvesti iz zatvora. Šta je njemu potrebno? Potreban mu je ključ od vrata njegove ćelije. To je jedino što će ga izvesti napolje. Zbog čega taj princip ne možemo da prenesemo u naše svakodnevne živote? Kao da mislimo da je čoveku, kada učini nešto što ne valja i uplete se u sotoninu klopku, potrebna jedna dobra grdnja, prekor.

„A sada“, nastavio sam, „razumeli smo u kakvoj situaciji se svi mi nalazimo.“ U Rimljanima 7,14. to nam je postalo sasvim jasno. Bertu sam, zatim, uputio na 15. stih, koji smo zajedno čitali: „Jer ne znam šta činim, jer ne činim ono šta hoću, nego na što mrzim ono činim.“

Nakon što smo, zajedno, pročitali ovaj stih, pogledala me je i rekla: „To je moj problem, baš u ovom trenutku! Ja uopšte ne želim da činim ove stvari. Zaista ne želim, ali ih i dalje činim.“

„Znam“, tešio sam je, „ali razlog zašto ih činiš, jeste zato što si rob.“ Istakao sam, u tom trenutku, da je bilo mnogo toga što sam i sam činio, što me je činilo nesrećnim. Ali, ponovo sam naglasio da smo svi mi robovi greha. Tako, kao robovi, mi nemamo potrebu za ukoravanjem, grdnjom, nego za ključevima koji će nas izvesti na slobodu. „Pošto mi ne možemo da pomognemo sami sebi“, rekoh, „a Isus to može, mi ćemo kleknuti na molitvu, i staviti prst na tekst u Mateju 1, 21., koji je obećanje da će nas Isus spasti. Dok se budemo molili, upotrebićemo prva slova molitve. Molićemo se Bogu da te spase i oslobodi robovanja tim porocima. Tada ćemo izraziti svoju veru i reći Bogu da verujemo da On to čini već u ovom trenutku. Zatražićemo ispunjenje tog obećanja, onako kako ga je Bog dao, zahvaljujući mu što ti je dao pobedu i spasenje.“

Zamolio sam pastora da povede u molitvi. Posle njega ću se moliti ja, a kad ja završim molitvu, biće red na Bertu. Ona je stidljivo priznala da se nikada ranije nije molila javno i da

je pomalo nervozna, što će to sada pokušati. Uveravao sam je da ovo nije javnost i da će za nju biti prava prednost da se uključi u ovu službu molitve. Predložio sam, takodje, pre nego što smo klekli na molitvu, da pomešamo veru s našom molitvom. Nedposredno pre nego što smo klekli na molitvu, otvorio sam tekst u Rimljanima 10, 10. i čitao: „Jer se srcem veruje za pravdu a ustima se priznaje za spasenje.“

„Vidiš“, rekoh, „ti ćeš verovati da ti Gospod daje pobedu. Tada ćeš, ustima, priznati da se to i dogodilo. Ne boj se da to kažeš. Verovanje je“, rekoh, „od bitnog značaja za spasenje; jer Biblija kaže: „Veruj Gospoda Isusa Hrista i spašćeš se.“ (Dela 16, 31.) – spašćeš se od greha

Tada smo klekli. Prvi se molio pastor. On se moli jednom predivnom molitvom, jednostavno izraživši priznanje da smo mi svi zgrešili i da smo svi postali robovi greha. U tu molitvu uključio je svakoga od nas. „A sada, Gospode, ovde imamo jedno obećanje“, rekao je, „da će nas Isus spasiti od naših greha. Ja te sada molim, Gospode, da spaseš Bertu i da joj podariš pobedu nad tim navikama. Ja verujem da je ti spasavaš, na osnovu ovih obećanja.“ Nastavio je: „Gospode, ja tražim ovo spasenje za nju, uzvraćajući Ti zahvalnošću zato što Ti to **sada** činiš.“

Dok se ovaj pastor molio Bogu, ja sam osetio prisustvo Svetoga Duha. On se molio molitvom primanja. On je tražio da se ispuni ono što je Bog obećao. Pošto Bog ne može da laže, ja sam znao da će On tu molbu uslišiti sigurno onoliko, koliko je bila sigurna Bertina vera. Kad je na Bertu došao red da se moli, evo šta je rekla: „Dragi Isuse, ja te ne molim da me spaseš samo od alkohola i duvana, nego te molim da me potpuno očistiš. Amin.“

Bila je to divna molitva, upućena tako iskreno, ali ona je **B** i **C** potpuno ispustila. Za trenutak sam pomislio da bi trebalo da je podsetim da ta dva elementa uključi u svoju molitvu, a onda sam se podsetio koliko je bila stidljiva i zaključio da bi to moglo da je zbuni. Tako sam odustao od te namere, pa sam, čim je izgovorila Amin, ja nastavio njenu molitvu i rekao: „... zatim, Gospode, mi verujemo da Ti to činiš i želimo da ti zahvalimo što si u potpunosti izbavio Bertu.“

Tek što sam došao dotle, a Berta se setila o čemu smo se dogovorili pre nego što smo klekli da se molimo. A dogovorili smo se da neće obraćati pažnju na nas, nego da će, jednostavno, otvoriti srce Bogu. I tada je ona prekinula moju molitvu. „Dragi Gospode, ja znam da me Ti voliš. Nisam znala da si me i do sada voleo. Tako sam srećna što me Ti stvarno voliš...“

Šta mislite, zašto se ona, u tom trenutku, molila baš tako, kako se molila? Da nije to možda zbog farisejskih hrišćana koji svetkuju subotu? Možda je neko iz naše crkve napravio

grešku. Smatramo svojom dužnošću da odemo k njemu, da ga omalovažavamo, umesto da mu kažemo: „Došao sam da ti pomognem, da te utešim i ohrabrim. Hajde, da se molimo za sve ovo, i da o tome nikome ni reč ne kažemo.“

Vrlo često osećamo potrebu da jednom takvom sve skrešemo. Ali da potom, sledeće subote, to navedemo kao **jednu misionku (djakonsku posetu)**! To svakako može da bude djakonska poseta, ali se ne može ubrojati kao poseta učinjena za Gospoda. Nikako!

Ovoj jadnoj ženi verovatno je bila učinjena ovakva vrsta posete, što je imalo za posledicu da je potpuno izgubila iz vida činjenicu da je Bog ljubi. Ali ovde, u atmosferi Božje ljubavi kojom je bila ispunjena soba u kojoj smo se nalazili, Gospod nas je pripremio da joj pomognemo da uvidi da je On još uvek ljubi. U tišini tog trenutka je uticaj Njegove ljubavi probio sve barijere, a ona je to osetila jasno i snažno. To ju je potpuno rastreslo. Plakala je od radosti.

Onda je nastavila: „Hvala ti, Gospode. Ti, **Ti si me zaista**, izbavio.“

Kad smo ustali, uhvatio sam je za ruku i rekao: „Sestro, ne zato što to osećaš, njego zato što je Bog to obećao, veruješ li sada da si pobedila?“ Želeo sam da ona to ponovo izgovori, svesna da je priznavanje vere veoma važno za trajnu pobedu.

„Znam da mi je Bog dao pobedu. Ja to **znam!**“

„Sada mi reci, kome treba da pripišeš zaslugu za svoju pobedu?“, upitao sam.

„Pa, želim da zahvalim Vama obojici što ste mi došli u posetu.“

„A mi smo srećni što nam se pružila prilika da dodjemo. Ali Gospod je rekao da svoju slavu neće deliti ni sa kim, pa zato svu slavu, sve zasluge treba da daš Bogu.“

„Da, znam“, reče, „Bog je taj koji mi je dao pobedu, Isusovom silom.“

„To je tačno“, potvrdio sam njene reči. „Ispunjenje obećanja smo tražili u Isusovo ime, i On je došao da te izbavi.“ Potom sam je uputio da ispriča drugima o zadivljujućem izbavljenju koje je doživela. „Kad te ljudi vide na pijaci i pitaju, zašto si tako srećna, reci da te je Isus izbavio od alkohola i duvana. Moje ime nikako ne spominji. Kuda god ideš i ko god da te pita zašto si tako srećna, ispričaj im o svom izbavljenju silom Isusovog imena. Ali ne pominji naša imena. Počni s tim odmah.“

Prihvatila je to, a lice joj je već svedočilo o činjenici da je našla nešto što je do tada očajnički tražila. Tada sam je podsetio na činjenicu da trajna pobeda zavisi od njene spremnosti da veruje i da govori drugima o iskustvu koje je doživela. „Govori odmah. Ne čekaj ni jedan dan.“

U toj mesnoj crkvi smo organizovali Klubove pobjede. Uvek kad bi neko izvojevao pobjedu nad nekom lošom navikom, svestan da će djavo krenuti i pokušati da donese

razočarenje, mi smo se dogovorili da po dva vernika crkve svrate i mole se Bogu sa tom osobom, što češće, to bolje. Dva sata posle našeg odlaska, dve žene su svratile, pročitale jedan tekst iz Biblije i molile se s Bertom. One su koristile metod prvih slova biblijske molitve, baš onako kako smo i mi uradili. Posle toga su stavile ruke oko te žene i demonstrirale ljubav, tako neophodnu kad se izvojuje pobeda. Zadobijati duše, zapravo je voleti duše. Upravo zato je važno da prilikom posete bude s tobom i tvoja supruga. Muškarcu je potreban drugi muškarac, za srdačan stisak ruke, ili ruke koje će biti obavijene oko njega, da oseti da se radujemo zajedno s njime u njegovoj pobedi. Ženi je potrebna druga žena da stavi ruke oko nje u tom kritičnom periodu. Tu proceduru smo ponavljali svaka tri do četiri sata. Te žene nisu grdile ili osudjivale, nego su samo demonstrirale ljubav na delu. Došle su kako bi se radovala s njom u njenoj pobedi. Svaki par je svraćao da se zahvali Bogu za pobedu koju je ova žena doživela. To se nastavljalo, sukcesivno, sledećih nekoliko dana.

Posle nekoliko dana, ponovo smo posetili njen dom, samo da vidimo kako napreduje i proverimo da li ju je, slučajno, neko ukoravao. Pošto sam je pitao kako je i da li su žene dolazile, njeno lice je zračilo dok nam je pričala o ljubavi i razumevanju koje su joj pokazali. Bila je presrećna! Srećan sam bio i ja, ne samo zato što je Berta doživela pobedu, nego i zato što je promena nastala u životima vernika crkve koji su je posećivali, molili se s njom i davali joj dokaze svoje ljubavi.

Naredne nedelje uveče, na času posle predavanja bila su dva alkoholičara. Došli su, uzvraćajući na jedan poziv koji su im uputila dva vernika crkve. Medjutim, ovo dvoje alkoholičara nisu bili obični alkoholičari. NJihovi susedi su, dva ili tri puta dnevno, zvali policiju zbog uznemiravanja koje su stvarali. NJima je pomoć bila nužno potrebna. Prisustvovali su večernjim predavanjima, a sada smo se našli i na ovom specijalnom času. Svako od njih je potpisao karticu i naznačio područje u kojem mu je bila potrebna pomoć. I jedno i drugo su upisali svoju želju da se oslobode alkohola.

Nekako se dogodilo da je Berta saznala za problem ovo dvoje, pa je vrlo tiho prešla do mesta gde je ta žena sedela i nežno je uhvatila za ruku. Berta je htela da počne da svedoči na tom mestu i u tom trenutku. Mogao sam da je čujem kako govori, dok je milovala ruku te žene i gledala je u oči s razumevanjem i ljubavlju. „Ja sam bila jedna od najgorih pijanica u gradu. Isus mi je pomogao da pobedim, a pomoći će i tebi. Treba samo da zatražiš pomoć od NJega. Zatim veruj da će ti On pomoći i zatraži ispunjenje obećanja, o kojem nam je govorio pastor Kun. A onda... onda... a onda zahvaližeš mu se što ti je dao pobedu! Lice joj je zračilo, dok je govorila toj ženi. Može se reći da je govorila na osnovu iskustva. Suze su klizile niz obraze i jednoj i drugoj. Muž je sve to posmatrao, vidno ganut.

Posle deset dana, zbog pretrpanosti našeg programa, uspeći smo da odemo u posetu u dom ovo dvoje alkoholičara. Nestrpljivo sam čekaao da saznam šta se dogodilo. Nisam želeo da izrazim sumnju, pa sam počeo ovako: „Nije li divno šta Bog čini za nas?“ Složili su se ljubazno, ali nisu kazali ništa. I dalje nisam znao da li su pobedili piće, a nisam hteo da pitam. Zatim sam nastavio: „Zar nije divno kako nam Bog daje pobeđu?“ Oni su se ponovo složili, ali nisu objavili svoju pobeđu. Zato sam, smešeći se, pitao: „Koliko je, tačno, prošlo, od kada ste **vi** poslednji put uzeli bilo koju količinu alkohola?“

„Poslednje što smo popili, bilo je pre deset dana.“ Nasmehili su se. Ni kap nismo okusili od kad smo bili na Vašim predavanjima? Oboje su izgledali vrlo čisto i uredno i vrlo srećni!

I ja sam, naravno, bio srećan, želeći da vičem i hvalim Gospoda za ono što je učinio. Priča se tu ne završava. Berta je tom paru i dalje bila nadahnuće, pa su nastavili sa svojom pobeđom. Berta je i drugima služila kao nadahnuće. Nekoliko dana posle tog iskustva, dok je Berta u foajeu crkve razgovarala s jednom nepoznatom osobom, nisam mogao da je čujem. Malo sam se približio, pa sam mogao da čujem njihov razgovor, a da ne izgleda da bilo šta ispitujem. Žena o kojoj je reč tražila je od Berte da joj oda tajnu pobeđe nad pićem. Berta joj je govorila o prvim slovima biblijske molitve. Radila je to na divan način, u prijatnoj, poniznoj jednostanosti, a ipak s dubokim osvedočenjem i uverenjem. Govorila je na osnovu iskustva, pa sam mogao da vidim kako je žena koja je slušala to i osećala. O, divne li priče o izbavljenju koju je Berta sada mogla da govori drugima!

To je deo večnog jevandjelja koje će otići u ceo svet. Kada ga ljudi prime u srce, ono će ih menjati tako da će postati slični Isusu. Nije li divna ta misao da, bez obzira kakvi su naši problemi, Isus ima odgovor? On želi da odgovori na ozbiljan zahtev tvoga srca. On to može i hoće da učini za tebe.

Želiš li da sledeću molitvu uputiš Bogu već ovog trenutka, u tišini svog doma, u svom automobilu, ili nilo gde da se nalaziš?

„Dragi Gospode, ja sam telesan, prodan pod greh. Ali ja verujem da će Isus izbaviti narod svoj od greha njihovih. Molim te za to izbavljenje. Verujem da, pošto Bogu nije moguće lagati, Ti me sada izbavljaš, i ja Te čujem kako kažeš, „verujte da ćete primiti i biće vam“. Zato Ti zahvaljujem, zato što **sam primio**, ne zato što to osećam, nego zato što si Ti obećao. U Isusovo ime. Amin.“ (Vidi Rimljanima 7, 14; Matej 1, 21; Jevrejima 6, 18; Marko 11, 24.)

„Vera je naša ova pobeđa koja pobeđi svet.“ – 1. Jovanova 5, 4.

6. ODLAZAK S POBEDOM

Sada želim, u ovoj glavi, da razmišljamo o tome koliko je važno da u našem životu molitve zahvaljujemo Bogu, što **smo primili** ispunjenje nekog NJegovog obećanja koje tražimo, čak pre nego što se za to pojavi bilo kakav spoljašnji dokaz. Sve to je deo slavnog iskustva odlaska s pobedom.

Prvi tekst na koji želim da usmerim vašu pažnju je u Zahariji 12, 8.: „U onaj će dan Gospod zaklanjati stanovnike Jerusalimske, i najslabiji među njima biće u taj dan kao David, i dom će Davidov biti kao Bog, kao adjeo Gospodnji pred njima.“

Ovaj biblijski tekst najavljuje dan kada će ljudi i žene koji su slabi, biti kao David u svojoj snazi, dok će oni koji su u normalnim uslovima kao David, biti kao Bog. U 1. Jovanovoj 3, 1-3. čitamo da će, kada Isus opet dodje, oni koji su spremni da idu na nebo biti kao On. Taj tekst kaže da će biti ljudi i žena koji će biti kao Bog i kao Gospodnji andjeli koji hodaju zemljom uzduž i popreko, sa pobedom u rukama i u srcima. Iz celoga srca verujem da je **C molitva** veoma važan deo, želimo li da odemo s pobedom i budemo sredstvo pomaganja drugima da dožive to isto.

Da se podsetimo: U molitvi je **A – ištite**. Isus nas poziva „**ištite** i daće vam se“. (Matej 7, 7.); **B** je **verujte**. Sve što ištete u svojoj molitvi verujte da ćete primiti; i biće vam. (Marko 11,24.); **D** je **polaganje prava na obećanje**, uzvraćanjem zahvalnošću što smo dobili odgovor, uslišenje, **pre** nego što za to dobijemo bilo kakav znak, izuzev obećanja koja stoje u Božjoj nepromenljivoj Reči. (Vidi Jevrejima 11, 1.; Jovan 11, 41-44.) Deo molitve označen sa **C** je onaj težak deo programa. Mnogima je taj deo molitve gotovo nemoguće da prihvate.

Dokaz Božjeg uslišenja molitve većina ljudi mora da vidi, **pre nego što** poveruje. Oni se ne zadovoljavaju verovanjem da je ono što Bog kaže tako i da će On to učiniti, jednostavno zašto što je rekao da će učiniti. Ovde vidimo razlog zašto tako mnogo ljudi pada.

Pre mnogo godina, pripremao sam propoved za jedno od naših okupljanja pod šatorom. Moje je srce bilo ispunjeno predmetom o kojem sada ragovaramo. Video sam stvarnu potrebu za razumevanjem predmeta otvaranja i prihvatanja Božjih obećanja na temelju NJegove Reči, uprkos nepostojanju vidljivih odgovora. Mojoj propovedi dao sam naslov **Pričanjem u spasenje**. Moj uvodni tekst bio je Rimljanima 10, 10.: „Jer se srcem veruje za pravdu a ustima se priznaje za spasenje.“

Primitili ste da kaže za spasenje, ne zbog spasenja. U tome je prava razlika! Mi uzimamo Boga za reč i izjavljujemo da smo primili ono što nam On obećava. Takav stav je ugodan Bogu. Bog tada čini svoj deo i daje nam ono što smo, svojom izjavom, rekli da smo već primili. Za to je neophodna vera, stvarna vera.

Primer takve vrste vere prikazan je u izveštaju o andjelovoj poseti Mariji, koja je trebalo da postane Isusova majka. Mariji je rečeno da će postati majka Spasitelja sveta. Ona nije razumela **kako** to može biti. Nije bilo spoljašnjeg dokaza koji će je povesti ka sigurnom saznanju da to može, i da će biti ostvareno. Ništa osim reči andjela Gavрила. Iako, logički rasudjujući, nije mogla zaključiti kako bi taj događaj mogao da se zbude, ona je odgovorila: „Neka mi bude po reči tvojoj.“ (Luka 1, 38.)

U ovom slučaju je Marija prihvatila obećanje, kao da je već bilo ispunjeno. Da je zauzela bilo koji drugačiji stav, Marija nikada ne bi postala Isusova majka. Hristos je bio utelovljena Božja reč i postala telo njenim prihvatanjem Božje reči za svoju dušu. NJen stav prihvatanja imao je bitno značenje za ostvarenje čuda inkarnacije.

U celoj Bibliji možemo naći primere u kojima je Bog prihvatao izraze vere od strane smrtnog čoveka. Toga je puna 11. glava poslanice Jevrejima. U svakom pojedinom slučaju vera je centar, središte uspeha. U svakom pojedinačnom slučaju se kaže verom, i ponovo verom. Pogledajte primer u 30. stihu: „Verom padoše zidovi Jerihonski.“ Ovde se padanje zidova pripisuje suštini, veri. Ako, zatim, otvorimo tekst u Isusu Navinu 6, 5., tamo piše da je Bog obećao narodu da će zidovi pasti, ako budu hodali oko grada jednom dnevno, šest dana, a onda sedam puta sedmog dana. Upustvo je bilo jednostavno, ali vrlo određeno. Tog sedmog dana, nakon što su obišli oko grada sedam puta, ljudi su trebalo da viču. Šta je trebalo da viču? Trebalo je da viču, ističući pobedu da su zidovi trebalo da padnu!

U 6. glavi Isusa Navina stoji zapisano da je Izrailj poštovao Gospodnja uputstva. Tog sedmog dana, svi su ponovo obilazili oko grada. Jednom, dva puta, tri puta. Ništa se nije događalo. Posle šestog obilaska oko gradskih zidova nije bilo ni jedne pukotine u zidu! Ali kad su sedmi put obilazili oko grada, ljudi su i dalje primenjivali svojju veru. Vikali su, pokazujući da veruju u Božje obećanje. Medjutim, zapazimo to, trebalo je **prvo** da viču, a ne posle padanja zida! 20. stih nam priča kako je Bog ispunio svoju reč. Reč **vera** se u celoj 6. glavi Isusa Navina uopšte ne pominje. Ali u 11. glavi poslanice Jevrejima stoji da su zidovi pali zahvaljujući veri Izrailja. Bog je njihova dela vere i njiove reči vere prihvatio kao samu veru. Ali, zapazimo ponovo, Bog je to prihvatio kao veru tek nakon što su Izrailjci **delovali i govorili**. Dogodilo se to tek nakon što su Izrailjci pružili praktičnu demonstraciju svog verovanja u Božje obećanje.

Kako se ovo razlikuje od načina na koji mnogi danas postupaju. Slažete li se? Većina od nas zadržava svoje izražavanje vere sve do trenutka **nakon** ispunjavanja obećanja. Umesto da živimo verom, kako će, po onome što je Bog rekao, činiti pravedni, mi smo skloni da živimo pogledom. To nije ugodno Bogu i to je razlog što je crkva tako slaba. Mi čekamo i kažemo: „Kada to **vidimo**, Gospode, zahvalićemo ti za to. To nije Božja namera za nas. On od nas očekuje da NJegovo obećanje prihvatimo na osnovu NJegove reči, **pre** nego što vidimo, pre nego što se uverimo u ispunjenje.

Gedeonovo iskustvo daje nam novi primer vere. U Jevrejima 11, 32. se Gedeon spominje zajedno sa ostalim istaknutim ljudima vere. Šta je on učinio čime je sebi obezbedio mesto u ovom nizu divova vere? Čitamo o tome u Sudijama, 6. glavi.

Gedeon je dobio uputstvo da svakog od svojih ljudi naoruža trubom, vrčem, žbanom i svetiljkom, lučem. Od njegovih ljudi se očekivalo da nešto **urade** i nešto **kažu**. Uspeh je zavisio od njihove spremnosti da poslušaju Božju naredbu. U 7. glavi Sudija zapisan je podatak da su Gedeon i njegovih izabranih 300 ljudi postupali isključivo po Božjoj reči. Ta mala grupa ljudi trebalo je da se spusti na madijanski logor i da na dati signal razbiju svoje vrčeve, zatrebe u trube i poviču: „Mač Gospodnji i Gedeonov.“ Tek onda kad su učinili ono što im je Bog rekao da čine, i izgovarili ono što im je Bog rekao da govore, On je ispunio obećanje na način da su oni mogli da vide. Kada su Gedeon i njegova grupa demonstrirali svoju veru u Boga, Bog je demonstrirao svoju silu i oni su izvojevali veličanstvenu pobedu. To se nije moglo ostvariti ni na koji drugi način!

Ovaj princip se provlači kroz ceo Stari zavet, kao i kroz Novi zavet. Proučimo ovo malo dalje i obratimo pažnju na sledeća dva događaja. Prvi je zapisan u 2. Dnevnika, 20. glavi. Ta glava počinje informacijom da je Josafat u nevolji. Velike vojske su se okupile i polaze da se bore s Josafatom. Josafat je u strahu i objavljuje post u celoj Judi. U 4. stihu stoji da su se stanovnici Jude okupili da traže pomoć od Gospoda. Primetićete da tu stoji, da su oni **tražili** pomoć od Gospoda. U 5. stihu i dalje zapisana je molitva koju je Josafat uputio Bogu, u kojem Boga ističe kao neprikosnovenog Vladara neba i zemlje; Onoga u čijoj sili su izvojevane ranije pobeđe.

On zatim, skraćeno, navodi Bogu jedno obećanje, zapisano u 1. Carevima 8, 33-40. Taj tekst Biblije je deo Solomunove molitve povodom posvećenja hrama. Solomun je ovu molitvu uputio Gospodu kao zahtev.

U 1. Carevima 9. glavi, Gospod kaže da će biti učinjeno ono što je Solomun zatražio od Gospoda. Drugim rečima, Solomunov zahtev Gospodu postao je obećanje od Gospoda. Josafat je to znao i zato se, zajedno sa svojim narodom savio u molitvi. Pristupio je Bogu sa

sledećim obećanjem: „Kad nas zadesi kakvo zlo, mač ostvetni ili pomor ili glad, staćemo pred ovim domom i pred Tobom, jer je ime tvoje u ovom domu, i vapićemo Tebi u nevolji svojoj, **usliši i izbavi**. (2. Dnevnika 20, 9., odnosi se na 1. Carevima 8.)

Bogu nebeskom car je citirao NJegovo obećanje, rekavši: „Gospode, ti si ovo obećao. Mi smo u nevolji sada i potrebna nam je Tvoja pomoć.“ On to, u 12. stihu, kaže ovako: „Bože naš, zar im nećeš suditi? Jer u nama nema snage da se opremo tome mnoštvu velikom, koje ide na nas, niti mi znamo što bismo činili, nego su oči naše uprte u Te.“

Zapazimo da je Josafat pristupio Gospodu s priznanjem da oni sami nisu u stanju da se suprotstave onoj vojsci. U njegovim mislima nije bilo nedoumice, već samo želja da im Bog pomogne. Ali, pred Boga je došao sa **uverenjem** da će im On doći u pomoć, pošto je tako obećao. To je bio osnov njihove molbe. Bog je bio obećao da će im doći u pomoć kad se nadju u nevolji. Josafat je jednostavno verovao Bogu!

Kada svoj pogled odvojimo od sebe i usmerimo ga prema Bogu, kao što su to činili stavnovnici Jude i pristupimo mu, tražeći pomoć za rešavanje naših problema, tada imamo pravo da tražimo ispunjenje onoga što je Bog obećao. Jednostavno zato što je obećanje dao Bog. Bog koji ne može da laže. (Vidi 4. Mojsijeva 23, 19.) On će uvek ispuniti svoj deo obećanja, ako mu pristupimo u poniznosti i NJegovo obećanje prihvatimo na toj osnovi. I On je, kao naš Stvoritelj, moćan da ispuni svoju reč.

I evo, da vidimo, kako je obećanje bilo ispunjeno. Čitamo u 20. stihu: „A ujutru ustavši rano izidoše u pustinju Tekujsku; a kad izlazahu, stade Josafat i reče: Čujte me, Judejci i Jerusallimljani: verujte.“

Verujte, bila je srž Josafatove poruke. On je hteo da utisne u misli narodu da je poruka došla od Gospoda, Boga koji je na nebu. Bog je dao obećanje. Josafat je praktično rekao: „Ako verujete Bogu i NJegovim prorocima, bićete uspešni.“ Ipak, verovanje je bilo na prvom mestu. Ono je bilo ona najvažnija komponenta u procesu postizanja uspeha.

Josafat je tražio u molitvi, u skladu s Božjim obećanjem. Svoje oči je usredsredio na Boga. I sada se obraća celoj vojsci i narodu i kaže: „Verujte... verujte.“ Bez verovanja u ono što je Bog rekao neće moći da bude uspeha. I danas je to tako.

Moj omiljeni autor kaže u **Svedočanstvima**- Sve. 5., orig. str. 514.: „Kaži verovaću, verujem da je Bog moj Pomoćnik, i videćeš da si pobednik u Bogu.“

Kada treba da mu kažem da verujem? **Pre** bilo kakvog spoljašnjeg dokaza! To je težak deo posla. Ovo je tačka u kojoj mi veoma često zatajimo, kada treba zadovoljiti zahteve za naročite pobeđe i ostvarenja.

Zapazimo veličanstvene stvari koje je učinio Josafat. U starim vremenima vojske su imale pobjedničku pesmu. Svaka vojska je imala samo svoju pobjedničku pesmu. Međutim, to su bile pesme koje su se pevale **posle** izvojevane pobjede. Ali za Josafata to pravilo nije važilo. NJegov hor je pevao pobjedničku pesmu **pre** nego što su ušli u borbu. I evo: „I tako dogovoriv se s narodom postavi pevače Gospodnje da hvale svetu krasotu **idući pred vojskom** i govoreći: „Hvalite Gospoda, jer je doveka milost NJegova.“ (2. Dnevnika 20, 11.).

Josafat je pevao pobjedničku pesmu dok su išli u borbu, pesmu koju su vojske obično pevale po povratku iz borbe. Kad su zatražili ispunjenje, uzvraćajući zahvalnost Bogu što su ga primili, evo šta se dogodilo: „A kad počеше pesmu i hvalu, obrati Gospod zasedu na sinove Amonove iz gore Sira, koji idošē na Judu, te se razbiše. Jer sinovi Amonovi i Moavovi ustaše na one iz gore Sira da ih pobiju i potru; i kad pobiše one iz gore Sira, udariše jedni na druge, te se potrše.“ (22. i 23. stih).

Bog im je došao u pomoć kad su je zatražili od NJega; kad su pokazali da veruju u NJegovo obećanje i zatražili ispunjenje obećanja, zahvaljujući Bogu zato što su ga primili. Sve se to dogodilo **pre** nego što su raspolagali bilo kakvim **spoljašnjim** dokazom da ih je Bog čuo. Koristili su metod prvih slova molitve! Da, zaista! I kad su to učinili, On je okrenuo njihove neprijatelje jedne protiv drugih, kao što je učinio i u slučaju Gedeona i njegovih neprijatelja. Pobjeda koju im je Bog dao bila je potpuna (vidi. 2. Dnevnika 20, 24.). Od ovih hordi, ljudi koji su se bili naoružali i naoštrili protiv Božjeg naroda, stih kaže, nijedan ne beše ostao živ! Bog je narodu dao više od samo odlučujuće pobjede. Dao im je plen tako veliki, da je trebalo tri dana da se odnese odatle. Naš Bog je Bog velikodušan, ali i moćan. Mi, bez ikakve sumnje, možemo da odemo sa pobjedom, naočigled bilo kakvog problema. To je kako Bog radi. Radio je tako u prošlosti, a radiće i danas!

U knjizi **Rani spisi**, orig. str. 72., čitamo: „Prava vera se hvata i polaže pravo na obećane blagoslove **pre** nego što se vide i osete.“Prava vera polaže pravo na obećane blagoslove. To je C-faza molitve. Čitajmo: „Mi moramo da pošaljemo naše molbe u veri, još u toj drugoj fazi, hvatajući se verom za obećani blagoslov i polažući pravo na njega.“ (isto).

To je C-faza uslišene molitve. Ne samo što treba da **tražimo** od Boga velike stvari, da mu upućujemo teške molbe, nego treba da pristupimo k NJemu i da ih **zahtevamo** kao svoje. To je božanska namera i plan. Zapravo, tek kada se prema tome postavimo na način kako je to Bog uredio, moći ćemo da očekujemo uslišenje molitve, odgovor koji je spreman za nas. To je veoma jednostavno, a ipak veoma važno da to radimo na **Božji** način.

„**Sve što ištete u svojoj molitvi, verujte da da ćete primiti; i biće vam**“ (Marko 11,24.). To je vera. Čista vera, bez primesa! To je verovanje u uslišenje molitve. To znači verovati pre

nego što se pojavi i najmanja indikacija uslišenja molitve. To mora da nam postane praksa, ako želimo da doživimo sve ono što je Bog predvideo za nas. Ako smo spremni da radimo tako, moći ćemo da odlazimo s pobedom!

U 5. glavi Markovog jevandjelja zapisana je priča o ženi koja je dvanaest godina patila od jedne teške bolesti. Sve što je imala potrošila je u želji da ozdravi. Ali, svi pokušaji da se oslobodi svoje bolesti ostali su bezuspešni. A sada, žena saznaje za Isusa. Nekako, u njenom srcu nastaje uverenje, kad bi samo mogla da se dotakne NJegove odeće, da bi mogla potpuno da ozdravi. Obratite pažnju na njene reči vere: „Ako se samo dotaknem haljina NJegovih ozdraviću.“ (Marko 5, 28.)

Ta žena je svoja prva slova uspešne molitve sažela u jednu rečenicu. Slažete li se? Nije naročito važno kako ih tačno izgovaramo, ako odradimo sve, tražimo/ištemo i kažemo da verujemo. Većini ljudi je veoma teško da to kažu. NJima je gotovo nemoguće da izraze verovanje u nešto što nisu ispitali, okušali i videli svojim očima. A da, potom, zahtevaju ispunjenje obećanja i uzvrate zahvalnošću Bogu za uslišene molitve, pre nego što vide bilo kakav spoljašnji dokaz, zaista nije lako. Ali, to je Božji način!

Nama je, dok sam još bio mali, došao jedan čovek koji je prva slova uspešne molitve izrazio u samo jednoj rečenici. Rekao je: „Hvala Ti što nam je dodat hleb.“ Mi dečaci smo hteli da prsnemo u smeh. Uvek smo nekoga morali da zamolimo da nam doda hleb. A onda, kad smo videli da dolazi, verovali smo da ćemo ga dobiti i zahvaljivali se onome ko nam ga je dodavao. Međutim, ovaj čovek je zahvaljivao za bilo koga, ko će dodati hleb, **još pre** nego što je video da je pomeren sa svog mesta na stolu.

To je način kako je Isus prva slova uspešne molitve koristio kod Lazarevog groba, kako to nalazimo u Jovanu 11, 41-43, „Oče! Hvala ti što si me uslišio...Lazare! Izadji napolje.“

Žena koja je болоvala od tečenja krvi učinila je to, i u istom trenutku bila izlečena. Pavle i Sila su učinili isto u zatvoru, u ponoć. Zahvalili su Bogu što ih je izbavio, još pre nego što su lanci pali s njihovih udova. Ali kad su se zahvalili Bogu, sami tamnički zidovi su se zatresli i lanci su spali. Upravo tako se događja kada poštujemo Božji plan! To je na čuvara zatvora ostavilo tako silan utisak, da je hteo da upozna silu koja je bila na raspolaganju ovoj dvojici. Oni su mu rekli ono što je trebalo da zna, i on je već toga dana postao Hristov sledbenik. Sve to, zahvaljujući očitovanju Božje sile, u znak odgovora na zahtev vere Pavla i Sile.

U periodu u kojem sam se sam borio da ovaj koncept stvatim za sebe lično i počnem da ga primenjujem, došao mi je jedan mladić. Nad njim i njegovom nevestom sam, samo

nekoliko dana pre toga, obavio obred crkvenog venčanja. NJegova majka je bila dobra vernica crkve, ali ne i otac. „imam jedan problem“, rekao je, „razmišljam, možda bi mi ti mogao pomoći.“ Trebalo je da se vrati u vojsku za nekoliko dana, ali taj problem mu je bio na srcu. Pričao mi je o svom ocu koji će mi, kako je rekao, za nekoliko dana doći u posetu. Otac je bio vrlo bojažljiva osoba, pa se sin pobojavao da on neće moći da se ushvati u koštac s problemom, i zato je hteo da me informiše pre nego što otac dodje.

„Moj otac puši“, poverio se mladić. „Pušenje je pokušao da ostavi u nekoliko navrata, ali svakom prilikom kad prstane s pušenjem, kod njega počne krvarenje iz nosa. Krvarenje postane tako obilno, da mu je moja majka zbog toga rekla kako smatra da on nikada neće moći da ostavi pušenje. On će doći da razgovara s tobom o tom problemu.“

Prva misao koja mi je prošla kroz glavu, bila je: šta mogu ja da učinim? Nikada do tada nisam čuo za tako nešto. Nikada nisam čuo da nekome počinje krvarenje iz nosa kad prestane da puši. A onda sam pomislio: „Da li ima išta što je preteško za Gospoda?“ (1.Mojsijeva 18, 14.) Svakako, morao sam da priznam da nisam ni mislio da je išta preteško za Gospoda. Medjutim, razmišljao sam kako će On rešiti baš taj problem.

Nekoliko dana posle toga, prao sam auto na prilazu kući, a baš tim prilazom vidim da dolazi otac onog mladića. Bio je to krupan čovek. Govorio mi je o vremenu i tako smo malo čavrljali. Pozvao sam ga zatim u kuću, i nedugo zatim, počeli smo da razgovaramo o njegovom problemu. Otvoreno je rekao da želi da se oslobodi navike pušenja.

„U redu“, rekoh, „evo šta treba da uradiš. Uzmi iz Biblije obećanje koje se nalazi u Mateju 7, 7.: „Ištite, i daće vam se.“ Nastavljajući, upitao sam ga: „Ako za nešto platim, da li je to poklon?“

„Pa, razume se, nije“, odgovorio je.

„Mnogi od nas misle da moraju da zarade spasenje“, nastavio sam. „Ali Gospod kaže: „Ištite i **daće** vam se.“ Mi imamo pravo da pristupimo Gospodu i da zatražimo ispunjenje obećanja o spasenju, pošto je Bog za to već platio na Golgoti. On ga je već kupio. Jedino što treba jeste da primimo ono što nam je On dao. Cena te kupovine je Isusova krv. (Vidi 1. Petrova 1, 18.19.).

Potom sam mu izneo određeni broj slučajeva, onako kako smo ovde proučavali. Kad je došao trenutak da se molimo, rekao sam mu da mi nećemo samo **tražiti** izbavljenje od poroka, nego ćemo ga i **primiti**. Klekli smo da se molimo. Molili smo se obojica. Kad smo ustali na noge, uhvatio sam ga za ruku i rekao: „A sada, brate, ne zato što to osećaš, nego zato što je Bog tako obećao, da li te je On izbavio od navike pušenja?“

„Da, gospodine“, bio je njegov brzi i čvrsti odgovor.

Rekao je to tako brzo, da sam se pitao da li čovek uopšte zna šta je rekao. „Divno“, rekao sam, ili neke druge reči u tom smislu, ali nisam bio siguran da je znao šta je upravo rekao. Pomislio sam da bi čovek mogao da ode kući i kaže svojoj ženi kako se propovednik molio za njega, ali da se ništa nije dogodilo, i da bi žena rekla: „Pa, znala sam da se neće ništa dogoditi.“ Tako sam zatražio ispunjenje obećanja iz Jakova 1, 5. jer mi je bila potrebna mudrost baš tada, da bih znao šta da radim. Hteo sam da pokažem veru, jer sam znao kako je to bilo važno. Ali nisam znao da li će čovek otići s pobedom u džepu. Tako sa mu rekao: „Slušaj, nameravam da podjem s tobom, tvojoj kući i da ispričam tvojoj ženi o divnoj pobedi koju si dobio.“ Na umu sam imao dve namere. Jedna, da njemu utisnem u misli da je primio pobedu. Drugo, da u misli njegove žene utisnem činjenicu da je njen muž dobio pobedu, kako ona ne bi izrazila sumnju.

Na putu prema njegovoj kući malo više sam razmišljao o susretu sa njegovom ženom. Bio sam svestan da ona za pet minuta može da izrazi više sumnje, nego ja vere za jedan sat. Tako sam počeo da podrhtavam, a onda sam se i molio Bogu. On nije znao da se ja molim. Ali, molio sam se: „Gospode, pomози mi da govorim brže od njegove žene!“ Gospod mi je, jednom ranije, uslišio takvu molitvu, pa sam verovao da će to učiniti i ovom prilikom. Tako sam planirao od trenutka kad sam zakoračio u njihovu kuću, da ću tu ženu učutkati verom. NJenu sumnju ću učutkati verom.

Ulazeći u kuću, prošli smo kroz glavna vrata, a ona se nalazila u sredini dnevnog boravka. Odmah sam počeo, oduševljenim tonom: „Sestro, raduj se s nama. Bog je upravo dao tvom mužu potpunu pobedu nad duvanom! Znae, ona je bila tako zbunjena, da je samo ostala da stoji, zureći u mene. Za jedan trenutak izgubio sam govor, pa nisam izgovorio ni reč. Samo smo stajali i gledali se. To je izgledalo kao najdužih pet minuta. Sada sam želeo da prvo ona nešto kaže. Nisam znao na koju ću stranu, a nisam želeo na pogrešnu. Jeste, videlo se da se pripremala da nešto kaže. Počela je polako, zamišljeno, ozbiljno: „Pastore, poželega sam, kad Gospod već daje pobedu, da da pobedu i meni.“

„Da da pobedu tebi?“ zapitao sam s nevericom, ali ljubazno, da ne pokažem da sam zbunjen. „Pobedu, nad čim?“

Tada mi je rekla da je rob kafe. Ne sećam se svih pojedinosti, ali mislim da je svoju nevolju nazvala kafeno srce. Zнала je da joj kafa škodi i čini mi se da joj je i lekar rekao da će je ta navika ubiti, ako je ne ostavi. Medjutim, ona nije mogla da ostavi, iako je pokušavala mnogo, mnogo puta. Rekla mi je da je svakom prilikom kad bi u crkvi bio upućen poziv za pastorsku molitvu odlazila napred, ozbiljno se moleći za izbavljenje, ali bez uspeha.

„Otišla sam u svoju sobu, padala na kolena i preklinjala Boga da me izbavi“, govorila je. „Jecajući sam izgovarala svoju molitvu, onda se odmah vratila u kuhinju i popila još jednu šolju kafe. Džezvu za kafu držim na štednjaku dvadeset i četiri sata dnevno“, tužno je dodala. Moglo se videti da govori s velikim emocijama. „Jednostavno, ne mogu to da ostavim“, ponavljala je.

Pitao sam se, šta bi trebalo da kažem. U tom trenutku Gospod mi je pritekao u pomoć. Rekao sam: „Sestro, zamisli da ti sin dodje kući i da mu hitno, neophodno, treba pet dolara. Ne da bi trošio. Hitno mu i iskreno treba pet dolara. Sada, ako bi imala novac, da li bi mu dala?“ upitao sam ljubazno.

„Pa, normalno, kako da ne“, odgovorila je s upitnim izrazom lica.

„A, kad bi se spremila da mu daš tu novčanicu od pet dolara, šta bi mislila za svog sina, kad bi stavio ruke na ledja i nastavio da te moli za novac? Usudjujem se da kažem da ne bi bila baš naročito zadovoljna. Jesam li u pravu?“

„Ne, sigurno ne bih“, odgovorila je, očigledno se čudeći kakve sad to veze ima sa njenim problemom sa kafom.

„Evo“, nasmeših se, „molila si se Bogu za pobjedu nad svojom navikom, ali nikada nisi ispužila ruke i uzela ono što ti je Bog nudio.“ Shvatila je da je tačno ono što sam joj govorio. Uvidela je da je propuštala da učini nešto što je bilo veoma važno. Ona je u molitvi koristila samo jednu trećinu plana prvih slova biblijske molitve. Ona jeste tražila od Boga. Ali nije verovala, niti je uzvraćala zahvalnošću za dobijenu pobjedu.

„Zato, hajde, sada da kleknemo i da se molimo“, rekoh. Klekavši, stavili smo prst na obećanje i zatražili od Boga da joj da pobjedu. Njena molitva je bila vrlo usrdna; bilo je očigledno da je istinski želela pobjedu. Kad smo stali na noge, prišao sam joj i rekao: „Sestro, ne zato što to osećaš, nego zato što je Bog to obećao, da li ti je On dao pobjedu nad porokom kafe?“

Sve što je mogla da kaže, bilo je: „Uh... uh... uh...“

Šta je ona to radila? Borila se borbom vere. Da li se usudjivala da kaže Bogu da joj je On dao ono što je godinama tražila i nikada do tada nije dobila? Da li se usudjivala? Djavo je rekao: „Ne čini to.“ Bog je rekao: „Učini to!“ Konačno, izašla je pobedonosno u svojoj borbi vere, duboko uzdahnuvši i rekavši: „Da“.

Ponovo sam joj postavio isto pitanje. Želeo sam da vidim da je ta odluka čvrsto utisnuta u njen um. „Sestro, ne zato što tako osećaš, nego zato što je Bog tako obećao, da li te je On izbavio od poroka?“ Ovom prilikom to je izašlo malo lakše. I dalje se borila i, konačno, posle kraćeg perioda, rekla je: „Da.“

Još jednom, uhvativši je za ruku, ponovio sam isto pitanje. Tek ovom prilikom odgovorila je čvrsto i s olakšanjem. Uzvratio sam: „Po veri tvojoj neka ti bude, kao što je to obećao i Isus.“ (Matej 9, 29.) Rekao sam joj da celim srcem verujem da je spasena od svoje loše navike. I Bog ju je, zaista, definitivno izbavio. Ujutru, te prve subote, ugledao sam je u crkvi, a ona je bukvalno potrčala prema meni. Da sam žena, sigurno bi me zagrlila. Kazala je: „Pastore, sve je u redu, funkcioniše!“ Nešto kasnije, kad je trebalo da se odselimo u jedan drugi grad, na ispraćaju koji su priredili nama u čast, ona je došla na mesto gde smo sedeli moja supruga i ja. Govorila je o onom danu u njenom dnevnom boravku i o pobedi koju je dobila. „Od tada nisam dotakla ni kap“, bilo je njeno svedočanstvo.

I ti, dragi moj prijatelju, koji takodje imaš sličnu potrebu, možeš da odneseš pobedu primenjujući ova pravila na svoj problem! Već sada možeš da tražiš, veruješ i zahtevaš!

Pozivam te da pogneš glavu, tamo gde se nalaziš i da se moliš ovom jednostavnom molitvom vere:

„Dragi Gospode, potrebna mi je pobjeda. (Ovde reci šta je to potrebno da pobediš.) Ti si, u 1. Korinćanima 15, 57., obećao pobjedu kao besplatan dar. Ja Te molim, i verujem i zahvaljujem Ti što sam primio pobjedonosno ne zato što to osećam, nego zato što si obećao da ćeš izbaviti one koji su celog svog života robovi. (Vidi Jevrejima 2, 14. 15.) U Isusovo ime. Amin.“

7. UZBUDLJIVA FINANSIJSKA REŠENJA

I ponovo, želim da vam iznesem, sedam biblijskih činjenica:

1. Isus je temelj svih istina. Rimljanima 9, 1.: „Istinu govorim tako mi Hrista.“

2. Večni život znači lično poznavati Boga i Isusa Hristga. Jovan 17, 3.: „A ovo je život večni da poznaju Tebe jedinoga istinitog Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.“

3. Pošto je to tako, Bog nam deseti deo naših prihoda ne traži zato što mu je to potrebno. Psalam 24, 1. kaže: „Gospodnja je zemlja i što je god u njoj, vasiljena i sve što živi na njoj.“ Tom tekstu dodajte tekst iz Psalma 50, 10.: „Jer je moje sve gorsko zverje, i stoka po planinama na tisuće.“

Kada postanemo svesni šta nam ovi stihovi poručuju, obično nastaje pitanje: „Zašto Bog traži da mu vratimo deseti deo naših prihoda?“ Znamo da Bog ne zavisi od nas da bi mogao da opstane. NJemu nije potreban naš novac, izuzev ako On s njim ima sasvim određen plan. Medjutim, zašto bi se On odlučivao za taj metod? Kakva je vrednost te doktrine? Bog je svaku tačku biblijske nauke dao da bi nas upoznao sa svojim Sinom; jer je NJegov Sin temelj svih istina. Tako, upoznavajući se s NJegovim Sinom, mi imamo večni život. To može da bude jedini logičan razlog.

4. Sistem desetkovanja dat nam je zato da bi Bog mogao da učini nešto divno za nas. Obratite pažnju na obećanje iz Malahije 3, 10.: „Donesite sve desetke u sprema da bude hrane u mojoj kući, okušajte me u tome“, veli Gospod nad vojskama, „hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta... da ne bude dovoljno mesta za njega.“

Ovo je neograničeno obećanje koje Bog daje svakome! Bog žarko želi i hoće da ispuni to obećanje svakome od nas. Nebeski je plan da se upoznamo sa Izvorom Istine, Isusom Hristom. NJegovo obećanje je, ako mu vraćamo **deseti** deo naših prihoda, da će otvoriti prozore ustave neba i izliti na nas blagoslov. Čineći to, mi ćemo upoznati NJegovog Sina, u kome je život večni!

Može da se dogodi da Gospod, u procesu iskušavanja, dopusti da dodjemo u nemaštinu, ili blizu nemaštine. Mi tada uzimamo obećanje iz Malahije 3, 10. i tražimo od Boga da otvori prozore neba. Mi treba da mu kažemno da verujemo da će On otvoriti prozore.

Dalje, kažemo mu da zahtevamo te otvorene prozore, uzvraćajući, odmah, zahvalnošću što smo primili blagoslov. To su, kao što znamo, prva slova molitve. Samo malobrojni među nama su svesni šta je sve Bog spreman da učini za nas, ali taj izazov nas čeka! Bogu su poznate neke teške situacije u koje nas desetkovanje naših prihoda može dovesti. Ali NJemu je poznat i blagoslov koji može da nam pruži ako samo prihvatimo izazov poslušnosti. Kada prihvatimo izazov i zatražimo ispunjenje obećanja za taj svoj posebni slučaj nemaštine/teškće, prozori se otvaraju i mi upoznajemo Boga, ne samo kao Spasitelja, nego i kao Onoga koji zadovoljava naše potrebe. To je način kada Boga upoznajemo putem ličnog iskustva. Poznavajući ga u takvim okolnostima, mi raspoložemo znanjem koje nam niko ne može oduzeti, znanjem koje će se pokazati neprocenjivo vrednim na našem putu ka nebeskom carstvu.

7. To iskustvo podrazumeva prenošenje divnih Božjih darova drugim ljudima.

Čitamo u Malahiji 3, 16.17.: „Tada koji se boje Gospoda govoriše jedan drugom, i pogleda Gospod, i ču, i napisa se knjiga za spomen pred NJim za one koji se boje Gospoda i misle o imenu NJegovu. Ti će mi biti blago, veli Gospod nad vojskama, u onaj dan kad ja učinim, i biću im milostiv kao što je otac milostiv svome sinu koji mu služi.“

Evo ilustracije: Bili smo u nevolji. Tgražili smo Gospoda. Proždrljivac je pokušao da nas proždere. Mi smo izneli Gospodu obećanje koje je On dao, a On je uzvratio na divan način. Potom smo jedni drugima pričali o tome. Podelili smo s drugima iskustvo dobara koja smo dobili od Gospoda.

Sistem desetkovanja prihoda jedan je od načina, jedan od procesa kojima Gospod sastavlja svoju kolekciju bisera. To je način kako On usavršava jedan nesebični narod, koji će biti spreman za odlazak s NJime kući, u zemlju slave.

6. Svaka nevolja u kojoj bismo se mogli naći daće priliku Bogu da nam pritekne u pomoć, što će nam dati povoda da slavimo Boga. Čitajte tekst u Psalmima 50, 15.: „Prizovi me u nevolji svojoj, izbaviću te, i ti me proslavi.“

U ovom stihu imamo tri ključne reči: prizovi, izbaviću i proslavi. To je iskustvo hrišćanina. Mi prizivamo Boga kad smo u nevolji. On nas izbavlja. Mi zatim pričamo svetu kako znamo da On postoji, da nas vodi i mi Ga proslavljamo.

7. O NJegovoj slavi mi ćemo svedočiti kroz celu večnost. Otkrivenje 5, 13.: „I svako stvorenje, što je na nebu, i na zemlji, i pod zemljom, i što je na moru, i što je u njima, sve čuh gde govore: „Onome što sedi na prestolu, i Jagnjetu blagoslov i čast i slava i država u vek veka.““

Kroz celu večnost, dok putujemo od planete do planete, od jednog bezgrešnog sveta do drugog, mi ćemo objavljivati ljubav, brigu i staranje koje je Stvoritelj svemira pokazivao prema nama, zadovoljavajući svaku našu potrebu. Mi ćemo svoju zavalnost pokazivati svojim beskrajnim hvalospevima Bogu, pomažući bezgrašnim Božjim stvorenjima da upoznaju dimenzije Božje ljubavi kakve oni nikada nisu doživeli. To je prednost hrišćana. Rodio sam se u porodici koja je poštovala desetak. Moj otac je vrlo savesno odvajao desetke. Ne samo što je verovao u prvi desetak koji je, prema Bibliji, svetinja i koristi se samo za podršku propovedničke službe, nego je davao i drugi desetak. Drugi desetak se koristi za održavanje crkve i njene organizacije. Koristi se za gradnju crkava, nabavku subotnoškolskog inventara i materijala, za misionarski rad kod kuće i izvan, za pomoć siromašnima i onima u oskudici i tako dalje. Njime su obuhvaćene verske potrebe naših domova, kao što je crkveno dnevno obrazovanje, sve verske knjige za našu decu, i tako dalje. Ni jedna organizacija ne može da funkcioniše bez sredstava. Moj otac je to verovao i za tu svrhu odvojio drugi desetak. Zato Biblija kaže: „Donesite sve desetke.“ (Vidite, to je plural /množina/.)

Mnogo puta sam gledao kako moj otac uzima bibliju i stavlja prst na 10. i 11. stih 3. glave Malahije i izjavljuje pred Gospodom da veruje u ono što je tamo napisano, a onda zahteva ispunjenje obećanja. U nekim prilikama podsećao je Boga na reči stiha: „I zapretiću vas radi proždrljivcu.“ Neke od onih godina na farmi bile su teške godine. Ali Bog je uvek uslišavao i držao reč.

U našoj porodici bilo je osam dečaka. Otac je imao, zaista, pune ruke problema. U kasnijim godinama sam shvatio zašto je otac ponekad gubio strapljenje, jer ono što mi dečaci nismo uradili, teško da je uošte bilo uradjeno! Ali otac je u nama dečacima, od najranijih godina, usadio osećaj važnosti desetka. Kad god bismo dobili 10 penija, jedan od njih je odlazio u koverat za desetak, koji smo i obeležavali rečju **desetak**. Mi kao porodica, počeli smo da očekujemo da Bog čini čuda za nas, pošto smo ispunili uslove obećanja. Bogu smo verno davali desetak, a Bog nas nije razočarao. Znali smo da On bdije nad nama, jer nas je u to uveravao uvek iznova.

Jednog subotnog jutra spremili smo se da podjemo u crkvu. Moj otac je bio starešina mesne crkve i imao dužnost da vodi bogoslužjenja. Jedan od braće nazvao je oca telefonom i rekao mu da neće moći da dodje na bogoslužjenje toga jutra, pošto mu je jedna krava bila bolesna. Kad je spustio slušalicu, sećam se kako nam se otac okrenuo i ozbiljno rekao: „Ne bih se iznenadio ako mu krava ugine. Taj čovek zakida Boga u desetku i prinosu.“ Nikada to nisam zaboravio! To je ostavilo veoma dubok utisak na moj mladi um.

Kad su se završila prepodnevna bogoslužjenja, nazvali smo čoveka da ga pitamo za kravu. Zanimalo me je da li će se obistinuti pretpostavka moga oca. Kad smo uspostavili vezu i pitali ga za kravu, čovek je tužno rekao: „Žao mi je što moram da vam kažem, krava je uginula!“ Otac je bio u pravu.. Okrenuo nam se i svečanim glasom rekao: „Baš kao što sam očekivao.“ Naglašavam da taj događaj nikada neću zaboraviti.

Nekoliko nedelja kasnije i mom ocu se razbolela krava. Pitao sam se šta će se sada dogoditi. Razbolela se od iste bolesti od koje je uginula susedova krava. Ovo će sad biti zanimljivo! Toga se sećam, kao da je bilo juče. Uzevši veliku porodičnu Bibliju i čitajući tekst iz Malahije 3, 8-12., otac je čitao naglas. Čitao je Božji poziv da ga okušamo. Čitao je Božje obećanje o otavaranju prozora neba i izlivanju blagoslova. Kako će Bog zapretiti proždrljivcu. Napravio je pauzu, sećam se, kad je čitao 11. i 12. stih. Čitao je ponovo: „I zapretiću vas radi proždrljivcu, te vam neće kvariti roda zemaljskoga... I zvaće vas blaženim svi narodi, jer ćete biti zemlja mila, veli Gospod nad vojskama.“

Otac je zatvorio Bibliju, pa smo klekli da se molimo. Otac je jednostavno i ponizno zatražio ispunjenje tog obećanja. Rekao je Bogu da mi sebi ne možemo da priuštimo gubitak krave. Svi smo ustali na noge. Otac je pročitao obećanje. Verovao je u obećanje i zatražio njegovo ispunjenje.

Otac je takodje verovao da je vera bez dela mrtva. Uzeo je bocu sa dugim vratom i napunio je nekom vrstom uvaraka. Ne znam od čega je bio načinjen, ali on je kravi dao dela! Taj uvarak sipao je u grlo našoj kravi i to je stvarno pokrenulo na aktivnost njen želudac ili bilo šta, što je trebalo da se pokrene! Ta krava je žurno ustala! Ozdravila je! Nikada nisam zaboravio to iskustvo. Ono je na mene ostavilo neizbrisiv utisak i saznanje da Bog brine za krave! Kao i za porodice s niskim primanjima! Mogu sa sigurnošću da vam kažem, da smo znali da je Bog živ i da se brine za nas.

Današnji svet uopšte, a ponekad mi se čini, čak i oni koji sebe nazivaju hrišćanima veruju da Bog spava, ako već nije i mrtav. Zaključuju da, čak i ako je živ, On ne može mnogo da učini za nas; da ne može da interveniše. Prijatelju, ako je Bog gore na nebu i ne preduzima ništa u pogledu naših problema, onda može slobodno i da bude mrtav. Ali, on **čini** nešto u vezi sa našim problemima, neka je Bogu za to hvala

Kad sam bio nešto stariji, još jedno iskustvo je na mene ostavilo veliki utisak. Moj brat Klinton, koji je bio u tinejdžerskim godinama, nameravao je da postane propovednik, ali je imao problem. Glas nikako da mu se promeni. Jer, za dečake od devet ili deset godina starosti je normalno da govore visokim glasom. Ali kad dečak dostigne trinaest ili četrnaest godina, dolazi muški glas i promena u boji glasa. Ali, kako se činilo, Klintonov glas, kao da nije hteo

da se menja, pa je to brinulo i njega i naše roditelje. Jedne večeri Klinton je rekao sebi kako mu je dosta koliko se brinuo i mučio zbog svog glasa. Pre odlaska na spavanje te večeri, klekao je na kolena i izneo pred Boga svoj problem. Rekao je: „Gospode, ti znaš da ja ne mogu da propovedam sa ovakvim glasom. Ako Ti želiš da ja budem propovednik, a ja mislim da želiš, molim Te da izlečiš moj glas.“

Sledećeg jutra, sišao je u kuhinju u kojoj je majka vredno pripremala doručak. Bila mu je okrenuta leđima kad je on ušao unutra. Pozdravio ju je rečima. „Dobro jutro, mama.“

„Dobro jutro, Majls“, rekla je, a onda se okrenula i videla da je to Klinton. „O“, rekla je, „pomislila sam da je Majls. Tvoj glas... pa on se promenio!“

Klinton je izašao do senika. Otac je, videći da neko dolazi, rekao: „Dobro jutro.“

Klinton je odgovorio: „Dobro jutro tata.“

Otac je rekao: „Kako si jutros, Majls?“

„To sam ja“, tata, „Klinton.“

„Klinton!“ Otac je uskliknuo. „Po glasu sam po

jmislilo da je Majls“ Tvoj glas... on se promenio!“

„Da, tata, Gospod je uslišio moju molitvu i noćas izlečio moj glas.“

Molitve zahvalnosti podigle su se Bogu toga jutra, dobro se sećam. Klintonov glas je od tada besprekoran. On je učio i postao moćna sila u Božjoj ruci.

Reći ću da smo počeli da očekujemo ta čuda, jednostavno zato što smo verovali Bogu, verujući da će On ispuniti ono što je obećao. To je Bog! Nema nikakve nesigurnosti kada govorimo o NJemu i NJegovim obećanjima. On daje obećanje, a onda očekuje da verujemo, kako bi On **mogao** da ga ispuni.

Kad mi je bilo šest godina, majka mi je umirala od nečega što je lekar nazvao nedihovanjem srčanog zaliska. Medicinska nauka u to vreme nije bila dospela do nekih čuda hirurgije i veštačkih delova, koji su nam danas poznati. Sve dijagnoze su pokazivale da moja majka neće moći da živi. Mi smo se okupili oko njenog kreveta; ozbiljnost njenog stanja je na nas vrlo snažno uticala. Zajednički smo klekli, molili se Onome što je u tako mnogo slučajeva ranije došao nama ljudima u pomoć. Svako od nas se molio... Kad sam ja, kao najmladji, došao na red, rekao sam: „Gospode, ja u svojoj banci imam četiri dolara. Ako pomogneš mojoj mami, ja ću Ti dati sav novac što imam.“

Bog je moju majku izlečio odmah, bez odlaganja. U istom trenutku! Reći ćete: „Kako znaš da ju je izlečio?“ „Evo, kako znam: doživela je, zamalo, pune 102 godine života! Majka i otac su mi, kasnije, ispričali da nije bilo potrebno da dajem Bogu onakvo obećanje. NJemu

nije stvarno bio potreban sav moj novac. Ali, otac je dodao, pošto sam obećao Bogu, ja treba to i da ispunim! A dao sam, sa zadovoljstvom. Finansijski, ni do danas, nisam imao velikih problema!

Sada možete da vidite kako je došlo do toga da sam shvatio da Božji blagoslovi i desetak idu ruku pod ruku! Oko toga nije bilo nedoumice u našim mislima, kao porodice, niti bilo kakve nedoumice kod mene lično. Posle određenog broja godina, dok sam radio kao propovednik-pripravnik, moja plata je bila 10 dolara nedeljno. Odvajao sam desetak. U to vreme još nisam bio prihvatio plan dvostrukog desetkovanja. Ali u svojim proučavanjima, iz spisa mog omiljenog pisca, saznao sam da su Jevreji davali Bogu punu četvrtinu svojih prihoda. To bi ih, u normalnim okolnostima, svelo na nivo siromaštva. Ali, naprotiv, to je Bogu s neba omogućilo da im podari sasvim izuzetan blagoslov zaista poseban i izuzetan. Tako sam razmišljao, ako je Bog to činio za njih, da bi to mogao da učini baš i za mene. Odlučio sam da okušam Boga i vidim šta će učiniti u mome slučaju. Tako sam odvojio jednu četvrtinu od svojih 10 dolara. S time sam još uvek bio na 7,50 dolara u toj nedelji.

U to vreme sam pohadjao jedan dopisni kurs koji me je koštao par dolara, pa mi je ipak ostajalo nešto novca za hranu. Na tom planu sam vrlo uspešno prolazio, pa me je Gospod blagoslovio. Tada sam još uvek, naravno, bio momak. Negde u to vreme, porodica Kun se našla na okupu! Petorica od osmoro braće bili su propovednici, pa nas je sa ženama i decom bilo prisutno četrdeset troje Kunovih! Ja sam bio najmladji od braće. Tokom tog našeg druženja, mi braća-propovednici razgovarali smo o stvarima koje su nam zajedničke. Bilo nam je lepo. Ja sam im, izmedju ostalog, rekao da sam naišao na nešto divno. Spomenuo sam im moj plan da odvajam četvrtinu svojih prihoda za Gospoda, kako su to činili Izrailjci u staro vreme. Oni o tome očigledno nisu bili čuli, jer su bili prilično zbunjeni kad sam im o tome govorio. Moja odluka ih nije naročito impresionirala. Tada sam im rekao da nas je Gospod pozvao da ga okušamo i da ću ja tako raditi sledećih nekoliko meseci.

Jedan od njih mi je skrenuo pažnju da kao mladi propovednik ne dobijam neku naročitu platu da bih s time počeo, pa bi trebalo da pazim kako je rasporedjujem. „Jeste“, odgovorio sam, „i pazim. Ali ako će Gospod blagosloviti čoveka sa desetkom, trebalo bi da blagoslovi dvostruko više za davanje jedne četvrtine svojih prihoda.“ Kada mi je jedan od braće, onako u šali, rekao kako se taj novac daje za propovednika, a ne **od strane** propovednika, rekao samu mu kako smatram da bi propovednik trebalo da bude primer vere, poslušnosti i desetkovanja.

Rekao sam mu da ću izvršiti eksperiment i da ću mu na kraju eksperimenta pisati i reći kako je bilo. On se, izgleda, uplašio da ću u tom slučaju biti u nemaštini i da ću mu pisati za

pomoć, pa je rekao: „Nemoj uopšte da mi pišeš. Ako stvarno budeš bio blagosloven, do trenutka isteka tvog eksperimenta, već ćeš biti oženjen čovek.“

Priznajem, uopšte nisam nameravao da se oženim u tom periodu kušanja, ali ipak, pre isteka perioda, bio sam oženjen! Ne samo što sam tokom tih meseci dobro prolazio; prolazio sam, čak, izuzetno dobro! Pomislite samo na sve darove koje smo primili povodom našeg venčanja! Obično, kada se mladić ženi, on očekuje da propovedniku treba da da bar 10 dolara. Obred našeg venčanja obavio je otac moje žene, rukopoloženi propovednik, koji nam je dao 40 dolara. Na taj način smo uštedeli 50 dolara, već tu! Mogao bih da pričam i o srećnom rešenju za neke moje finansijske probleme! Gospod nam je pomogao na zadivljujući način!

Pre nego što smo se nas dvoje venčali, primili smo poziv da, kao misionari, idemo na ostrva Vest-Indis. Tako smo, nekoliko sedmica posle venčanja, krenuli u naše polje rada. Za auto nismo imali novca, a tamo, blizu ekvatora, sunce zaista sija! Veoma je vruće! U svoje posete pod tim vrelinim suncem morao sam da odlazim pešice. Jednog dana je, na našu evangelizaciju, došao da govori pastor M.D. Huard. Govorio je o veri. Svoju temu je ilustrovao životom Džordža Milera. Govorio nam je kako je tom čoveku Bog na divan način uslišavao molitve. Džordž Miler je imao običaj da otvara Bibliju na mestu na kojem se nalazi obećanje, na njega stavi ruku u trenutku kad traži njegovo ispunjenje. Razlog što je to radio počivao je na jednostavnoj činjenici da je verovao da će Bog učiniti i izvršiti ono što je rekao. Bila je to silna propoved, koja je na moju ženu i mene ostavila snažan utisak.

Vrativši se kući, mi smo razgovarali o propovedi i Milerovim iskustvima. Složili smo se u nadi, ako je Bog to mogao da učini za Džordža Milera, da za Njega ne bi bilo previše da nam omogući da dodjemo do jednog auta! Mogli smo da navedemo mnogo razloga zbog kojih nam je bio potreban auto. Klekli smo uz naš krevet te večeri i molili se, tražeći ispunjenje obećanja iz Malahije 3, 8-12. Za oko dve sedmice dobili smo pismo iz SAD, sa novčanicom od 100 dolara, što nismo tražili. Zaključili smo da je to bio Gospodnji način da usliši našu molitvu, pa smo novac upotreбили za uplatu prve rate za jedan auto. Sada je trebalo da tražimo od Boga i mudrost, da bismo znali kakav auto da kupimo. Ali, očito smo u tome zatajili, pa smo kupili auto koji umesto prozora, ima zavese koje se postavljaju. Da smo bolje rasudjivali, uzeli bismo auto sa prozorima koja se otvaraju i zatvaraju kurblo.

U tropskim krajevima, kad počne da pada kiša, vrlo često lije kao iz kabla! Isto tako, često, pre nego što uspemo da postavimo zavese, kiša stane, a mi smo mokri! Pa ipak, i sa takvim jeftinim autom, neki od naših vernika su nas pitali: „Kako možete da priuštite sebi takav luksuz?“ Rekli bismo im, tada, da smo tražili ispunjenje jednog Božjeg obećanja i da nam je On uslišio molitvu. Vidite, čak i misionarima je ponekad teško da budu sigurni da će

Bog uslišiti molitvu. Na žalost, čini se da neki od njih nikada i nisu doživeli mnogo stvarnih uslišenja svojih molitava. Mislili su da mi postupamo vrlo nerazumno.

Na kraju svakog meseca morali smo da plaćamo svoju ratu za auto. Da bismo u tome uspeli, hranu koju smo jeli sveli smo na ono najosnovnije. Američka hrana u konzervama za nas je bila preskupa! Uglavnom smo koristili proizvode zemlje iz kraja u kojem smo živeli. Gospod je pokrenuo ljude da nam donose pomorandže, banane i mnoge druge vrste voća i povrća. Zahvaljujući tome, naš budžet za hranu stvarno je bio minimalan! Novac koji smo tako štedeli odlazio je na auto!

Nekoliko meseci kasnije obradovali smo se rođenju naše devojčice. Ali onda smo se suočili sa povećanjem troškova, za koje nismo uspeli da obezbedimo dovoljno sredstava. Sećam se kako sam jednom došao kući i rekao svojoj ženi: „Ako Gospod ne učini čudo, mi ćemo izgubiti auto. Izgleda da ne možemo da imamo bebu i auto.“ Tako smo ga zadržali još nekoliko meseci i odlično nam je poslužio. Morali smo da kažemo, kao Jov: „Gospod dade, Gospod uze, neka je blagosloveno ime Gospodnje.“ Rešili smo da ne budemo tvrdoglavi. Ako je to bilo ono što je u Božjim očima bilo najbolje što treba da činimo, mi ćemo biti srećni zbog Njegove odluke. Ali, na neki način, nismo baš mislili da je Gospod hteo da nas liši nečega što nam je bilo tako korisno u našem radu na zadobijanju duša za Njega. Medjutim, da je hteo da zadržimo auto, morao bi da učini zaista pravo čudo. Za to bi bilo potrebno nešto više od samo ljubavnosti vernika crkve, koji su donosili voće i povrće. Trebalo je to da bude pravo čudo!

Sutradan sam autom otišao na benzinsku pumpu da uzmem nešto goriva. Osećao sam se, pomalo, kao ona udovica iz Biblije, koja je krenula da upotrebi poslednje kapi ulja koje je imala, da načini hleb za sebe i svog sina, pa da onda sačeka smrt. Hteo sam da uzmem nešto goriva, sa poslednjim penijima koje sam imao. Vlasnik pumpe ka kojoj sam se uputio ujedno je bio i trgovac automobilima. Rekao mi je: „Slušaj, pastore, ti bi trebalo da imaš jedan ovakav auto.“

Pomislih, kad bi on samo znao, nikada nisam bio bliži nemogućnosti da prihvatim ponudu!

„Evo, kakav auto bi ti trebalo da imaš“, reče mi, pokazujući ka jednom predivnom automobilu sa prozorima koji se dižu i spuštaju!

Pa, ovo me je već zagrejalo! Bilo je to baš ono što nam je trebalo! Ali, znao sam da je nemoguće. U prvi mah sam ćutao, pustivši ga da priča. Pričao mi je koliko bi mi priznao za moj auto. Bila je to fantastična ponuda. U tom času sam se tiho pomolio: „Gospode, Ti si se uvek brinuo za nas. Obećao si da ćeš otvoriti ustave nebeske.“ Tada sam se setio da smo zbog

rodjenja naše kćeri ovoliko zaostali sa svojim finansijama. Za razrešenje tog našeg problema neće trebati mnogo vremena, a onda će sve ponovo biti na svom mestu. Tada sam odgovorio trgovcu: „Ako prihvatim ponudu, da li biste mi dali tri meseca slobodno, do prvog plaćanja?“

„Kako da ne“, reče. „Učiniću to za tebe.“

„Prodato“, rekoah, bez i trenutka oklevanja. Uzeo je od mene auto sa zavesama na nameštanje, i dao mi auto sa prozorima na podizanje i spuštanje. Auto sam odvezao do kuće i uskočio u kuću, kličući: „Ženo, izađi da vidiš naš auto! Čudila se, šta joj ja to pričam, jer je naš auto videla već mnogo puta. Ipak je izašla. Tako, kad je videla novi auto i čula kako smo ga dobili, kao da je počela da lebdi od sreće. Pozvao sam je na jednu vožnju. Krenuli smo u radnju fotografa koji je tek nedavno postao vernik crkve. Zahvaljujući našem angažovanju doživeo je divno obraćenje i sada je bio srećan u Gospodu. Zato smo hteli da se raduje s nama zbog kupovine novog automobila. Taj auto je bio model koji je bio prilično visoko gradjen. Kad je fotograf izašao napolje, pogledao je auto i rekao: „Vidim ispunjenje Isaije, 58. glava!“ Pogledao sam pomalo zbunjeno, a onda je on dodao: „Znaš, tamo stoji, „Tada ćeš se veseliti u Gospodu i izvešću te na visine zemaljske.““ Vidi Isaija 58, 13.14.)

I zaista, bili smo izvedeni na visine zemaljske, i Gospod je bio divan prema nama. Gospod nas je, uvek iznova, vodio u pobede nad teškoćama, iz jedne u drugu i svakom prilikom nas doveo bliže Gospodu Isusu Hristu. U mome umu nema nikakve sumnje da Bog zna kako da reši naše finansijske probleme. Biću brz da kažem da ovo ne znači da mi treba da kupujemo najskuplji nameštaj i da se uvaljujemo u dugove, samo zbog hiperaktivne snage želja. Medjutim, Gospod će nas blagosloviti, ako svoje želje uskladimo sa svojim potrebama, a onda mudro kupujemo. Možda nećemo moći da održimo korak sa dobrostojećim komšijama. Možda će biti tako da ćemo morati da se zadovoljimo s nečim što je manje od onoga što imaju naše komšije, bar što se tiče ovozemaljskih dobara. Ali Bog kaže da će zadovoljiti naše potrebe. **Bog obećava da će nas oni koji nas vide i posmatraju, nazvati blaženima, jer će shvatiti da je Gospod s nama i da On zadovoljava naše potrebe.** Kada je to tako, mi nećemo izgledati otrcano i neuredno. S druge strane, mi nećemo tražiti da živimo u luksuzu.

Još jedno uzbudljivo iskustvo kojega se sećam, dogodilo se za vreme Drugog svetskog rata. Tada je bilo praktično nemoguće zakupiti kuću. Upravo smo bili došli u Medisom koledž, a problem zakupa kuća bio je takve prirode, da su nam braća savetovala da kupimo kuću. To bi iz dva razloga za nas bilo teško rešenje. Prvi nismo imali novca i drugi kupiti kuću nije bilo ništa lakše nego uzeti pod zakup. Kuća je bilo veoma malo. Jednog jutra moja supruga i ja otvorili smo 3. glavu proroka Malahije. Rekli smo: „Gospode, Ti možeš da nam

pomogneš da nadjemo kuću za zakup ili kupovinu, bez obzira da li takvih ima ili nema na tržištu.“ Ponovo smo nazvali vlasnika agencije za nekretnine, s kojim smo u uzaludnom traženju kuće napravili mnogo, mnogo kilometara. Do tog trenutka to je za nas bilo vrlo razočaravajuće iskustvo, zato što, kuda god da smo gledali, jednostavno nije bilo kuća ni za zakup ni za prodaju.

Baš tog jutra seli smo u njegov auto, otišli ulicom Oukdejl i naišli na skromnu, malu kuću, s natpisom ispred kuće – „Za iznajmljivanje“. Gotovo da nismo mogli da poverujemo. Kako se ta kuća sakrila od naših očiju svih tih dana? Ali, kuća je tu i mi smo prišli i zakucali na vrata. Otvorila nam je jedna prijatna žena, kojoj smo ispričali zašto smo došli. Bila je ljubazna, pa smo za samo nekoliko minuta obavili posao zakupa udobnog doma za skromnu sumu. U toj kući smo živeli dve godine.

Kasnije smo odlučili da bismo najradije živeli na imanju koledža, ako to bude bilo moguće. Bilo bi to više od tri kilometra bliže našem poslu i to bi povećalo našu efikasnost. Ponovo smo se obratili Gospodu i zatražili od Njega pomoć. Slobodnih kuća je bilo veoma malo, ali je Gospod otvorio put. Jedan čovek se upravo spremao da se odseli iz svog kraja, pa je njegova kuća bila na prodaju. Kuću sam razgledao i sve mi se dopalo. I cena je bila povoljna. Jedini problem je bio u tome što nisam imao novca. „Evo“, rekoh „plaćao bih Vam odličnu mesečnu zakupninu, pa biste se možda složili da nešto od toga odlazi na otplatu kuće u ratama. Čovek se složio i mi smo se uselili u tu kuću. U noj smo ostali za sve vreme mog pastorskog rada u toj crkvi.

Gospod je blagoslovio naš posao u Medisonu, da smo čak mogli da organizujemo i novu mesnu crkvu. Trebalo je da napustim Medison koledž i da preuzmem pastorsku brigu o crkvi u gradu Medisonu. To je značilo da će trebati ponovo da se selimo. Ovom prilikom smo se obratili Gospodu i rekli: „Gospode, Ti si slušao dok smo govorili ljudima kako si nam pritekao u pomoć. Slušao si dok smo govorili ljudima kako tražimo ispunjenje obećanja. Ako je Tvoja volja, molimo Te da nam daš stvarno lep dom. Mi smo voljni da živimo i u daščari, ali ljudi bi mogli reći: „Je li to onaj čovek što priča o obećanjima? Pogledaj, gde stanuje! Bilo bi mi drago, Gospode, ako bi to bio lep dom, sagradjen od cigala, na dvostrukoj parceli, na uglu, ako se Ti s time slažeš.“

Klekao sam, upućujući tu molitvu sa kovertom desetka u jednoj ruci, u kojoj se nalazila jedna četvrtina naših prihoda za taj mesec. Druga ruka mi je počivala na obećanju iz Malahije 3, 8-12. Tada sam podigao ruke Bogu i rekao: „Gospode, Ti si rekao da hoćeš da ljudi podignu svete ruke u molitvi. (Vidi: 1. Timotijevu 2, 8.) Prema tome, tu je Bog, a ovde

je Isus i ovde sam ja. Pristupam Bogu u Isusovo ime. Verujem da ćeš nam dati baš onu kuću za koju smatraš da treba da dobijemo.“

Ušao sam u auto i uputio se u aveniju Florens. I tamo, na uglu, ugledao sam kuću od cigala, na dve parcele, sa lepim znakom – „Na prodaju“, ispred kuće. Nazvao sam agenciju i pitao: „Koliko se traži za ovu kuću?“ Naveo mi je cenu i rekao da će učešće u gotovom biti 1.800 dolara. Medjutim, ja nisam imao gotovog novca!

„Dobro, ali“, rekoh, „da li biste nam omogućili da kuću kupimo na bazi plaćanja kroz zakupninu?“ Skoro da sam mogao da ga čujem kako duva preko telefona.

„Gospodine Kun“, reče, „akontacija u gotovom koju vlasnik traži je vrlo povoljna.“

„Da, u pravu ste“, složio sam se. „Ali vidite, ali ja u ovom trenutku nemam tu gotovinu, pa mislim da će se ljudi složiti s takvim uslovima.“

„Ali njegova ponuda je povoljna“, bio je uporan.

„Vi ste u pravu. Ponuda **jest**e povoljna“, ponovio sam. „Samo, mislim da bi oni pristali da je plaćam kao zakupninu.“

„Ali... ali... mi, jednostavno, ne obavljamo svoj posao na taj način.“

„Možda je to tako“, rekoh, „ali ja ga tako obavljam“. Potom sam rekao: „Da li biste mi učinili uslugu da ovaj moj predlog i molbu prenesete vlasnicima i da ih pitate za mišljenje?“

„Pa, mislim da to mogu da uradim“, složio se, gundjajući.

Tog popodneva agent je pozvao i javio da su se vlasnici složili da prihvate moj predlog. Ali, odakle ću ja dobiti moju proviziju?“, pitao je. Rekao sam mu da bih mu platio 25 dolara mesečno, dok ne dobije ceo iznos svoje provizije. U toj lepoj kući živeli smo sve dok nismo počeli da radimo posao evangeliziranja za Južnu Uniju crkvenih oblasti. Tada smo se molili Bogu da nam pomogne da je prodamo nekome kome je ona potrebna i ko bi to cenio. Gospodu je ugodno kada mi tražimo da nam pomogne da bismo i mi pomogli nekome drugom, umesto traženja blagoslova samo za sebe. Tako je došla jedna porodica koja je zaista imala jaku potrebu, i kupila je kuću. Tek posle više godina oni su isplatili celokupnu sumu, ali su je isplatili. I još jednom smo, radosno, uvideli kako nas Gospod vodi. Ponovo smo znali da Bog interveniše u ljudskim poslovima i problemima.

Kakav je tvoj finansijski problem? Ako si voljan da te Gospod vodi, i ti možeš da dobiješ uzbudljiva finansijska rešenja za bilo koji od svojih problema, bez obzira na njegovu težinu. Hoćeš li da okušaš Gospoda i da mu dopustiš da te povede ka visinama eksperimentalnog hrišćanstva? Neka te Gospod blagoslovi u tvojim koracima koje činiš u veri.

Hoćeš li da se moliš sa mnom? „Dragi Gospode, Stvoritelju svih svetova, dolazim, rešen da dokažem Tvoju ljubav i brigu, vraćajući Tebi ono što je Tvoje, u desecima i prinosima. Molim Te da otvoriš ustave nebeske, kako si to obećao u Malahiji 3, 11-12, kako bih te još bolje poznavao. Verujem punim srcem i zahvaljujem Ti što sam primio. U Isusovo ime, Amin.“

„Suši se trava, cvet opada; ali Reč Boga našega ostaje dovek.“ (Isaija 40, 8.)

8. NAŠA ZADIVLJUJUĆA IZLEČENJA

Pozvao bih vas da zajedno obradimo sedam važnih biblijskih činjenica, u nastojanju da razumemo naš predmet lečenja bolesti:

1. Isus ponovo dolazi. (Jovan 14, 1-3.) „Da se ne plaši srce vaše, verujte Boga, i mene verujte. Mnogi su stanovi u kući Oca mojega. A da nije tako, kazao bih vam: idem da vam pripremim mesto. I kad otidem i pripremim vam mesto, opet ću doći.“

2. On ponovo dolazi da nas primi. (Jovan 14, 3.): „... i uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja.“

3. On će nas povesti tamo gde stanovnici neće govoriti, bolestan sam. (Isaija 33, 24.): „I niko od stanovnika neće reći: bolestan sam...“

4. Izraženo u procentima, mogućnost da je Božja volja, danas, da budemo bolesni je 33-1/3%.

5. Od tih 33- 1/3% je, rekao bih, verovatno Božja volja da bude bolesno ne više od 2/5, čime dobijamo da bi samo jedan od deset mogao biti bolestan iz ovog ili onog razloga, bar što se tiče Božjeg plana i namere.

6. Mi, prema tome, treba da naučimo da poštujemo zakone zdravlja, kao uslov za izlečenje. To je zakon setve i žetve, kako je izloženo u Galatima 6, 7.

7. Tada treba da primenimo prva slova molitve za izlečenje ili da obavimo službu pomazanja, kako je opisano u Jakovu 5, 14. i 15. ili, da obavimo obred polaganja ruku, kako je to pomenuo Isus u Marku 16, 18. ili pak da tražimo primenu Božje isceljujuće sile iz Božje Reči, kako je navedeno u Psalmu 107, 20. Poslednja mogućnost je ona za koju smo zaključili da je najsnažnija stavljanje ruke na biblijsko obećanje o izlečenju i polaganje prava na njega. Jedno takvo obećanje nalazi se u Osiji 6, 1.: Isceliće nas. Drugo se nalazi u Jeremiji 33, 6.: Isceliću ih. To su divna obećanja o izlečenju.

Dok razmatramo ovih sedam tačaka želim da vam skrenem pažnju na tačku 4. Nacrtajmo krug i podelimo ga na tri dela. Neka taj krug predstavlja Božju volju u pogledu bolesti. Jedan deo kruga predstavlja Božju prvobitnu volju, drugi deo NJegovu konačnu volju, a treći deo NJegovu volju koja dopušta.

Božja prvobitna volja

Božja konačna

volja

Božja volja koja

dopušta

Mi znamo da je Božja prvobitna volja bila da niko ne bude bolestan. Rani izveštaji o čoveku govore da je čovek bio oslobođen bolesti. Biblija to vrlo jasno izražava. Znamo i to, da je Božja konačna volja da ne bude više bolesti. (Vidi: Otkrivenje 21, 4.5..)

Ovi stihovi nam govore da u toj boljoj zemlji smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više. Ovo, dakle, pokriva dve trećine Božje volje za čovečanstvo po pitanju bolesti. Jedini deo kruga koji nismo obradili je treći, koji smo označili Božjom voljom koja dopušta.

To područje Božje volje nije teško razumeti. Tu je, jednostavno, reč o setvi i žetvi. Ako neko skoči sa kuće, Bog dopušta da takav čovek slomi nogu ili ruku, a možda čak i vrat. To nije ni Božja prvobitna volja, niti NJegova konačna volja, već NJegova volja **koja dopušta**. Ima na hiljade bolesnih ljudi, koji žive pod iluzijom da njihova bolest mora biti Božja volja. Bogu nije nikakvo zadovoljstvo kada vidi bolesnu osobu. Ti ljudi, koji svoju bolest žele da pripišu Bogu, vrlo često su brzi da se okrenu iskustvu patrijarha Jova i kažu: „Pogledaj Jova! Zar i on nije bio bolestan? Da li je Bog želeo da Jov bude bolestan? Nije. Sotona je to hteo. Bog je samo dopustio.

Medjutim, ti i ja nismo u grupi sa Jovom. Znete li kako to znam? Potrebno je samo da pogledamo prve dve glave Knjige o Jovu i da vidimo da je djavo izazivao Boga. Bog je rekao sotoni da je Jov savršen i pošten. Da u Jova nema nimalo sobičnosti. Ali djavo kaže: „Dotakni se svega što ima, psovaće te oči.“ Ali to nije delovalo Sotona zatim ponovo kaže: „Dotakni se njegovog tela i Jov će pokazati sebičnost i psovaće te.“ Jovova bolest bila je demonstracija Božje sile u potpuno pokorenom srcu. Time je svemiru trebalo da se dokaže da će Jov ostati veran Bogu i u nevoljama. Trebalo je da se pokaže da u Jovovom srcu nije bilo sebičnosti i da će čak i okrutna iskkuššenja pokazati da je tamo nema. To da ti i ja nismo u Jovovoj grupi, znam po tome što sebičnost pokazujemo svakoga dana, i bez iskuššenja! Tako vidimo da nijedan od nas nije bolestan iz istog razloga iz kog je bio bolestan Jov. U većini slučajeva taj izgovor možemo da brišemo sa svog spiska. Jasno je, većina od nas ne može da pripiše sebi

Jovovo savršenstvo. Činjenica o našoj sebičnosti otkriva se neuporedivo lakše nego što bi uopšte bilo potrebno. Naše porodice bi sigurno mogle poslužiti kao dokaz tome.

Postoji druga grupa ljudi koji kažu: „Mora da sam bolestan iz razloga zbog kojeg je Pavle bio bolestan, žalac u mesu, da se ne bih poneo preko mere.“ (Vidi 2. Korićanima 12, 7.) Pavle je u viziji bio podignut u treće nebo. Da li se ti i ja nalazimo u toj grupi? Mislim da bi većina od nas mogli da kažemo da ne pripadamo grupi apostola Pavla, jer nismo imali vizije kakve je imao Pavle.

Mi ne možemo reći: Bolestan sam zato što sam u grupi sa Jovom, zato što to nismo. Ne možemo ni da kažemo, „Mora biti da je Božja volja da budem bolestan, pošto sam u Pavlovoj grupi“, pošto nismo ni u njegovoj grupi možda čak ni jedan u hiljadu od nas!

A onda dolazi i osoba koja će reći: „Verujem da je, verovatno, Božja volja da budem bolestan, kako bih mogao da ga proslavljam.“ Šta bi takvim zaključivanjem, takva osoba mogla da misli? Da li je razumno smatrati da će, kad bi na jednoj strani ulice bila Adventistička crkva, a na drugoj strani Metodistička crkva i kada bi svi vernici Adventističke crkve bili bolesni a svi vernici Metodističke crkve zdravi, bolesni adventisti prineli veću slavu Bogu svojom bolešću? Da li je ovakvo zaključivanje razumno? Pa, razumljivo, ovo je smešno. Mi ne proslavljamo Boga, niti Bog ima nameru da svoju slavu otkriva u bolesnim telima. Ne, i hiljadu puta ne! Ovakva vrsta rasudjivanja nije ništa više od površnog razmišljanja, ja tako verujem, ili pokušaj prikrivanja pravog razloga. Ili je posredi, možda, nespremno suočavanje sa stvarnošću.

Potom, ima takvih kojih će reći: „Pa, Isus je nosio naše bolesti.“ Isus je umro kao neko ko ti čini na mesto nekog drugog. Ja nikako ne mogu biti u grupi s NJim,. U Mateju 8, 17. stoji da Isus zaista nemoći naše uze i bolesti ponese, ali je to bilo zato da bi mogao da plati cenu za naše spasenje. Mi, zaista, ne možemo da postanemo deo te grupe! Veoma je malo ljudi koji umiru za nekog drugog. Ponekad voljeni članovi porodice bivaju dovedeni Hristu zbog nečije smrti, ali to se ne događa često. Veoma malo sam, uopšte, video bolesnih osoba koje bi tako verno predstavljale Gospoda, da bih mogao da pomislim da će svojom bolešću moći da povedu nekoga Gospodu. Takvi gotovo i da ne postoje.

Ovo je jasno, bar za sada. Ja nisam u grupi s Jovom, niti u grupi s Pavlom, kao ni u grupi sa Hristom. Koja grupa još preostaje, u koju bih se ja mogao uklopiti? Imamo, doduše, one koji kažu: „Moram da pripada grupi nasledja. Pripadnici te grupe se legitimišu tekstem iz 2. Mojsijeve 20, 5. i pokazuju na mesto u Bibliji gde Bog kaže da će pohoditi grehe otačke na sinovima do trećeg i do četvrtog kolena. To se često predstavlja kao nasledne ili nasledjene bolesti. To je u principu moguće, ali požurimo da pročitatmo tekst u Rimljanima 5, 20, koji

kaže: „Jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat.“ Prema tome, nije tako veliki broj onih koji mogu da pokažu na ovo kao na razlog svojoj bolesti. Ne, zaista, nećemo biti često u prilici da optužimo svog oca ili majku za svoju bolest, pošto ovde imamo obećanje na koje mogu da položim pravo i da se spasem iz te grupe.

Ovo nas dovodi do jedne nove grupe bolesnih ljudi. Ljudi iz ove grupe su bolesni zato što gaze Božje zakone. U Galatima 6, 7. čitamo: „Ne varajte se... jer šta čovek poseje ono će i požnjeti.“ Nije li ovo najveći razlog zašto smo bolesni? Smatram, ako hoćemo da budemo poštteni i iskreni sa sobom, složićemo se da ovo čini najveći razlog naših bolesti.

Možemo li navesti neke od zakona koje kršimo? Od vitalnog je značaja da ovo razumemo kao prvo i najvažnije. Ako smo bolesni i želimo da zatražimo ispunjenje obećanja o izlečenju, mi pre svega moramo da budemo spremni da ispunimo uslove za izlečenje. To je, prema tome, najvažnije pitanje na koje moramo dobiti odgovor.

Čovek je trostruko/trojako biće. U 1. Solunjanima 5, 23. čitamo: „I ceo vaš duh i duša i telo da se sačuva bez krivice za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista. Čovek je duh, telo i duša; ili um, telo i duša. Nacrtajmo, zato još jedan krug i podelimo ga na tri dela. Jedan deo bi bio um, drugi duša a treći telo.

Um

Telo

Duša

Šta od onoga što može da čini ili učini um, može da me odvede u stanje bolesti? Moj omiljeni pisac kaže da 90% bolesti imaju poreklo u umu. Jedno od onoga što um čini i što izaziva bolest, jeste **htenje** da nastane bolesno stanje. Nebrojani, milioni ljudi su bolesni samo zato što to **hoće**. Njihov um im sugeriše da su bolesni.

Zašto to oni **hoće** da budu bolesni? Zašto bi neko svesno odlučio da bude bolestan? Za to postoji mnogo razloga. Neko odlučuje da bude bolestan, jer, ako je bolestan, tada može da tera po svom. Mnogi su se na to navikli još u detinjstvu. Odlazio sam u domove u kojima je dete znalo da odglumi napad bolesti, pa bi majka uradila ono što dete od nje traži. Mnoge odrasle osobe dolaze do zaključka da mogu da isteraju svoje jedino ako odglume napad bolesti. Oni to ne mogu da urade na isti način kako to čini dete, ali to zamaskiraju postajući bolesni, odlučujući da se razbole! Tačno, to se često događa! To, naime, počinje još u detinjstvu, kad su im, kao deci, dopuštali napade gneva, da bi potom dobili šta su hteli, jer majka ili otac ne žele više da se uzrujavaju. Tragično je kada današnji roditelji popuštaju pred takvom vrstom đavolskog scenarija. Hvala Bogu što je još preostao manji broj onih koji to ne čine.

I zaista, jedan od razloga što ljudi **hoće** da budu bolesni je zato da bi mogli da isteraju svoje. Imam prijatelja koji može da dobije srčani napad kada god poželi. Posmatrao sam ga kako to čini tokom mnogo godina. Čak je, nekoliko puta, imao i simptome besnila kad mu je to odgovaralo. To ga je i mnogo zabavljalo. Mnogo je ljudi koji se odlično osećaju sa lošim zdravstvenim stanjem. Mnogi to rade nesvesno. U svakom slučaju, rade to, jer znaju da tada mogu da postignu svoj cilj, da isteraju svoje.

Drugi razlog zašto um **hoće** bolest je zato što ljudi svesno **hoće** neuspeh. Mnogi rasudjuju ovako: ako sam bolestan, od mene se neće očekivati da uspem. Hiljade ljudi trpi pod ovakvom vrstom bolesti. Želim da, brzo, ponovo naglasim da ti ljudi to ne čine na nivou svesnosti. Čine to nesvesno.

Volja je velika sila koja upravlja zdravljem. Um hoće da budemo zdravi, ili da budemo bolesni. Moj omiljeni autor kaže u knjizi Služba isceljenja, str. 246. orig. da **postoje hiljade ljudi koji bi mogli ponovo da steknu zdravlje, kad bi samo hteli. Bog ne želi njihovu bolest**. Raduje me što to znam! S čak potpunom rezervom mogu da se postavim prema priči koju pričaju neki ljudi kako veruju da je njihova bolest zapravo Božja volja. Setimo se samo priče u kojoj metodisti i adventisti služe Bogu u istoj ulici, jedni preko puta drugih! To će odmah pokazati koliko je besmislen takav način razmišljanja. Bog želi da NJegova deca budu zdrava i srećna. On se neuporedivo više proslavlja kad se NJegova deca nalaze na pozornici zdravlja, a ne na spiskuj bolesnih. Medjutim, mnogi ljudi su odviše lenji, neće da ulože napor

za uspeh, pa su zato bolesni. Ovako im je zgodnije. Ljudi, svakako, neće toliko očekivati od bolesne osobe.

Još jednoj grupi ljudi koji **hoće** da budu bolesni pripada i osoba koja traži sažaljenje. Zna, mnogo je ljudi koji znaju da će im biti posvećeno mnogo više pažnje ako su bolesni, nego ako su zdravi. Oni naprosto vape za sažaljenjem i pažnjom. Zar niste, ponekad, pitali nekoga kako si?, a on ti odgovori: „Znaš, danas se baš ne osećam najbolje. Boli me glava i želudac mi ne funkcioniraju.“ Tako nastavljaju dalje, i dalje. Šta oni to zapravo rade? Oni više traže sažaljenje nego što žele dobro zdravlje! Sažaljenje je vrednije od zdravlja! Kakvi su samo odgovori koje dobijate kada ljude pitate kako su! To je za njih pozivnica da recituju spisak svojih bolova i bolčića. Inače, znate li da se ljudi navikavaju da se žale na neke stvari, u prilikama kad ih neko pita za zdravlje? O tome oni možda i ne razmišljaju, ali kad ih neko upita kako su, to kao da im daje iskru nadahnuća, pa startuju, navodeći spisak svojih tegoba. I što je zanimljivo, njima je to uživanje! Umesto da kažu, dobro sam, odlično se osećam! I da počnu da uživaju u dobrom zdravlju, oni su više naklonjeni da kažu: „O, znaš, osećam se tako-tako.“ Ili, kako to neki imaju običaj da kažu: „Pa, taman još podnošljivo.“ Lično, moram da priznam da mi je teško da to baš mnogo podnosim!

Opet, ponovio bih, ovo su simptomi grupe ljudi čije je poreklo bolesti u umu. Ja ne govorim o onima koji su bolesni uprkos želji da budu zdravi. Međutim, da bi takvi ljudi mogli da ozdrave, njihovi umovi moraju da se menjaju. Oni moraju da raspoložu **htenj**em da budu zdravi. **Čovekova volja mora da se dovede u sklad s Božjom voljom. Bog želi da napredujemo i da uživamo dobro zdravlje. (Vidi 3. Jovanova 2.). Prema tome, ja znam da je Božja volja da ja budem zdrav. Znam i to, ako treba da ozdravim, da je potrebno da svoju volju usaglasim s Božjom voljom.**

Pre više godina smo, u Floridi, održavali seriju predavanja, sličnu ovoj danas. Jedna bolesna žena je došla na predavanja, očekujući da čuje temu o lečenju. U to vreme nismo znali o njoj da je bila izlečena baš za vreme tog predavanja, ali je ona kasnije pisala o tome. Rekla je: „Očekivala sam izlečenje na tom predavanju.“ Drugim rečima, ona je u svoj um i volju stavila na stranu ozdravljenja.

Šta, međutim, možemo reći za dušu? Koje je njeno mesto u ovom predmetu zdravlja? Koje uslove duša mora da ispuni u našem životu, da bismo mogli da tražimo ispunjenje Božjih obećanja o ozdravljenju? Duša, pre svega, mora da se oslobodi mržnje. Mržnja je strašilo za dobro zdravlje. Tačnije, s mržnjom u srcu dobro zdravlje nije ni moguće ostvariti. Mnogi hrišćani nisu spremni da priznaju činjenicu da u srcima gaje osećanja mržnje. To je ozbiljna stvar, pošto Biblija kaže da je onaj koji mrzi krvnik, ubica. (Vidi 1. Jovanova 3, 15.)

Ko na taj način biva ubijen? Upravo onaj koji mrzi, jer ubija samoga sebe! Autoriteti iz oblasti ljudskog zdravlja kažu, kada bi neko mogao intenzivno da mrzi u trajanju od jednog sata, a ne bi bio u mogućnosti da putem procesa eliminacije izbaciti zbog mržnje nastale otrove, količina ili koncentracija otrovnih materija koja može da se generiše za taj jedan sat, dovoljna je da ubije osamdeset ljudi! Gajeći okrutna osećanja, kada mrzi, čokvek ubija sam sebe!

Na jedno od naših predavanja u jednom velikom gradu na istoku SAD došao je čovek sav zgrčen i deformisan zbog artritisa. Veoma teško se kretalo, neprekidno trpeći bolove. Rekao je tada: „U stanju sam u kojem me vidite, zato što sam nosio sobom neprijatna i okrutna osećanja. Mrzeo sam. S time moram da prestanem, jer me to ubija! Okrutna osećanja su jedan od oblika mržnje, kakva većina ljudi ne želi da prizna. O kad bismo shvatili vrednost krotkog i blagog duha, i razornu moć mržnje!

Jednom mi je jedna žena pričala o svim ljudima koji su bili zli prema njoj. „Ali“, reče ona, „ja ih ne mrzim, zato što ne treba da ih mrzim.“ Pošto nije trebalo da mrzi, ona to i nije otvoreno priznavala, pa je u srcu, istovremeno, nosila i mržnju i krivicu. Krivica i mržnja u srcu svakoga dana ubijaju hiljade ljudi. Sve vrste nečistote u srcu, nečisto razmišljanje, nečisti razgovori, nečisti postupci sve je to smrtonosno! Isus je to vrlo jasno rekao, izgovorivši da kada neko pogleda na ženu sa željom, da je s njom već učinio preljubu u srcu. Takva vrsta aktivnosti je veliki deo delovanja sila tame, dok Bog kaže da se videlo i tama ne mešaju. U nebeskim stanovima neće biti mesta za one koji tako rade.

Duša mora da bude očišćena od mržnje. Sva ta šaputanja i priče o učinjenim nam nepravdama, bilo u našim porodicama, u crkvi ili medju onima medju kojima se krećemo, moraju konačno prestati, jer će nas to sigurno ubiti. Upravo zbog toga, je kada tražimo ispunjenje obećanja o ozdravljenju, jedan od preduslova, prema rečima apostola Jakova, da priznajemo grehe jedan drugome. Mi moramo dopustiti Bogu da izbaciti iz naših srca mržnju i okrutna osećanja, da bi tek onda mogli da očekujemo da Gospod učini nešto za nas, na planu fizičkog izlečenja.

Jednom prilikom smo moja supruga i ja uzvratili na poziv za odlazak u posetu jednoj ženi, da bismo se molili za njeno izlečenje. Upravo sam se bio spremao da obavim svečani čin molitve, pa sam upitao: „Sestro, da li je izmedju tebe i svih drugih ljudi na svetu, sve u redu?“ Ona nije odmah odgovorila.

„Kako stoji sa svim odnosima izmedju tebe i Gospoda?, upitah.

„O, odlično“, odgovorila je. Izmedju mene i Gospoda je sve kako treba.

„Kako stoje stvari izmedju tebe i tvojih suseda?“, upitah dalje.

„Znate, moji susedi nisu ljubazniprema meni“, odgovorila je setno.

Nije li ovo lep način da se ovo izrazi? I ona i njeni susedi su isterivali pravdu, ali susedi nisu bili ljubazni.

„Da vam objasnim, kako su zli“, rekla je. „Njihova mačka dolazi k meni i ja je hranim. Ta mačka je kost i koža! Oni je uopšte ne hrane, pa to moram ja, a to njih izludjuje.“

Ona je hotimično bila ljuta na susede zbog mačke. Ona je hotimično podnosila otrov negativnih osećanja zbog mačke. Moguće je da je plemenito hraniti mačku, ali je Gospod rekao da je čovek mnogo pretežniji od životinje. Mi treba da budemo plemeniti prema životinjama, ali kako je tragično hraniti mačku, istovremeno hraneći vatru mržnje u sopstvenom srcu. Koliko bi bilo bolje za nju da je otišla svojim susedima i izgladila stvari, a kasnije i hranila mačku, ako bi to bilo moguće. Ali, evo je ovde, moli se Gospodu da je izleči, kako bi imala više snage da se svadja sa susedima. Duši je najpre potrebno čišćenje, kako bi Bog mogao da učini ono što treba učiniti, bar što se tiče molitve za fizičko izlečenje.

Održali smo evangelizaciju duboko dole, na Jugu SAD. Jedna žena mi je ispričala iskustvo koje je doživela nekoliko godina ranije. NJen veliki problem je bio tumor abdomena, koji se vrlo brzo uvećavao. Onog dana kad je otišla lekaru, tumor je već bio veoma veliki, tako da je ona sve više i više gubila snagu. Lekar joj je rekao da će moći da je operiše tek onda kada bude imala više snage. Medjutim, nama je rekla da nema mogućnosti da dobije snagu, koja je eto, uslov za izlečenje. Tako je shvatila da je jedini način da dobije snagu bio da se izleči. Potpuno je shvatila ozbiljnost svog stanja. Odlučila je da pozove predsednika oblasti u svoju kuću, da bi nad njom uputio posebnu molitvu za njeno izlečenje. To se dogodilo pre mnogo godina, kada prevoz nije bio ovako udoban i ovako brz kao danas. Predsednik je došao sa svojom tašnom u kojoj je nosio Bibliju i ulje za miropomazanje.

U tišini sobe u kojoj je ležala, nemoćna čak ni da sedne, žena je čula pitanje Božjeg čoveka: „Sestro, da li je sve u redu između tebe i svake žive duše?“

„Jeste, pastore“, odgovorila je, „sve je odlično sa svim ljudima.“ Potom je polako dodala: „Izuzev jedne osobe. Ovde smo pre nekoliko vremena imali poplavu, pa sam dopustila toj ženi da koristi moju kuću za goste, za vreme poplave. Nisam joj ništa naplatila za smeštaj, ali kad je otišla, nije platila čak ni struju. Od tog vremena prema njoj nisam osećala ništa pozitivno.“

Čuvši to, pastor - predsednik je uzeo svoju Bibliju i ulje, stavio ih u tašnu i uputio se ka vratima. Stojeći na vratima, rekao je: „Sestro, kada sve bude bilo kako treba sa svim ljudima, pozovi me ponovo. Biće mi drago da dodjem i da se molim za tebe. Tako je i otišao!“

Želim da izrazim svoje uverenje da je taj predsednik imao dobro rasudjivanje. Znao je da se Bogu ne može rugati. LJudi i žene koji neće da priznaju mržnju koju osećaju u srcu, nazivaju to pravednim gnušanjem, skrivaju činjenice u svom slučaju. Ono što imaju u srcu je mržnja čista i jednostavna mržnja. To je sebičnost, obavijena plaštom pravednosti. Predsednik oblasti je to uočio i nije hteo da je pomaže, znajući za takvo osećanje u njenom srcu.

Tako je žena nastavila da priča: „Sledila su tri dana u kojima nisam mogla bednije da se osećam. U mom srcu se odvijala strašna borba. Nisam bila spremna da priznam da sam baš ja kriva zbog tog osećanja. Sebi sam uvek iznova govorila da mi je nepravdu nanela upravo ona druga žena. Sažaljevala sam sebe i pokušavala da opravdam svoja osećanja prema njoj. Posle tri dana teške duševne borbe, moje agonije, konačno sam uvidela šta se stvarno dogodilo, pa sam se molila Bogu i tražila od NJega da iz moje duše izvadi tu žaoku. Te nepravde sam izgadila i izbacila svaki razlog za kritiku. Tada sam i bila spremna da ponovo pozovem predsednika. Do dana kad je on mogao da dodje, moralo je da prodje izvesno vreme. Taj period je učinio da sam postala još slabija nego ranije. Ali tada se predsednik ponovo pojavio sa svojom Biblijom i uljem za pomazanje. I ponovo me je pitao: „Sestro, da li je sve u redu između tebe i svake žive duše?“ Znala sam na šta misli. Znala sam da me pita da li ima bilo kakvih nesporazuma i osećanja koji nisu bili izgadjeni i sredjeni. Kako sam samo bila srećna što sam mogla da mu kažem da je sve u najboljem redu.

Medjutim, čak i tada je propovdenik bio oprezan. Rekao je: „Sestro, ja ću se prošetati tvojom ulicom. Biću odsutan oko dvadeset minuta. Želim da o ovome razmisliš još jednom. Ispitaj svoje srce, jer želim da budeš sigurna.““

Za ovo je trebalo biti hrabar, trebalo je imati petlju. Ne znam da li bih ja imao hrabrosti da takve reči uputim teško bolesnoj osobi, ali imao ju je predsednik oblasti. Na to samo kažem: „Hvala Bogu!“ Svako ko dopusti da otrovi mržnje inficiraju njegovu dušu, ubica je! Ovo je veoma ozbiljna stvar, nešto što svako pojedini od nas mora otvoreno da prizna.

Dok je pastor bio odsutan“, rekla je, „ja sam ispitivala svoju dušu. Želela sam da budem sigurna da u nijednom od uglova moga srca nema nimalo zlobe, mržnje, niti bilo kakvog nepoželjnog osećanja. Kad se vratio, predsednik me je ponovo pitao. „Sestro, da li si sigurna da je sve u redu između tebe i svake žive duše da nema nesporazuma?“ Ovom prilikom sam, sa istinskim osvedočenjem, mogla da kažem: „Pastore, ni jednog jedinog!“

Posle toga, predsednik je izvadio Bibliju i počeo da čita. Čitao je obećanja Božje svete Reči. Potom je uzeo malu bočicu plemenitog ulja i, klečeći uz moj krevet, molio se Bogu. Kakva je to bila molitva! Posle toga me je pomazao uljem, stavljajući mi ruku na čelo, tražeći ispunjenje obećanja u Isusovo ime. Dok se pastor molio, nije bilo bola, ali sam istinski

osećala hirurški nož, koji iseca taj veliki tumor abdomena. Zapravo, osetila sam da se moje telo vraća u svoju normalnu veličinu.“

Kako joj je lice zračilo dok je tamo stajala pred nama, žena oličenje zdravlja. „Nisam mogla da se molim“, rekla je, „zato što sam bila puna emocija i zahvalnosti Bogu u srcu, što je došao i izlečio me na licu mesta! Pastor je otišao kući, a ja sam ustala iz kreveta! Bila sam izlečena! U to nije bilo nikakve sumnje. Odmah sam se prihvatila svog posla. Kad je moj muž došao kući, ušao je na vrata, očekujući da odmah podje u moju bolesničku sobu da me vidi. Ali, onda je pogledao i video me da stojim u kuhinji i radim! Rekao je: „Etel, šta se to dogodilo s tobom?“ Stajala sam pred njim, zdrava i jaka, svedena na figuru iz vremena dok sam još bila učenica u školi. S osmehom sam mu rekla: „Dragi, Isus je bio ovde.“ Kakva radost nas je tada ispunjavala! I od tog vremena neprekidno, osećam se izvanredno.

Dragi prijatelju, da bi smo bili prihvatljivi, ili podobni za uslišenje u vezi s obećanjima o fizičkom izlečenju, mi prvo moramo da očistimo svoje duše silom Gospoda Isusa Hrista. Na prvom mestu, moramo biti voljni i spremni da izgladimo sve nepravde i da se molimo za nebesku silu praštanja da udje u naša srca i očisti ta naša srca. Mi se moramo osloboditi prigovaranja, zlobe, kritikovanja i zavisti. Ta sloboda dolazi isključivo kao reakcija na našu spremnost da se to čudo milosti izvrši na nama. Ono se može ostvariti jedino silom Svetoga Duha. Ali, pre toga mora da postoji istinska želja da se oslobodimo tih osećanja, onih koja razaraju telo i duh. Kada se ozbiljno molimo za izbavljenje od svih takvih prepreka za druženje s Isusom, tada će biti skinuti okovi koji nas sputavaju i mi ćemo naći onaj predivni mir, radost i oslobodjenje u duhu ljubavi i jedinstva. To treba da prethodi Božjem delovanju u znak odgovora na molitvu za izlečenje.

Treći deo se bavi telom. To je fizički aspekt Božjeg programa lečenja. On utelovljuje osam osnovnih prirodnih sredstava lečenja koja je Bog obezbedio za nas. To su:

1. Čist vazduh;
2. Sunčeva svetlost;
3. Uzdržavanje;
4. Odmor;
5. Fizičke aktivnosti;
6. Odgovarajuća ishrana;
7. Upotreba vode; i
8. Poverenje u božansku silu.

Ova sredstva su nam data za svrhu održavanja dobrog zdravlja. Kada ih prezremo ili zloupotrebimo, mi smo bolesni. Eto, kako je to jednostavno! Naša tela reaguju na ogrešivanje

o Božji divni program, pripremljen za nas. Ali mi možemo da mu se obratimo u molitvi i da tražimo oprostjenje, koje će nam On dati. I više od toga, On će nas vratiti na put dobrog zdravlja. A onda, sa darom zdravlja koje smo ponovo stekli, mi možemo, verom, da stavimo svoju ruku u NJegovu ruku i da kažemo: „Gospode, odlučujem da živim u skladu sa Tvojim zakonima. Pomozi mi da u tome budem uspešan.“ Možda ćemo i ponovo pasti, ali ako ozbiljno mislimo i ozbiljno želimo da se pretplatimo na NJegovu volju, On će nam pomoći i tada ćemo i u hiljadu novih prilika imati radost uspeha.

Kako divnog Gospoda imamo! On nam je, preko apostola Petra, poručio da je u praštanju izlečenje. Ne samo što je voljan da nam prašta uvek iznova, bez brojanja, nego nam kaže, ako nam brat zgreši, da treba da budemo voljni da mu oprostimo, ali ne jednom ili dva puta dnevno nego, ako je potrebno, i sedamdeset puta sedam! U praštanju je izlečenje. Čikam vas da to isprobate!

Kada poziciju svoje volje definišemo na Gospodnoj strani, kad smo sa sobom načisto da hoćemo da budemo zdravi, dopustimo da nas On očisti od svih loših osećanja i odlučimo da u životu zakone zdravlja poštujemo na najbolji nama mogući način, NJegovom milošću. Tada možemo i da upotrebimo prva slova biblijske molitve za izlečenje. Jedno od mojih najdražih obećanja naluzi se u Osiji 6.1. gde stoji: „Hodite da se vratimo ka Gospodu; jer On razdre, i isceliće nas, rani, i zaviće nas.“ Imajući pred sobom ovo obećanje, mi možemo da ištemo, tražimo, (Matej 7, 7.), u skladu s onim što je Bog obećao. Mi možemo da verujemo (Marko 11, 24.) Potom, možemo da tražimo ispunjenje, položimo pravo na obećanje i da uzvratimo zahvalnošću, **zato što smo primili** ono što je Bog obećao (Jovan 11, 41.).

Bio sam svedok nekih istinskih čuda, nastalih u uslovima jednostavne primene ovih principa. Oni su nam dati za naše izlečenje; pripadaju tebi i meni. Naša je prednost da to orudje upotrebimo za svoje zdravlje i svoju sreću. Kada zadovoljimo uslove, na raspolaganju nam je Božja sila bez mere. Bog želi da NJegova deca budu zdrava. Bog je i danas prisutan sa svojom veličanstvenom silom izlečenja, na isti način kao što je bio i onda kad je pešaćio prašnjavim drumovima nekadašnje Galileje. Kada prihvatimo okolnosti u kojima je On spreman i voljan da nam pomogne da učinimo svoj deo, On čini svoj deo! Naše zdravlje je bilo Božja prvobitna volja. ONO je istovremeno i NJegova konačna volja. A, kako ja verujem, u mnogo više slučajeva nego što smo svesni, to je ujedno i NJegova volja koja dopušta.

Pastor Judžin Farnsvort je jednom bio ozbiljno bolestan. Otišao je u bolnicu radi operacije kojom je trebalo da se otkrije šta je uzrok njegovom teškom stanju. Lekari su,

otvorivši ga, videli da je pun tumora. Zaključili su da je to inoperabilno, pa su ga ponovo zatvorili. Saopštili su mu kakvo mu je stanje, napomenuvši da neće moći još dugo da živi.

„Koliko mi je ostalo?“, upitao je. Odgovor je glasio da, u slučajevima kao što je njegov, ljudi obično žive još oko dve nedelje.

„Ako je tako, onda ja svoj slučaj moram da iznesem drugom lekarskom konzilijumu“, reče. „Šef tog konzilijuma je Isus Hristos.“

Lekari su se složili: „Pridružujemo ti se.“ Tako je obavljen poseban obred molitve i pomazanja. Pastor Farnsvort je molio ovim rečima: „Gospode, jedino što tražim, jeste da bude Tvoja volja. Ako je iz nekog razloga Tvoja volja da ne budem izlečen, ja se pokoravam Tvojim volji i neću biti razočaran. Ali, sada, Gospode, s ovim na umu, ja verujem da Ti želiš da mi pomogneš, jer si tako obećao.“ On je zatim zatražio ispunjenje Božjih obećanja i doživeo potpuno izlječenje! Iznoseći svoje iskustvo pred više stotina ljudi, on je izneo kako je u jednom periodu doživljavao vraćanje simptoma raka. U takvim prilikama supruga bi mu govorila: „Judžin, ne odustaj od svog prava na slobodu od bolesti! On bi odgovarao da zaista i ne odustaje, i pokazalo se, zaista je bio zdrav čovek. Posle tog iskustva živeo je još mnogo godina. Umro je prirodnom smrću. Rak nikada više nije napao njegovo telo.

Lično sam godinama smatrao da je mnogo onih koji na pogrešan način reaguju na reči, ako je Tvoja volja, moleći se za svoje izlječenje. Poznavao sam zaista mnoge drage vernike koji su, zbog svoje neprilagodjene savesnosti i straha da se njihova molitva za izlječenje ne protumači kao drskost, dopuštali da njihova vera oslabi. Ovim ne želim da prenesem utisak da mi u svojim molitvama ne treba da koristimo reči, ako je Tvoja volja. Zapravo, u mom ličnom iskustvu izlječenja od više različitih bolesti, uključujući i ono što je lekar, pre nekoliko godina, definisao kao neizlečivi rak, ja sam zaključio da Bog želi da me izleči. Iako sam se, i za život i za smrt predao Gospodu, ja sam zauzeo pozitivan stav prema NJegovim obećanjima o izlječenju. Za mene su reči, ako je Tvoja volja pre bile kao mali kamen, premali da se o njega spotakne moja vera, nego neki veliki zid, previsok da ga ta moja vera savlada. Jer, govorio sam sebi: ako zauzmem stav - ako je Božja volja koja dopušta da ja umrem, kako će moja vera aktivno da se uhvati za obećanje? I tako, pošto sam svoju budućnost, u životu ili smrti, potpuno pokorio Gospodu, uhvatio sam se za NJegova obećanja o izlječenju (Jeremija 33, 6.; Osija 6, 1.; Psalam 118, 17.: Psalam 100, 1-5.; Isaija 26, 3.) i zatražio od Boga da na meni ispuni ta svoja obećanja. Tražio sam to, verujući. Verovao sam kao pobednik, a onda se zahvalio Bogu što sam u punoj meri primio NJegovu divnu i beskrajnu mudrost.

Moj stav je bio da neću biti ogorčen, ako se dogodi da Božja volja koja dopušta u odnosu na mene podrazumeva smrt, ali nisam hteo da dozvolim da ta i takva misao obuhvati

moju aktivnu veru u NJegova obećanja o izlječenju. Sa ovim stavom prema mome Ocu i mome Otkupitelju doživio sam iskustvo veličanstvenog izlječenja. Moj slučaj je u dva navrata bio dijagnosticiran kao rak. Prvi put, pre oko dvadeset godina, a drugi, pre oko četrnaest godina. Druga dijagnoza, kao što sam to ranije napomenuo, bila je da nema nade. Danas, 1972. godine, kada pišem ove redove, meni je 69 godina i uživam fizičko, duhovno i umno zdravlje kao nikada do sada, u celom mome životu.

Vreme kad se umire **postoji**. Sveto Pismo to kaže u Propovedniku 3, 1. i 2. Tako, kada predjemo pod vlast smrti, za nas važi obećanje: „Da podjem i dolinom sena smrtnoga, neću se bojati zla; jer si Ti sa mnom.“ (Psalam 23, 4.) A onda: „Skupa je pred Gospodom smrt svetaca NJegovih.“ (Psalam 116, 15.)

Isus je umro u trideset trećoj godini. Bila je to smrt zastupnika. Drugi su odlazili u vreme koje smo mi gledali kao nevreme. Neki su bili potpuno izlečeni od jedne nevolje, da bi Bog, ipak, dopustio da umru od druge. Sećam se iskustva svog dragog prijatelja i kolege propovednika, Rižarda Berona. Pre više godina, bilo je to, on se obradovao, slušajući naša razmišljanja o prvim slovima molitve. Odmah zatim, ta pravila je ugradio u svoj duhovni život i svoju službu. Nekoliko godina kasnije, nakon što ga je oborila jedna bolest, za koju su lekari kasnije izjavili da je neizlečiva, osetio sam potrebu da mu napišem lično pismo. U tom pismu ja sam istakao svoje uverenje da će njegov slučaj, fizički gledano, biti proglašen neizlečivim. Ali, i uverenje da će biti izlečen Božjom silom i da će potom otići i objatviti to svetu.

To pismo sam napisao pre nego što je njegov slučaj uopšte okarakterisan kao beznadežan. Ali, dogodilo se sve ono što sam mu ja napisao po Božjem uputstvu. Ne samo što je ustao iz bolesničkog kreveta, nego je i godinama obavljao divnu službu zadobijanja duša za Gospoda.

Potom je, iznenada, bez upozorenja, poginuo u nesreći privatnog aviona. NJegova prlemenita, bogobojazna žena, koja je bila uz njega tokom njegove dugotrajne bolesti, više godina pre toga, sada je stajala uz njegov kovčeg na sahrani i izjavila, sa detinjim poverenjem i iskrenošću: „**Moj Bog nikada ne greši.**“

Tako dakle, moji dragi prijatelji, pozivam vas da se uzdamo u Gospoda. Očekujmo velike stvari iz NJegovih ruku. Ali onda, ne budimo ogorčeni ako se NJegovi putevi, koji su neistraživi u ovom životu, ne poklope u potpunosti sa našim zamislama.

Hoćete li da se molite, zajedno sa mnom? „Nebeski Oče, Ti si obećao da ćeš poslati svoju Reč i isceliti (Psalam 107, 20). Molimo Ti se da učiniš da svaka duša koja oseća potrebu za isceljenjem može sada da pogleda ka Tebi u jednostavnoj veri, verujući i primajući

u punoj meri dokaze Tvoje ljubavi i Tvoju mudrost, izlečenje i zdravlje. Molimo te to u Isusovo ime. Amin.“

9. DOKTRINA O UZDRŽAVANJU OD OSVETE

Počinjući zajedničko istraživanje ovog fascinirajućeg predmeta, želim da vam postavim pitanje: „Jeste li nekada imali noćnu moru?“ Neki doživljavaju duhovne noćne more. Neki doživljavaju mentalne noćne more, a neki odlaze u zemlju snova! Bez obzira gde ste bili, nadam se da će vam ovo poglavlje biti na blagoslov.

Hajde da zajedno obnovimo sedam velikih biblijskih istina:

1. Isus ponovo dolazi! Jevrejima 9, 28. :“I Hristos... će se javiti bez greha na spasenje onima koji ga čekaju.“

2. On dolazi po one koji su kao On. 1. Jovanova 3, 2. i 3.: „Ljubazni! Sad smo deca Božija, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On, jer ćemo ga videti kao što jest. I svaki koji ovaj nad ima na NJega, čisti se, kao i On što je čist“.

3. Oni koji su kao Isus već će naučiti da se ne svete. 1. Petrova 2, 23.: „Koji ne psova kad ga psovaše; ne preti kad strada; nego se oslanjaše na Onoga koji pravo sudi (Vidi strihove 21-23.).

4. Ova grupa ljudi neće gundjati niti se raspravljati. Filibljanima 2, 14-16. : „Sve činite bez vike i premišljanja, da budete pravi i celi, deca Božja bez mane usred roda nevaljaloga i pokvarenoga, u kojemu svetlite kao videla na svetu, pridržavajući Reč života, na moju hvalu za dan Hristov, da mi ne bude uzalud trčanje i trud.“

Da li si nekada zastao i shvatio da gundjanje i prigovaranje mogu da ti zatvore ulaz u nebo? Tekst upravo to kaže! Mi možemo biti verni koliko hoćemo u desetku, svetkovanju subote, svim oblicima misioniskog rada ili bilo kom drugom vidu rada u crkvi, ali ako smo prigovarali i raspravljali se tokom našeg ovozemaljskog života, Gospod će nam reći da smo radili uzalud. Počinjete li da uvidjate koliko je važno da ovo shvatimo?

5. Zašto oni neće tako raditi? Jovan 19, 10. 11.: A Pilat mu reče: „Zar meni ne govoriš? Ne znaš li da imam vlast raspeti te, i vlast imam pustiti te?“ Isus odgovori: „Ne bi imao vlasti nikakve nada mnom kad ti ne bi bilo dano odozgo.“

Kako to da će Isusa, kada ponovo dodje, čekati narod koji se sastoji od onih koji se ne svete? Kad su osvećeni, oni se neće ponovo svetiti. **Oni su narod, ljudi koji se ne žale, ne gundjaju. Zašto? Zato što znaju da sve što se događa, sve okolnosti koje ih okružuju, nastaje**

s božanskim dopuštenjem. Na njih ne može doći nikakvo zlo, izuzev onoga što Bog dopusti. Divna ruka Svemogućega straži nad njima a oni se uzdaju u Njegovu mudrost.

6. Oni znaju da Bog dopušta da nevolje i progonstva dodju iz samo jednog razloga - da prečiste njihove karaktere. Isaija 48, 10.: „Evo, pretopiću te, ali ne kao srebro, prebraću te u peći nevolje.“

Pisac Otkrivenja je u viziji video da oni koji su sa Isusom, jesu pozvani i izabrani i verni (Otkrivenje 17, 14.). Ta vrela peć nevolje jedno je od Božjih izabranih načina da očisti svoj narod. **Taj narod, međutim, u procesu čišćenja prepoznaje da će njihov mudri i dobri Otac dopustiti da na njih, u nevoljama i progonstvima dodje samo ono što je neophodno za njihovo čišćenje.** Oni su iskustveno naučili da veruju Bogu.

8. Prema tome, jedina bitka u kojoj će oni učestvovati, biće bitka vere, 1. Timotiju 6, 12.: „Bori se u dobroj borbi vere, muči se za večni život, drži se večnog života.“ 2. Mojsijeva 14. 13.: „Ne bojte se, stanite pa gledajte kako će vas Gospod izbaviti.“

Žao mi je što ovo nisam naučio dok sam još bio dečak, u srednjoj školi ili na koledžu. Žao mi je što to nisam naučio bar u ranoj fazi svog propovedničkog rada. Nadam se da sam to bar do sada naučio! „Ali, koji misli da stoji neka se čuva da ne padne.“ (1. Korinćanima 10, 12.).

Sledeće iskustvo samo je jedno od mojih mnogih iskustava u kojima sam krčio sebi put od noćne more ka zemlji snova. Uveren sam da su oni od nas koji će uživati u onoj divnoj zemlji koju je Isus otišao da pripremi za nas, prošli kroz mnoge noćne more. Moj omiljeni autor kaže da **niko nikada neće doći do vrata zemlje slave, ako prvo nije prošao kroz neka gotovo pogubno teška iskustva.** Ja sam okusio neka od takvih, pa želim da vam ih iznesem.

Iskustvo se odnosi na osnivanje jedne nove mesne crkve. Bog nam je činio velika dobra u našoj tamošnjoj službi. To je dovelo do neophodnosti osnivanja nove crkve. Ja sam na odredjeni način oklevao da pokrenem taj projekat, jer sam u svom iskustvu zaključio da se, svakom prilikom kad se osniva nova mesna crkva, nekako pojavljuju neprijatna osećanja. Ljudi koji su inače divni, sada ispoljavaju potpuno nepoznato i čudno držanje. To sam doživljavao u crkvama u čijem organizovanju sam imao učešća, pa sam na neki način oklevao da pokrenem tu novu mesnu crkvu. Međutim, vernici su se oduševili i tražili su da se organizuje sastanak na kojem bi se ta mogućnost u potpunosti istražila. Otišao sam na sastanak, konfrontirajući nadu sa strepnjom da bi predloženi plan mogao biti osujećen. Sastanak je bio divan. Dat je predlog da se otvori nova crkva u obližnjem gradu. Prihvaćeno je jednoglasno. Bilo je očigledno da je crkva kao celina želela da se organizuje i da se startuje nova grupa vernika. Čak je predložen i broj vernika koji bi iz sadašnje crkve prešli u članstvo

nove crkve, preko 100 vernika. Pisao sam svom bratu i obavestio ga o broju vernika u planiranoj novoj crkvi. Odgovorio je: „Ta crkva je rođena već sa pantalonama!“

Odlazeći sa tog sastanka, rekao sam sebi: „Mora da je sotona mrtav.“ Nikada u životu nisam osnovao neku novu crkvu, i osetio takav Duh ljubavi i bratstva. Osećaj jedinstva je bio veličanstven. Sve je išlo divno. U tom periodu pripremljeni su definitivni planovi za formiranje te nove crkve. Imali smo preko 100 vernika! Bili su to divni ljudi, posvećeni za Gospodnje delo.

Grešku sam učinio kad sam pomislio kako je djavo mrtav. Baš negde u vreme kad je sve funkcionisalo kako se samo poželeti može, pet vernika, članova moje crkve iz razloga koje nikada nisam potpuno mogao da razumem okrenuli su se prema meni sa besom, srodnim demonskom besu. Bili su to baš oni ljudi koji su prvobitno pokrenuli ideju o organizovanju nove crkve. Tada je bilo već prekasno da opozovemo korake u formiranju te nove crkvene grupe. Verujući u ideju da, kad je jedan posao jednom otpočet, da on treba i da se završi, odlučio sam da se zauzmem za njegovo dovođenje do kraja. Baš kod te odluke, kako mi se činilo, kao da su paklu otkazale sve kočnice, bar što se tiče našeg okruženja.

Ta petorica ljudi su, između sebe, doneli zaključak po kojem će jedini način za rešavanje nastalog problema biti da se oslobode pastora. Tom cilju su se i maksimalno predali. Upotrebili su sva zamisliva sredstva da ostvare zadatak koji su sebi postavili. Mogao bih da kažem da ima crkvenih oblasti u kojima članstvo ima neuporedivo jači glas kada se radi o opozivanju i preseljenju svojih propovednika nego u drugim. Ti ljudi su smatrali da oni zajedno čine dovoljnu težinu, da bi izvršili uticaj na predsednika oblasti u smislu svog zahteva. Da bi stvari bile još složenije, bila je to izborna godina. Predsednik je sam bio na tapetu za ponovni izbor ili selidbu, već prema tome šta izglasaju delegati. Ta petorica poslali su dvočlanu delegaciju predsedniku oblasti u vreme kad su šatori bili razapeti za seriju bogoslužjenja pod šatorima. Rekli su: „Došli smo da ti kažemo da treba da se otarasiš Kuna.“

„Znate“, rekao je predsednik, „izbori su za samo nekoliko dana. Ne bih mogao ništa da vam obećam u ovom trenutku. Zar ne bi bilo uputno da dodjete kod mene kada prodju izbori?“

„U tome je i poenta“, naglasili su ovi. „Hoćemo da se to reši pre izbora.“

„Oho, znači tako stoje stvari!“, uskliknuo je predsednik. „Vi, gospodo, možete samo natrag na put, jer ja nemam nameru da dopustim da iko na mene vrši velike pritiske za bilo kakve ciljeve. Ja ne verujem da bi Gospod želeo da tako poslujem.“ Sa tim rečima ih je poslao napolje.

Dogodilo se, nekako, da je do mene doprela informacija da su se ti ljudi eksponirali i imali zakazan sastanak sa predsednikom, na kojem su tražili moj premeštaj. Takve stvari je teško sačuvati u potpunoj tajnosti. Moraću da priznam da mi je uvek bilo teško da primenim doktrinu o uzdržavanju od osвете. Kako sam samo želeo da odem i da se odbranim i pokažem da su prema meni postupali krajnje nekorektno, ali sam znao da ću to vrlo teško izvesti, a da pritom ne povredim nekoga. Bio sam vrlo frustriran i uznemiren. Bilo mi je teško da budem miran dok se sve to događalo.

To je bilo baš negde u vreme kad smo moja žena i ja upoznali tajnu i silu prvih slova molitve. Do tada smo iskusili i doživeli divne odgovore na svoje molitve u kojima smo jednostavno tražili, verovali i polagali pravo na biblijska obećanja. O tome smo razgovarali zajednički, pa sam odlučio da uzmem jedno biblijsko obećanje i zatražim njegovo ispunjenje u toj situaciji. Planirao sam da s time u vezi ne učinim ništa drugo, nego samo to. Izabrao sam tekst iz Isaije 54, 17.: „Nikakvo oružje načinjeno protiv tebe neće biti srećno, i svaki jezik koji se podigne na te na sudu saprećeš. To je nasledstvo sluga Gospodnjih.“

U tom obećanju našao sam utehu i zaklon. Čitao sam ga uvek iznova, shvativši da ćemo u toj crkvi ostati onoliko dugo koliko to Gospod bude želeo i da nijedna količina pritisaka neće moći da izmeni Božji plan. Odlučili smo da ne bežimo od situacije. Složili smo se, takodje, ako je Bog završio s nama posao tamo, da ćemo biti spremni da odemo. Odlučili smo da zauzmemo pravilan stav i dopustimo da Bog vodi. Utehu smo našli i u rečima koje je Isus uputio Pilatu: „Ne bi imao vlasti nikakve nada mnom kada ti ne bi bilo dano odozgo...“ (Jovan 19, 11.). Kada Bog bude završio svoj posao s nama tamo, On će se postarati da se mi odatle preselimo. Ali, do tada, znali smo da niko neće moći da izdejstvuje naše odseljenje. Odlučili smo i to da nećemo razgovarati s ljudima o tom problemu. Nećemo tražiti simpatizere. Bili smo rešeni da sve prepustimo, predamo u mudre Božje ruke.

Klekao sam sa svojom ženom i, stavljajući prst na obećanje iz Isaije 54, 17., molio sam se Bogu da učini za nas ono što je sam i obećao. Položili smo pravo/pozvali smo se s pravom na obećanje, rekavši gospodu da cenimo ono što On čini u vezi s nama. Priznali smo mu svoju nedostojnost i zatražili milost i snagu za suočavanje sa situacijom. Klečeći na kolenima, primenili smo prva slova biblijske molitve i uzvratili zahvalnošću Bogu što je već u tom trenutku radio na rešenju problema.

Moja žena mi je skrenula pažnju na obećanje koje je uzela i sada tražila njegovo ispunjenje. Bilo je to obećanje iz Dela 18, 10.:“Jer sam ja s tobom, i niko se neće usuditi da ti što učini.“

Za mene je ovo obećanje bilo zaista divno! Ono je svojevremeno bilo upućeno Pavlu kada je mislio da je njegov posao završen, ali je u jednom istom mestu ostao punu godinu dana i šest meseci, posle dobijanja tog obećanja. Oboje smo bili uzbudjeni zbog divnih dela koja je Bog učinio za nas u toj situaciji. Obećanja su nam bila ispunjena. Nismo se bojali onoga što bi moglo doći. Gospod je obećao. Njegovim obećanjima smo verovali i samo čekali i gledali kako će ih On ispuniti. Prošli smo kroz svoju nevolju, ali smo našli odgovor. Sada smo se pripremili za ulogu posmatrača, da gledamo otkrivanje Božje ruke.

Izbori su trebalo da se održe za samo nekoliko dana. Kružila je informacija da su oni ljudi, budući da predsednik oblasti nije hteo da prihvati njihove zahteve, sada odlučili da onemoguće njegov ponovni izbor na predsednički položaj! Smatrali su da raspoložu snagom, potrebnom za ostvarenje tog svog plana. I ovom prilikom sam se obratio Gospodu i zatražio ispunjenje obećanja Njegove Reči.

Shvatio sam da ću možda biti pozvan da učestvujem u radu jednog od mnogih odbora tokom izbornih aktivnosti. Odlučio sam, ako me izaberu u neki od odbora, da neću izgovoriti nijednu nepovoljnu reč ni za jednu živu dušu. Neću pokušavati da se svetim, niti da dajem oduška svojim osećanjima na bilo koji način. Molio sam se Bogu da mi da svoju pomoć da se ne svetim ni u kojem obliku, jer sam hteo da budem sličan Isusu, koji ne psuva kad ga psovaše; ne preti kad strada. Čitao sam, i ponovo čitao tekst u 1. Petrovoj 2, 21-23. i odlučio da se ponašam onako kako se ponašao Isus. Davaću podršku osnovnoj stvari i govoriću u prilog pozitivnih programa, ali neću gundjati niti ću se svetiti.

Konačno je i došlo to vreme. Okupili smo se u velikom auditorijumu. U to vreme sam, kao pastor, radio u dve crkve. Delegacija iz jedne crkve sedela je u jednom redu, a delegacija iz druge u drugom redu. Predvodio sam jednu delegaciju, a jednom od starešina druge crkve poverio da predvodi drugu delegaciju. Tražilo se da svaka crkva izabere po jednog delegata da predstavlja svoju crkvu u velikom odboru. Taj veliki odbor je birao svoje druge odbore koji, sa svoje strane, odlučuju o budućnosti crkvene oblasti. Onih pet ljudi u crkvi koju sam ja predvodio već su unapred sve pripremili, i znalo se ko će biti njihov delegat. To mi je bilo poznato, ali sam već bio odlučio da neću ponižavati one koji su tajno pripremali moje isterivanje. Oni su odlučili što su odlučili pa sam ja zatražio za predlog za delegata, podupiranje predloga, pa je tako njihov kandidat bio izabran. Za vreme dok smo mi birali našeg delegata, ona druga crkva, kojoj sam takodje služio kao pastor, izabrala je mene da ih predstavljam na velikom odboru.

I tako se dogodilo, da ću ja predstavljati jednu crkvu, a čovek koga je imenovala druga crkva bio je upravo onaj čovek koji se hvalio da će njegova grupa eliminisati i predsednika

oblasti i mene, i to, pre kraja saborskog dana. Ušli smo u dvoranu za skupljanje i tada je prvi odbor koji je trebalo izabrati, bio odbor koji bira predsjednika oblasti. Sedeo sam i slušao i čekao, da vidim šta će biti. Kad su prebrojani glasovi, za članstvo u tom odboru sam dobio više glasova od svih drugih. Pitao sam se: „Kako se to uopšte moglo dogoditi?“ Ali, pre nego što je prebrojavanje završeno, utvrdio sam da je u taj odbor izabran i onaj drugi čovek!

Sada je odbor za naimenovanje otišao u svoju prostoriju, radi veoma važnog posla biranja predsjednika oblasti, pre svega. Onaj drugi čovek bio je izabran za sekretara odbora. Možete zamisliti šta mi je sve prolazilo kroz glavu i kako me je djavo kušao da ispoljim Duh, sličan njegovom Duhu. Medjutim, ja sam se molio Bogu: „Gospode, Ti si obećao i ja sada polažem pravo na ispunjenje Tvog obećanja. Pomozi mi da ne izgovorim nijednu neljubaznu reč, za nijednu živu dušu.“ Tamo, na tom mestu, vodio sam malu ličnu bitku, ali Bog mi je pritekao u pomoć, dao mi snagu i pobedu, a ja sam svoju volju stavio u Njegove ruke.

Predsednik odbora je rekao: „Braćo, vi ste pratili i videli rad našeg predsednika tokom poslednjeg mandata njegove službe. Njegov izveštaj je otvoren za sve nas i nama su rezultati njegovog rada dobro poznati. Kakvo raspoloženje vlada u ovom odboru? Koga želite da predložite za predsednika za naredne dve godine?“

Predsednik je imenovan za samo dva minuta i opunomoćen da nastavi svoju službu. U roku od četrdeset pet minuta izabrana je kompletna ekipa službenika oblasti. Čovek koji je obavljao funkciju sekretara odbora bio je u protekle dve godine član oblasnog odbora, dok se prilikom formiranja novoizabrane ekipe njegovo ime nije čak ni pomenulo. On je, bar što se tiče njegovog uticaja, sada bio potpuno izvan okvira oblasti. Sve ovo je završeno, a da niko nije izgovorio nijednu reč omalovažavanja. Rezultati rada ovog odbora vraćeni su na glasanje delegatima, pa je u roku od jednog sata sve bilo izglasano i prihvaćeno.

Oni ljudi su, na to, otišli do predsednika odbora i optužili ga da je smuvao/izmanipulisao izbor oblasnog odbora. Zašto su ga optužili za tako nešto? Odgovor nalazimo u Rimljanima 2, 1.: „Ti koji sudiš, činiš ista dela“ (parafrazirano, slob. prevedeno). Njihov gotovo pripremljeni plan bio je osujećen i sada su optuživali predsedavajućeg odbora da je učinio upravo ono što su oni pokušavali da učine. Predsednik je otvoreno rekao da nije imao baš nikakve planove po pitanju članova oblasnog odbora i da je njegova savest čista; da je postupao s dobrom verom i u skladu sa mišljenjem odbora.

Okupljanje pod šatorom, saborski dani, završilo se posle nekoliko dana. Mi smo proveli divne časove zajedno i Gospod nas je blagoslovio svojom prisutnošću. Po završetku serije bogoslužjenja pod šatorima dobio sam informaciju da se oni ljudi sada pripremaju za predstojeće zasedanje Generalne konferencije, na kojem namervaju da iznesu moje ime

predsedniku Generalne konferencije. Zaista, nisam znao da sam tako važna ličnost! Zamislite, delegacija odlazi vodji Božjeg dela u svetu i pokušava da se otarasi malog čoveka kao što sam ja! I ponovo smo se, moja supruga i ja, molili Bogu i oboje smo, pojedinačno, tražili ispunjenje istih biblijskih obećanja, koja smo tražili i u ranijem periodu teškoća. I ovom prilikom smo odlučili da nikome nećemo ništa reći, nego da ćemo pustiti da se pokaže Božja volja. Odlučili smo da nikoga nećemo vredjati niti ćemo gundjati. Bog nam je, jednom pokazao svoju moć, pa smo bili spremni da je ponovo čekamo. Odlučili smo da bijemo jedino bitku vere.

U svojim crkvama sam otpočeo program održavanja molitvenih bogoslužjenja sredom, u vidu tečajeva. Vernicima sam govorio o divnoj istini prvih slova uslišenja molitava! Na stolu ispod propovedaonice imali smo Bibliju, pa sam ljude pozvao da dodju i da stave prste na obećanje čije ispunjenje traže, u saglasnosti sa uputstvima iz knjiga **Hristove očigledne pouke**, orig. str. 147., i **Svedočanstva za crkvu B**, orig. str. 322. Imali smo nekoliko divnih molitvenih bogoslužjenja. Mnogi vernici su tražili, verovali i polagali pravo na ispunjenje Božjih obećanja. Na tim bogoslužjenjima sredom Hristu se obratio lep broj dragih duša. Sveti Duh je bio prisutan i dokaze o svojoj prisutnosti davao promenom u životima vernika.

Oni ljudi su, u medjuvremenu, bili na zasedanju Generalne konferencije. Izabran je novi predsednik i oni su ga potražili radi razgovora. Našli su ga u glavnom auditorijumu. „Sada, pošto ste novi predsednik Generalne konferencije, imamo za vas jedan zahtev“, rekli su.

„O čemu se radi?“, pitao je predsednik.

„Tražimo od vas da se oslobodite Glena Kuna“, odgovorili su. Zatim su počeli da iznose predsedniku sve o meni i da zastupaju svoj slučaj.

Dok su tako razgovarali s predsednikom, tu je prolazio još jedan od vernika moje crkve, koji mi nije bio posebno blizak, pa je zastao da čuje šta ti ljudi govore. Te noći se dugo mučio da zaspi. U stvari, tokom noći je ustao, raspitao se gde je odseo predsednik Generalne konferencije i pozvao ga telefonom. Rekao mu je da samo hoće da ga obavesti da je njegova crkva srećna i uživa mnoge blagoslove sa svojim divnim pastorom. Zatim je izrekao neke ljubazne reči o meni, koje ja nisam bio zaslužio. Ne znam tačno koje je reči koristio, ali znam da nisam, niti sam ikad bio, dovoljno dobar da zaslužim sve one prijatne kvalifikacije koje je on o meni te noći preneo predsedniku Generalne konferencije.

Kad se zasedanje Generalne konferencije završilo, oni ljudi su se vratili svojim kućama. Ubrzo se proneo glas, da će, iako su u svom prvom pokušaju bili osujećeni, ovom prilikom postići svoj cilj. Ipak ćemo ga se otarasiti, hvalili su se nadmeno. I opet, kad sam

osetio da se sile zla koncentrišu oko mene, zatražio sam ispunjenje obećanja iz Isaije 54, 17. stavio svoje pouzdanje u Gospoda i tražio od Njega vodjstvo i razumevanje. **Moja odluka je bila da bijem samo jednu vrstu bitke, a to je morala biti samo bitka vere.** Bio mi je potreban neko kome ću se obratiti, a oni između vas koji ste se nekada našli usred neke bitke, znate da vam je potrebna pomoć posebne vrste za vreme takvih opsada. Nisam želeo da se obratim nijednom drugom smrtniku, pa sam svoje poverenje poklonio Onome za koga sam znao da me nikada neće pustiti niti ostaviti. Bio sam slobodan od straha, jer mi je Bog dao mir srca i misli. Znao sam, kad ste na miru s Bogom, nije teško ni biti na miru sa svojim bližnjima. Nastavio sam, neometan s mojim planovima. Moj raspored za časove sredom bio je pripremljen za nekoliko meseci unapred. Imao sam pripremljenu propagandu, postavljenu na mnogim mestima, koja je najavljivala teme. Jedna od najavljenih tema bila je Božje staranje za one koji su Njegovi. Uzgredna napomena je glasila da je ljudima bolje da ne pokušavaju da spreče Božje planove ili Njegov program za Njegovu decu. Te propovedi nisam držao zbog nekih aktuelnih okolnosti, nego zapravo u pripremi materijala za knjigu koju sam pisao. Tako je i došlo veće najavljenog bogoslužjenja. Crkva je bila puna i u njoj je bio prisutan Sveti Duh. Uveren sam da me je On vodio u izboru ove teme. Govorio sam o tome kako je ozbiljna stvar dirati u Božje planove i pripremati se da ostvarimo nešto za šta je Bog odlučio da ne treba da se dogodi.

Imali smo radosno bogoslužjenje, a onda se na vratima crkve pojavio jedan čovek. Mogao sam da primetim kako mi znacima pokazuje da treba da dodjem do njega. Izvinio sam se prisutnim ljudima i uputio se ka vratima. Tamo mi je rekao: „Da li bi hteo da se moliš za brata tako i tako. Smrtno je bolestan!“ To je bio baš onaj čovek koji je sebi stavio u zadatak da se ostvari moj premeštaj. Baš toga jutro zvaio sam ga telefonom, jer sam prethodno dobio informaciju da me taj brat nije voleo, pošto mu nisam davao dovoljno prilika da propoveda. Tako sam ga zamolio da sledeće subote propoveda u jednoj od naše dve crkve. Ali, kad sam pozvao, čuo sam vrlo neobično iskrivljen zvuk s druge strane linije. Nisam mogao da razumem šta mi sagovornik kaže. Ipak je, na kraju, uspeo da izgovori „Ne“, na moju ponudu. A sada, nalazio se na ivici smrti.

Nekoliko nedelja pre toga, u naše mesto je došao predsednik Generalne konferencije i posetio nas. Verovatno je tu bio na odmoru. Tako, boraveći u gradu, posetio je svakog od one petorice koji su bili angažovani u onom programu mog odstranjivanja. Isto tako, posetio je i svakog biznismena u crkvi. Sve njih je pitao kako su oni lično, kako je njihov posao, a i kako je u crkvi. Izveštaj koji je dobio od biznismena bio je divan. Bez ikakvog izuzetka, ti ljudi su mu kazali da crkva napreduje i da uživaju obilje blagoslova. Medjutim, ona petorica ljudi dali

su prilično konfuzne izjave. Kad ih je čovek upitao o crkvi, rekli su da je sve odlično, izuzev pastora.

„Šta nije u redu s pastorom?“, piao je posetilac.

„Ništa!, odgovorili su svih pet.

„Dobro, na primer? Dajte mi jedan primer.“

„Kao prvo“, ljudi su rekli, „on je lažljivac.“

„Lažljivac! To je veoma ozbiljna optužba.“ Napisao je to u svoj notes, a onda zatražio da mu daju primer. Oklevali su i zamuckivali, ali nisu mogli da iznesu ni jedan jedini primer.

„Ali, pastore“, zakukali su, „on laže sve što kaže!“ Ali koliko god da su tražili, zaključili su da je nemoguće da daju i jedan primer ili navedu i jedan usamljen slučaj.

„Možda nešto drugo?“, upitao ih zatim čovek iz Generalne konferencije.

„Da“, rekoše, „on ne saradjuje.“

„On ne saradjuje...“, reče, dok je to upisivao u svoj notes. „Sada, ako možete, dajte primer za tu vašu optužbu.“

„Pa, eto, pastore“, rekoše, „on ne saradjuje ni u čemu.“ Tako, nisu uspeali da navedu ni najmanji primer, ni trunku dokaza o nekom slučaju, koji bi podupro njihovu optužbu.

Izrekli su pet optužbi, ali nisu uspeali da pruže ni jedan jedini primer. To je predsednika Generalne konferencije uverilo da su optužbe bile lažne. Okrenuo se prema njima i rekao im: „Gospodo, vaša kuća će propasti ako ne doživite promenu srca i shvatanja!“ S tim rečima on se izvinio i otišao.

Mnogo puta sam imao priliku da razgovaram s tim predstavnikom. U nekoliko navrata sretao sam ga na ulici. Znao sam gde je odseo, ali sam, zajedno sa suprugom, odlučio da mu ni jedan jedini put neću govoriti o situaciji, niti pokušati da odbranim svoju stvar. Nameravao sam da svoje pouzdnje poklonim Bogu i prepustim mu da vodi u celoj stvari.

Tih pet ljudi su bili partneri u jednom poslovnom poduhvatu i tako su oformili korporaciju. Jedan od njih je rekao: „U svetlosti onoga što je rekao predstavnik Generalne konferencije, mislim da nisam u pravu i zato, uz Božju pomoć, nameravam da promenim svoj stav. Ako vi ljudi hoćete i dalje da se držite te svoje namere, bojim se da ću morati da izađem iz grupe.“ Njemu se pridružio još jedan član grupe, koji je izgovorio istu vrstu izjave i namere. Predsedavajući ih je samo posmatrao. U periodu od tog trenutka do sledeće noći, vodja je bio pogodjen strašnom bolešću, i sada je već bio na samrti.

Vratio sam se na propovedaonicu i rekao prisutnima za nevolju u kojoj se našao taj čovek, pa smo se najozbiljnije zajednički molili Bogu da ga, ako je NJegova volja, spase i poštedi mu život. U trenutku kada sam ga nazvao telefonom i zatražio od njega da propoveda,

nisam znao za njegov fizički problem. U međuvremenu, od drugog, od te petorice zatražio sam da održi propoved u subotu pre podne. Obavezu je prihvatio. Njegova poruka je bila poziv na jedinstvo akcije i zahtev ka punoj saradnji u celokupnom programu crkve. Čovek je doživeo preobražaj svoga stava. Možete sigurno shvatiti kako mu je bilo teško zbog brata koji je sada bio tako teško bolestan, i za koga smo se molili.

U crkvi smo nastavili naš program, uz Gospodnje blagoslove, sve dok naš posao nije bio završen. Tek tada, a ne ranije, odselili smo se iz te crkve. U tom iskustvu sami smo sebi demonstrirali Božju silu. Taj događaj nam je pomogao da shvatimo da ne treba da gundjamo, niti da se žalimo kada nam se čini da su nam nepravde stale na put. Osveta nije potrebna. Bog je obećao da će se brinuti za svoje, a ako zatražimo ispunjenje obećanja, On će učiniti čuda za nas. Bog ne može da laže. Pozivam vas da se uzdamo u NJega i da budemo svedoci NJegove sile i milosti. Neka nas Isus, kada dodje, nadje kao narod koji su kao On, u Duhu i životu.

Pozivam vas da se zajedno molimo: „Dragi Oče na nebu, Ti si obećao: „Dosta ti je moja blagodat.“ Mi se usrdno molimo da se Tvoja ljubav izlije u naša srca, za sve one koji nas pogrešno razumeju. Mi verujemo i zahvaljujemo Ti što smo primili tu jednostavnu veru, iako smo ovako grešni. U Isusovo ime. Amin.“ (Vidi: 2. Korićanina 12, 9; Rimljanima 5,5.)

„Gospod me pomaza... da im dam... ulje radosti... odelo za pohvalu... da se prozovu hrastovi pravde.“ Isaija 61, 1-3.

10. VODJENI VIZIJAMA I SNOVIMA

Želim da razmišljamo o sedam slavni biblijskih činjenica, pre nego što krenemo u naš predmet.

1. Isus ponovo dolazi! Joilo 3, 16.: „I Gospod će riknuti sa Siona.“
2. Neposredno pre Isusovog ponovnog dolaska doći će do velikog izlivanja Njegovog Svetog Duha Joilo 2, 28-30.: „I posle ću izliti Duh svoj na svako telo, i proriće sinovi vaši i kćeri vaše, starci će vaši sanjati sne, mladići će vaši vidjati utvare. I na sluge ću i na sluškinje u one dane izliti Duh svoj.“

3, Jedan od razloga izlivanja Svetoga Duha jeste da vodi narod u svaku istinu. Jovan 16, 13.: „A kad dodje On, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu.“

4. Sveti Duh će nas voditi u držanje zapovesti Jovan 14, 15. kaže: „Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite.“ U Delima 5, 32. stoji da će Svetoga Duha Bog dati onima koji se Njemu pokoravaju.

Mi treba da se molimo za Svetoga Duha. Isus u Luki 11, 11-13 kaže da zemaljski očevi rado daju svojoj deci ono što im ona traže, a da nebeski Otac pogotovo želi da svog Svetog Duha podari onima koji traže od Njega.

Dar Svetoga Duha je najveći dar koji je Isus obećao svojoj deci na ovoj zemlji. Upravo zbog toga je Njemu toliko stalo da mi tražimo taj dar. Taj dar sa sobom donosi i sve druge blagoslove.

6. Potom, treba da verujemo i zahtevamo prisutnost Njegovog Svetog Duha. U Galatima 3, 14. stoji da blagoslov dolazi kroz Isusa Hrista, da obećanje Duha primamo kroz veru.

7. Mi treba da mu darujemo svoja tela kao Njegov hram 1. Korinćanima 6, 19.: „Ili ne znate da su telesa vaša crkva Svetoga Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga i niste svoji? Jer ste kupljeni skupo.“

Običaj koji sam izgradio u svojoj službi je da nikada ne držim propoved, nikada ne odem u posetu u nečiji dom ili održim biblijski čas, a da prethodno, u molitvi, ne zatražim vodjenje Svetoga Duha. Bilo je nekoliko prilika u kojima sam propustio da od Njega zatražim takvo vodjstvo, pa sam uočio veliku razliku u rezultatima mog rada. Nemoguće je da mi, u svojoj snazi, postignemo ono što bi drugačije moglo biti ostvareno, da smo kršteni Svetim Duhom. U trenucima dok slušam posebnu muzičku tačku, pre nego što ustanem da propovedam na bogoslužnju, ja se molim za ispunjenje Svetim Duhom, kako bi mogao da

uputim reči koje će korisno poslužiti onima koji slušaju. Čekajući da neko odgovori na kucanje ili zvono, na vratima nekog doma molim se Bogu da Sveti Duh bude sa mnom. Mi imamo pravo da to činimo, pošto Isus ponovo dolazi i želi da budemo spremni, ali i da drugima pomognemo da se pripreme. Deo te pripreme isključivo je posao Svetog Duha. To je posao vođenja. Sveti Duh će nas voditi jedinom uzvraćajući na našu molitvu za Njegovo vodjstvo. O, kad bismo mogli da uvidimo mudrost i potrebu traženja vodjstva Svetoga Duha! U mojim mislima nema nedoumice po pitanju vrednosti Njegovog prisustva.

Pre izvesnog vremena moju suprugu i mene su pozvali da dodjemo u jednu od crkava u Kaliforniji i da tamo održavamo časove probudjenja. Pastor crkve i ja učinili smo veći broj poseta. Medju ljudima koje smo posetili nalazila se i jedna prijatna katolkinja. Tokom naše posete, pitao sam je kako je došlo do toga da dodje na bogoslužjenje u adventističku crkvu. Tako nam je ona ispričala svoje iskustvo.

Nekako oko godinu dana pre te naše posete, ona je osetila nezadovoljstvo svojom crkvom. U tom osećanju nezadovoljstva molila se Bogu da je odvede u pravu crkvu. Posle molitve, počela je sa posećivanjem različitih crkava, svake nedelje pre podne. I svakom prilikom došla bi natrag, kući, s osećanjem: „To nije ono što tražim! Mora da postoji neka druga!“ Njena želja da nadje pravu crkvu i dalje je ostala nezadovoljena. Zato je nastavila da traži i da se moli za Božje vodjstvo. Taj svoj program provodila je oko godinu dana.

Konačno, jednog nedeljnog prepodneva, došla je kući, još uvek osećajući prazninu u srcu. U svom očajanju pala je na kolena i izlila svoje srce Bogu. Sa suzama koje su joj tekle niz lice, molila se iskreno Bogu da je uputi na Njegov narod, na pravu crkvu. I tako, u tišini svoje sobe, dok je čekala na odgovor od Gospoda, čula je, kako nam je rekla, glas koji joj se obraća. Reči koje je čula nije shvatila kao ime određene crkve, pa je rekla: „Nikada nisam čula za crkvu s tim imenom“, misleći da sam bila u svim crkvama. Glas je rekao: „Adventisti sedmog dana“. Pomalo me je zbunilo to ime, ali, kad se kasnije toga dana, moj suprug vratio s posla, pitala sam ga da li postoji crkva koju zovu Adventisti sedmoga dana. On je znao za tu crkvu i potvrdio joj da takva crkva postoji.

„Postoji?“, upitala je s izrazom iznenadjenja.

„Da, kako da ne“, rekao je, „Zašto pitaš? I zašto si tako iznenadjena?“

Tada mu je ispričala o svom razoračanju i svojim pokušajima da nadje pravu crkvu. Ispričala mu je kako se molila i šta joj je onaj glas rekao.

„Sada je na mene red da ja tebi nešto kažem, draga“, rekao je. „Ovo nikada ranije nisi čula, ali sada je trenutak da ti to priznam. Moj otac je bio propovednik Adventističke crkve. Ja sam nekada bio njihov vernik, a sada sam otpadnik.“

Ovo je za ovu ženu, razume se, bilo novost! Tako nam je ispričala kako je pitala svog muža da li se slaže ako te nedelje ode u tu crkvu.

„Pa, možda će biti teško da nadješ jednu od njih da je otvorena u nedelju, jer kao što vidiš, oni idu u crkvu subotom!“

„Subotom? To je čudno!“, rekla je. „Pa dobro, da li se slažeš da odem u crkvu sledeće subote?“

„Da, svakako, draga“, rekao je, „u svakom slučaju. Subotna škola počinje u 9,30, a drugi deo, kada je i propoved je u 11,00 sati. Biće mi drago da tamo odeš.“

Tako se i dogodilo. Te prve subote pre podne, ona se našla u jednoj adventističkoj crkvi. Sa svoje dvoje dece došla je baš na vreme za početgак subotne škole. Na vratima su je dočekale dve prijatne žene, izrazivši joj dobrodošlicu. Pitale su je da li bi joj odgovaralo da njena deca prisustvuju Dečijoj subotnoj školi i ponudile da je povedu do dečijeg odeljenja. „Kad smo stigle tamo“, rekla je, „Videle smo mnogo dece, vršnjaka moje dece. Upoznale su me sa učiteljicama. One su mi više ličile na anđele nego na ljude. Zнала sam, već od trenutka kad sam zakoračila u tu crkvu, da je to bilo to! To je bila Božija crkva, a On ju je vodio u nju!

Onog dana kad smo sedeli u njenoj kući u poseti, ona je bila u toku priprema za krštenje i pristupanje crkvi. Proučavala je Bibliju, za koju Petar kaže da su je pisali ljudi koje je vodio Sveti Duh. Bilo je evidentno da je upoznavala istinu jer, ne samo što ju je Sveti Duh vodio, nego se i sama otvarala prema knjizi koju je Sveti Duh nekada nadahnuo. Sveti Duh uvek vodi ljude isključivo u saglasnosti s Knjigom koju je On sam nadahnuo, a ne nasuprot njoj.

Deo, zadatak Svetog Duha jeste da vodi ljude u svaku istinu. Šta je istina? Biblija kaže: „Reč je Tvoja istina“ (Jovan 17, 17.). Proučavajući Bibliju, ova žena je sve više i više bila oduševljavana istinom, videći u njoj doslednost, lepotu i radost. U njenim mislima nije bilo nikakvog dvoumljenja da li je to prava crkva. Pastor joj je jednom prilikom rekao da u toj crkvi nije narod čiji pripadnici tvrde da su savršeni, nego crkva u kojoj vernici traže od Isusa da im pomogne da beskompromisno slede Božju Reč; narod koji se priprema za najveći događaj koji je ovaj svet ikada doživeo – drugi Isusov dolazak. Što je više učila, saznavala, to je postojala odlučnije u nameri da živi u skladu sa Biblijom i postane pripadnik toga naroda.

Pre više godina upoznao sam se sa čovekom koji je imao donekle slično iskustvo. Živeo je u istočnom delu SAD. I on je odlučio da se moli za vodjstvo. On nije znao za Božju crkvu, ali je znao da mora da postoji nešto bolje od onoga što je poznao. Jednog dana je rekao svojoj ženi: „Nameravam da postim i da se najozbiljnije molim Bogu da me povede ka svojoj crkvi, ako takva stvarno postoji.“ Čovek je počeo na pravi način, slažete li se? Stavio se

na mesto na kojem je Bog sigurno mogao da ga vodi. Tražio je upravo ono za šta je Sveti Duh bio poslat da radi- vodjenje iskrenih duša ka istini. U njenom drugom obećanju nije sadržano takvo bogatstvo, kao u obećanju Svetoga Duha. To je obećanje svakome ko će tražiti, verovati i polagati pravo na dar. To obećanje je bilo dato iz samo jednog razloga da pripremi jedan narod za skori ponovni Isusov dolazak. **Kada neko ponizno zatraži vodjstvo i mudrost, takve darove mu Bog daje rado i bez mere.** To je obećanje namenjeno svakome od nas!

„Trećeg dana mog posta“, rekao je čovek, „ležao sam na krevetu, odmarajući se i moleći se Bogu. Razmišljao sam o onome što sam tražio od Boga, a onda sam iznenada registrovao čujan glas koji mi je rekao: “2. Mojsijeva 20. glava“. Nisam znao šta piše u 20. glavi 2. Mojsijeve, ali sam skočio sa kreveta, uzeo Bibliju, pronašao tu glavu i čitao.

Tamo sam našao Deset zapovesti“, rekao je. „Za njih sam čuo i ranije, ali ih nikada nisam čitao svojim očima. Impresionirala me je činjenica da ih je sam Bog dao sa gore Sinaj i da one moraju biti veoma važne. Došavši do četvrte zapovesti, zapanjio sam se otkrivši da nam Biblija zapoveda da svetujemo sedmi dan sedmice! Na tom mestu nam Stvoritelj neba i zemlje jasno zapoveda da svetujemo sedmi dan, dan koji je On odvojio kao poseban, naročit dan i na koji je stavio svoj blagoslov!

Neznam kako sam sve te godine mogao da budem bez tog saznanja“, dodao je. „Poznavao sam većinu drugih zapovesti i pokušavao da ih poštujem, ali je za mene ona koja nam zapoveda da svetujemo sedmi dan bila nova. Sada mi je bilo jasno zašto me je onaj glas uputio na 20. glavu 2. Mojsijeve knjige i zašto su se te reči, u užarenim slovima, pojavile na zidu moje spavaće sobe.

Kako sam bio zahvalan Bogu za ovo otkrivenje!“, nastavio je. „Pretraživao sam grad, tražeći crkvu koja je svetkovala sedmi dan sedmice. Utvrdio sam da se zove Crkva adventista sedmog dana. Odmah sam počeo tamo da odlazim, jer sam verovao da me je Bog tamo odveo.“

Isus dolazi ponovo. On će riknuti sa Siona. Neće se svako obradovati Njegovom dolasku. Ipak, pre nego što dodje, On će izliti svog Svetog Duha, sa ciljem da pripremi jedan narod za taj slavni događaj. On tu pripremu završava, vodeći svoj narod u proučavanje svoje svete Reči, temelja istine. Bog priprema grupu onih koji će poštovati Njegove zapovesti. U Otkrivenju 22, 14. stoji: „Blago onima koji tvore zapovesti Njegove, da im bude vlast na drvo života, i da udju na vrata u grad.“ Jovan govori o Božjem Gradu, gradu Prestonici, Novom Jerusalimu.

Moja žena i ja proveli smo više godina kao misionari na ostrvima Trinidad i Grenada u karipskom Moru i u severnom uglu Južne Amerike. Dok smo boravili u Britanskoj Gajani,

čuli smo jedno iskustvo koje se dogodilo u jednom području blizu venecuelanske granice. Bio je tamo jedan indijanski poglavica koji nikada do tada nije bio video Bibliju. Zajedno sa svojim narodom, njega bismo mogli nazvati polucivilizovanim; čovekom koji je živio u jednom zabačenom području, dolazeći u dodir sa veoma malim brojem civilizovanih ljudi. Poglavica je tvrdio da ima vizije i snove, onako kako je Joilo rekao da će ljudi imati. Te vizije i snove je pričao svom narodu. Ispričao im je stvari koje ti i ja prepoznamo kao biblijske doktrine. Međutim, njegov jedini izvor bili su vizije i snovi. Oni su na njega tako uticali da ih je prenosio svom narodu sa istinskim ubedjenjem. Mnogi su poverovali, pa su u životima pripadnika njegovog plemena nastale velike promene.

„Ali“, rekao je poglavica, „kada ja umrem, vi ćete se vratiti svom starom načinu života. Zaboravićete šta sam vas učio. Ipak, među vas će jednoga dana doći jedan beli čovek, koji će sa sobom nositi jednu crnu knjigu i koji će vam iz nje čitati baš ono što sam vas ja učio; stvari koje sam ja video u svojim snovima i vizijama. Kada budete čuli te reči, odvraćićete se od svog otpada i verovati u tu knjigu.“ Šta mislite, koja je to bila jedna istina koju je on upoznao u svojim vizijama i snovima? Tačno to je sedmi dan Gospodnji dan odmora.

Ali ne samo to, on je video da su mrtvi i stvarno mrtvi i da ne nastavljaju da žive posle smrti. Isto tako je video i razumeo da ljudi treba da daju Bogu jednu desetinu svojih prihoda. A kad je, na kraju, došao naš brat Dejvis, po kojem su ti Indijanci dobili ime, on je naišao na kuće od slame pune proizvoda. Bio je desetak koji su ti ljudi štedeli za belog čoveka koji je trebalo da dodje kod njih. Indijanski poglavica je, čak, video biblijsku sliku svadvene svečanosti Jagnjeta. Isto tako, video je da su Deset zapovesti bile Božji pravilnik života; da je preljuba bila zlo i da ljudi treba da budu čisti i uredni. Taj poglavica je u svojoj viziji video svaku pojedinu doktrinu koje Božja crkva, koja svetkuje subotu, propoveda u današnjem svetu.

Kad je naš brat Dejvis, iz Amerike, došao među te Indijance, sada poznate kao Dejvis-Indijanci, oni su ga prepoznali kao onoga za koga je njihov poglavica rekao da će doći. Došao je sa crnom knjigom i čitao im baš ono što su oni čuli od svog poglavice. Znali su da je taj čovek bio od Boga sa neba i verovali su poruci koju im je propovedao. Kakvog li divnog dela koje je tamo učinjeno! I zaista, Bog je upotrebio vizije i snove da vest istine donese tom polu-civilizovanom narodu, da ih pripremi za događaj na koji svi mi čekamo, drugi Isusov dolazak!

U jednoj drugoj grupi Indijanaca živio je jedan devetogodišnji dečak koji je imao vizije i snove. Njegovo iskustvo bilo je takoreći paralela onome što je imao onaj indijanski

poglavica. Dečak je video one prave istine koje nalazimo u Božjoj reči, iako za Bibliju nikada do tada nije bio čuo. On je, u jasnim i nedvosmislenim slikama, video biblijske istine, tačno onako kako ih danas u celom svetu propoveda crkva koja svetkuje sedmi dan. Sa svoje strane ja kažem „Hvala Bogu za veliki i divni dar Njegovog Svetog Duha, koji vodi i upućuje pripadnike ljudske porodice.“

Sveti Duh nije samo Vodič, nego i Utešitelj, ali je i više od toga. Biblija o Duhovnom rodu govori u Galatima 5, 22. Taj rod su: ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost i vera, krotost i uzdržanje. Kada Sveti Duh stvarno udje u život čoveka, On ga menja. On usavršava njegov karakter, kako bi bio spreman za susret sa svojim Stvoriteljem. On ga menja na način da postane čovek pun ljubavi, pošto je stanište njegovog srca zauzeo Bog koji je ljubav. Tada postaje jasna i činjenica da je stanovanje Svetoga Duha u srcima ljudi naglašeno u 2. Korinćanima 6, 16.: „Vi ste crkva Boga živoga.“

Bog je rekao: „Useliću se u njih, i živeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod.“ A onda, u 2. Korinćanima 7, 1. čitamo: „Imajući dakle ovakva obećanja, o ljubazni! da očistimo sebe od svake poganštine tela i Duha, i da tvorimo svetinju u strahu Božjemu.“ Božje sigurno obećanje Svetoga Duha ispunjeno je u našim životima, ne samo što nam daje vodjstvo, nego i rod Duha, darove Duha. Oni su dati s jednom izričitom namerom da bismo se očistili poganštine tela! Bog želi jedan čist narod, pa je poslao svog Svetog Duha da učini to delo. Bog želi narod koji je čist, kao što je On čist. To je narod koji će se radovati i veseliti kad Isus dodje. To je narod čijim pripadnicima će Isus reći, kada dodje: „Ovo je moj narod!“

Možda jedno od naših najuzbudljivijih iskustava dogodilo nam se dok smo radili na ostrvima Vestindis. Moja žena i ja smo brinuli o deset mesnih crkava i održavali evangelizacije na ostrvu Grenada. Na tom, ostrvu sam ja bio jedini rukopoloženi propovednik. Bilo je predviđeno da stalno boravim na ostrvu na kojem sam bio određen da radim da ne odlazim na odmore ili druga putovanja bez prethodnog odobrenja svog pretpostavljenog na ostrvu Trinidad. Bio sam jedini koji je imao ovlašćenje da obavlja obrede venčanja ili Večere Gospodnje. Prema tome, ipak je bilo veoma važno da uvek budemo bar u blizini. Medjutim, jednog petka ujutro imao sam vrlo snažno osećanje da, sa Grenade, gde smo živeli, treba da odem na ostrvu Trinidad. Za to je bilo neophodno da uzmemo čamac. Druge vrste prevoza nije bilo. Danas znam, da nas je u tome vodio Sveti Duh.

Moja žena je izrazila ideju da bi mogla da vreme moje odsutnosti provede kod svoje prijateljice u Sent Džordžu, glavnom gradu ostrva Grenada. Ali do trenutka kad je trebalo da krenemo u Sent Džordž, ona se predomisli i odlučila da ide sa mnom. Tome sam se obradovao, pa smo oboje otplovili za Trinidad i ukotvili se u luci glavnog grada Port of Spein.

Prispevši u upravu crkvene oblasti, pogledali su nas u čudu i pitali: „Šta ćete vi ovde?“ Što je značilo, „Šta radite ovde bez dozvole?“ Odgovorio sam: „Ne znam!“ Da li ste nekada išli negde, ne znajući zašto se išli? To je bila sad kaša u kojoj sam se našao!

Kad mi je prišao pastor velike crkve u Port of Speinu i zamolio me da propovedam u njegovoj crkvi na evangelizaciji u nedelju uveče, odgovorio sam da sa sobom nisam poneo nikakav koncept. Bio je uporan, i tražio od mene da propovedam ono što će mi Gospod dati u misli. Drugi službenik oblasti je pristupio i pozvao nas da budemo tog videnda njegovi gosti. Bili smo zahvalni za to. Izgledalo nam je da neko brine o našim potrebama, kao i o ispunjenju naše misije.

Tako sam u nedelju popodne sedeo u gostinjskoj sobi naših prijatelja i proučavao. Bibliju sam stavio na krevet i klekao da se molim za mudrost i vodjstvo u pogledu onoga što ću propovedati. U Jovanu 16, 13. imamo sledeće obećanje: „Uputiće vas na svaku Istinu.“ Molio sam se Bogu da mi pokaže svoju volju i rekao: „Gospode, ja ne znam o čemu bi trebalo da propovedam, ali dok budem listao stranice Tvoje knjige, vodi me, kako bih znao koju poruku želiš da uputim ljudima.“ Dok sam tako listao strane, osećao sam uverenje da me On vodi. **Znao sam**, čak, da je to tako. Ipak, još uvek nisam znao šta On želi da propovedam. Došao sam tako do samog kraja Biblije. Zapravo, našao sam se ispred 19. glave Otkrivenja. Oči su mi se zadržale na 9. stihu: „I reče mi: napiši blago onima koji su pozvani na večeru svadbe Jagnjetove. I reče mi: ove su reči istinite Božije.“

Znao sam da će to biti tema moje propovedi. Potom sam se molio za dalje vodjstvo, kako bih znao koje druge tekstove bi Bog želeo da upotrebim u razradi teme. Dok sam nastavljao da listam Bibliju, znao sam da će me Gospod voditi jer je obećao, a ja sam bio siguran da će On ispuniti svoje obećanje. Oči su mi se zadržale na nizu posebnih tekstova koji su mi se posebno svideli i za koje sam osećao da Bog želi da ih upotrebim. Zapisivao sam ih tako, dok sam nastavljao sa traženjem. Već sam video kako propoved u mojim mislima seda na svoje mesto, dok sam razmišljao kao da su se ti tekstovi medjusobno stapali, pokazujući predivnu sliku istine. U meni je srce već gorelo! Jedva sam čekao da počne večernje bogoslužje.

Konačno, došao je i taj trenutak. Pastor, dr Milar, predvodio je prema podijumu, pošto smo ušli u veliku dvoranu, koja je sada bila puna vernika i gostiju. Za pastorom sam išao ja, a za mnom pastor Jip, kineski propovednik. Medju prisutnima je bila jedna elegantno obučena žena, koja nije bila vernik crkve, nego gost i došla je na poziv jednog od vernika. Dok smo išli prema propovedaonici, ova žena se okrenula svojoj prijateljici i rekla: „Ovog mladog gospodina sam videla ranije.“ To joj je, međjutim, bila prva poseta jednoj adventističkoj

crkvi. U stvari, ušavši te večeri u crkvu, pogledala je prema velikom horu koji se okupljao u prostoru za hor na galeriji i glasno rekla: „Ovaj hor sam videla ranije!“ Ipak nije znala gde ga je to videla. Kad sa ustao da propovedam, otvorio sam svoj uvodni tekst i počeo da čitam: „I reče mi: napiši.“ U tom trenutku ova doterana gošća stavila je svoju ruku preko ruke svoje prijateljice i rekla: „Znam, gde sam ga videla. Videla sam ga u snu, i on je tada pisao. Pisao je biblijske tekstove koji su se spuštali s neba na trakama. On ih je ispisivao i prosledjivao ljudima.“

Svaki tekst koji sam čitao te večeri, ona je videla kako ga ispisujem i uručujem ljudima u snu, dve godine pre toga! U tom istom snu nju je sedam različitih osoba, iz isto toliko različitih vera, pozvalo da podje s njima te večeri u crkvu. Jedna od tih sedam bila je adventistkinja. I s tom adventistkinjom je, u snu, ova žena išla u crkvu. U tom snu je videla sebe u crkvi i mene kako propovedam, koristeći baš ove tekstove koje sam ja koristio. Videla je kako ih ispisujem i uručujem ljudima.

„Ali, pre svega“, rekla je svojoj prijateljici, „celu ovu službu sam videla ranije! Prepoznajem svaki od ovih tekstova. Videla sam kako propovednik te tekstove daje ljudima u mom snu! Kad se bogoslužjenje završilo, ova gošća se obratila svojoj prijateljici, adventistkinji: „Da nas je ovaj mladi čovek večeras pozvao da prihvatimo Hrista, ja bih izašla i donela odluku.“

Moj običaj je da u svakoj završnoj molitvi uputim poziv svima koji bi želeli da prvi put prihvate Isusa, ili bilo kome ko je svojevremeno napustio crkvu i želi da se vrati, da tu odluku pokaže podizanjem ruku ili u drugim prilikama, dolaženjem napred, do propovedaonice. Ali, prilikom baš ovog bogoslužjenja, to sam propustio. Zaista ne znam zašto sam to učinio. Ali, kad mi je kasnije ispričano ovo što sam ja ispričao vama, shvatio sam da sam uradio baš sve, s izuzetkom poziva za prihvatanje Isusa kao Gospoda i Spasitelja, pa sam rekao: „Gospode, oprost mi što nisam otvorio vrata i pozvao grešnike da se predaju Isusu Hristu. Ti si me upotrebio kao svoja usta da u svim detaljima ispunim ono što je bilo u snu koji si ti dao toj gošću. I ja sam Te izneverio! Molim te, oprost mi, i daj mi još jednu priliku da pomognem toj dragoj duši! Pomozi mi da se s njom ponovo sretnem pa ću se, na neki nači, iskupiti za svoj propust.“

Nije prošlo dugo, a vodje crkve u Trinidadu su nas pozvale da brinemo baš o toj crkvi u kojoj sam ja propovedao one nedelje uveče. Sada sam zahvaljivao Bogu za taj dokaz Njegovog vodjstva! Odlučio sam tada i tamo da ću, što pre mi se ukaže prilika, održati seriju predavanja u Port of Speinu i uputiti poziv toj ženi i drugima, da predaju svoja srca Bogu. Upravo to smo učinili. Ta žena je bila tamo, svake večeri. Nalazila se u teškom stanju

nedoumice, sa svojim mnogim problemima. Medju njima bili su problemi vanbračne veze sa jednim čovekom. Ali Sveti Duh je došao i pomogao joj da reši sve svoje probleme. Kako je bila slavna pobeda koju je tada izvojevala! Kad je bio upućen poziv za predavanje srca Isusu, ona je bila medju prvima koji su došli napred. Kasnije sam imao prednost i da je krstim. To je bila i poslednja evangelizacija koju sam održao u Trinidadu, pre nego što sam se vratio u SAD. Gospodu sam se mnogo puta zahvalio za Njegovo divno vodjstvo i upućivanje i zato što sam mogao da poslužim kao orudje u Njegovoj ruci na spasenje duše koju je On vodio vizijama i snovima. Uzgred, tu ženu su osamnaest godina pre toga pozvali da pristupi crkvi svetkovatelja subote, ali je ona odbila poziv. Kako nam je milostiv Gospod, što svoju milost drži tako mnogo godina!

Zapamti, dragi prijatelju, da Isus ponovo dolazi! Pre nego što dodje, On će izliti svog Duha na svako telo. Sveti Duh će ili otvrdnuti ili omekšati srca, već prema izboru čoveka – pojedinca. One koji ga prime On će omekšati i povesti u svaku istinu. On će od onih koji idu za Njim učiniti one koji drže Njegove zapovesti. O, kad bismo svi mi bili voljni da se prepustimo vodjstvu Svetoga Duha i budemo spremni kada Isus dodje.

On koji je lečio bolesne ... dok je hodio medju ljudima, i danas je isti... Zato se uhvati za Njegova obećanja kao za lišće sa drveta života. Služba isceljenja, orig. str.66.

11. REŠENI I PROBLEMI DANA GOSPODNJEG

Da bismo ovaj predmet jasno shvatili, želim da ga podelim u četiri dela. Možda ćete hteti i da ih zapišete. Svaki je vitalno važan ako imamo na umu sticanje jasnog i živog razumevanja važnosti tog predmeta.

1. Koji je Gospodnji dan?
2. Odnos Gospodnjeg dana i Gospodnje ljubavi.
3. Osnovna uputstva o svetkovanju Gospodnjeg dana.
4. Osnovna uputstva o tome kako demonstrirati Gospodnju ljubav.

Prvo, želimo da rešimo pitanje o tome koji je, ako ga uopšte ima, Gospodnji dan. U Otkrivenju 1, 10. čitamo da Gospod ima jedan dan, jer Jovan, pisac Otkrivenja kaže: „Bejah u Duhu u dan Gospodnji.“ Karadžić: „dan nedeljni.“ Tamo nam se, međutim, ne kaže koji dan u sedmici je Gospodnji. Tu nam se, nesumnjivo, kaže da je to ograničeno na **jedan** dan. U Marku 2,28. Biblija nam kaže da je Gospodnji dan subota, koja u prevodu znači odmor. Tamo, međutim, ne stoji koji dan je dan odmora. Prelazimo na Jevrejima 4,4. i 9. gde se kaže: „Jer negde reče za sedmi dan ovako: i počinj Bog u dan sedmi od svih dela svojih.“ Dakle je ostavljeno još počivanje narodu Božijemu. Objašnjenje iz margine za reč odmor kaže: ili, svetkovanje dana odmora.

Šta smo ovde, u stvari, videli? Obnovićemo:

1. Gospod ima dan.
2. Taj dan je dan odmora.
3. Dan odmora, kako Biblija kaže, je sedmi dan.
4. Tako je sedmi dan novozavetni Gospodnji dan.

Mesto tog dana odmora nalazimo u Luki 23, 54. - 56. i 24, 1. Ovde vidimo da je taj dan postavljen između dana razapinjanja, ili šestog i prvog dana sedmice, ili dana vaskrsenja, poznatog kao nedelja. Mnogim ljudima su poznati izrazi Veliki petak i Uskršnja nedelja. Subota, dan odmora nalazi se između ta dva dana. Eto, kako je jednostavno ustanoviti koji dan je, u Bibliji, dan odmora, ili Gospodnji dan!

Sada želim da raspravimo odnos između Gospodnjeg dana i Gospodnje ljubavi. U 2. Mojsijevoj 31,15.-17. govori nam se da subota treba da bude znak između Boga i Njegovog naroda. U Jezekilju 20, 12 i 20., ponovo nam se kaže da subota treba da bude znak između

Boga i Njegovog naroda, „da znate da sam ja Gospod Bog vaš“. Reč znak, koja je upotrebljena u Bibliji, znači oznaka, zastava ili steg. Sve su to sinonimi reči znak. Subota, prema tome, postaje Božji znak, Božja oznaka, Božja zastava, steg. Pošto je to tako, kakav je odnos između subote i Božje ljubavi? Mi se prvo okrećemo 1. Jovanovoj 4,8. gde Biblija kaže: „A koji nema ljubavi ne pozna Boga; jer je Bog ljubav.“ Pošto je Bog ljubav i pošto je Gospodnji dan Gospodnji znak, on mora biti i znak ljubavi, jer je Bog ljubav. Na taj način Gospodnji dan odmah postaje znak između Njega i onih koji su ga prihvatili kao Boga ljubavi. Jeste, to je Božji znak ljubavi: „Uvede me u kuću gde je gozba a zastava mu je ljubav k meni.“ (Pesma nad pesmama 2, 4.)

Zastava jedne vlasti predstavlja tu vlast. Zastava Božje vlasti predstavlja Boga. Pošto Biblija kaže da je Bog ljubav i mi videli da je Božji dan odmora Njegova zastava, ili znak onda subota postaje zastava Božje vladavine ljubavi. Njen odnos prema Bogu je tako precizan, da je ona pravi znak ljubavi. Nije li, prema tome, razumljivo da su oni koji svetkuju subotu, zapravo ljudi puni ljubavi?

Naš sledeći korak je definisanje božanske ljubavi. Gospodar subote, lično, kaže nam šta je ljubav: „A ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone; da budete sinovi Oca svojega koji je na nebesima; jer On zapoveda svome suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje i pravednima i nepravednima. Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakvu platu imate? Ne čine li to i carinici? I ako Boga nazivate samo svojoj braći, šta odviše činite? Ne čine li tako i nezabošci? Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski.“ (Matej 5, 44-48.).

Ovde je sam Isus definisao šta je to Božanska ljubav. Ta ljubav nije ljubav carinika. Zna li šta je to, zapravo, ljubav carinika? To je kada neko voli drugog, zato što je sam voljen. Jovan voli Pavla zato što Pavle voli Jovana! To je razlog zašto se oni vole međusobno. Ljubav bilo koga od njih uslovljena je činjenicom da je voljen. Čim Jovan prestane da voli Pavla, Pavle više ne voli Jovana. To je ljubav carinika. Razmišljam, nešto, da li je najveći deo ljubavi u hrišćanskom svetu ikada izašao izvan granice ljubavi carinika! Takve cariničke ljubavi gledao sam mnogo. Medjutim, znate li vi kako je oni nazivaju? Hrišćansko zajedništvo. Bog to, sa svoje strane, naziva ljubavlju carinika!

Zamislimo slučaj dve žene, gospodje Smit i gospodje Džouns. Recimo, da jedna od pripadnica kruga tzv. Hrišćanskog zajedništva pridje gospodji Smit i kaže: „Znate li šta je gospodja Džouns rekla o vama. Tada je počela da nabraja spisak neljubaznih stvari koje je rekla gospodja Džouns. Znate li šta će gospodja Smit, verovatno, odgovoriti (a to uprkos činjenici što su samo dan pre toga te dve žene bile odlične prijateljice)? Reći će: „Pa, mogu i

ja vama da kažem neke prilično ogavne stvari o gospodji DŽouns.“ To je ljubav carinika. Ova vrsta uzvraćanja se ponavlja s vremena na vreme, u ime hrišćanskog zajedništva. Narednog vikenda vidimo ih obe u crkvi, kako pevaju: „Ljubav je Bog, ljubav beskrajna!“ One su se pesmom preselile u oblake, ali žive u jarku/jami! Kako je tragično ovakvo iskazivanje ljubavi“.

Medicinska nauka nam kaže da čovek kao pojedinac koristi samo jedan mali deo svog mozga. Postoje milioni moždanih ćelija koje su zamrle, uspravane ničim uznemiravane. Medjutim, svaki mozak, kako se čini, ima svoje močvarno područje u kojem se razmnožavaju zle misli, cariničke misli. Neko voli čoveka koji voli njega, a prezire onog koji njega prezire. To je jedno od prljavih sirotinjskih područja hrišćanskog života. Naša realna potreba je novi razvoj nova raščlanjenja, ako vam se tako više sviđa u kojima se forsira restriktivno razmišljanje. To područje je rezervisano za velike misli, plemenite misli, misli generisane u okruženju ljubavi! To je područje u kojem se radja ljubav prema nevoljenim osobama. Ovde se nalazi rezervoar blagosti i dobrote; iz kojega dotiču blagoslovi za one koji nas proklinju. Ovo je područje u koje ulazi hrišćanin koji svetkuje subotu!

Subota je znak božanske ljubavi. Božanska ljubav me pokreće da kažem dobru kvalifikaciju za osobu koja o meni govori nešto zlobno. To, i samo to, je hrišćanska ljubav. Ta vrsta ljubavi je strana ogromnoj većini onih koji se predstavljaju kao hrišćani. Postoje milioni samozvanih hrišćana koji se zadovoljavaju ljubavlju koja ne odlazi iznad ljubavi carinika.

Pokušajte to ponekad. Isprobajte, i gledajte šta će se dogoditi. Pridjite nekome i recite mu da si o njemu čuo nešto neljubazno od nekoga, navodeći i ime. Gotovo nepogrešivo, ta osoba će uzvratiti sa: „Pa, tako sam i mislio. Nikada nisam ni mislio da mogu da mu verujem. Ali, sačekajte malo, i ja znam o njemu ponešto.“ Čistokrvni carinik! On je to, i ništa drugo. Tvrdi da je jedno, ali u stvarnosti je nešto drugo. Peva o Božjem Jagnjetu i NJegovoj ljubavi i živi kao svinja u svinjcu.

Bog govori o jednom svom danu i naglašava da je taj dan za NJega znak vladavine ljubavi. On je, prema tome, zastava ljubavi. To je božanska ljubav, koju ne treba brkati s ljubavlju carinika. Postoji više različitih vrsta ljubavi. Mi ovde ne pravimo psihološku kategorizaciju, nego biblijsku i onu koja se odnosi na prirodu.

Sledeća vrsta ljubavi koju bih mogao da spomenem je ono što ja nazivam kokošnjom ljubavlju. Odrastao sam na seoskom imanju i tamo često posmatrao kvočke i njihove piliće. Zanimljivo je posmatrati majke-kvočke. Kopije tih kvočki nalaze se i u crkvi. Ali, posmatrao sam i te crkvene kvočke. Imamo dobrog vernika, možda službenika crkve. A tu je i drugi, veoma dobar vernik možda drugi službenik. Ali, posmatrajmo sada ove dve kvočke. Nijedan

od njih ne ume dobro da peva, ali kokodaču najbolje što mogu. I sada, zamislimo da pile svake od ovih kvočki šeta po dvorištu. Oni se susreću i nastaje nesporazum. Zna li šta će se verovatno dogoditi? Nova okolina nije naročito prijatna. Jedna majka kvočka kljuca u glavu pile druge majke kvočke. Medjutim, na bogoslužjenju sledeće subote, ona kokodače: „Ljubav je Bog, ljubav beskrajna!“ Ta scena se ponavlja bezbroj puta.

Drugi primer kokošije ljubavi možemo naći u mnogim školama sa celodnevnom nastavom. Posmatrajte kako neki roditelji postupaju prema učiteljima svoje dece. Oni su maksimalno zainteresovani da vide kako učiteljica postupa s njihovim detetom. Njihovo dete je nešto zaista izuzetno, i zaslužuje poseban obzir. Medjutim, oni zaboravljaju da je i učiteljica nečije dete. Osećanja učiteljice nisu naročito važna, ako je roditelj već obezbedio da se prema njegovom detetu postupa kako treba, u skladu sa njegovim očekivanjima. To je čistokrvna kokošija ljubav!

To je slično onome što ja nazivam kravljom ljubavlju. Nekada sam muzao mnogo krava, pa sam bio fasciniran njihovim ponašanjem. Jednom prilikom sam, sećam se, video dve divne krave, obe sa divnim basovima. Obe su imale po tele. Posmatrao sam ih, kad je jednoga dana tele jedne krave nespomtno stalo na put kojim se kretala ona druga krava. I znate li šta je uradila ta hrišćanska krava? Bačo! Ta krava ga je, rogovima, izgurala preko pola dvorišta. To je ono što ja, seljačkim jezikom, nazivam kravlja ljubav .

Božja zastava je Božji dan. Božji dan je znak Božje ljubavi. Božja ljubav je božanska, a ne carinička, niti kokošija, niti kravlja ljubav. Ona je neuporedivo viša, plemenitija i sadržajnija. Sedeo sam u domovima po celoj ovoj velikoj zemlji i slušao kako članovi samozvanih hrišćanskih porodica upućuju i savetuju svoju decu. Roditelji će se možda, najpre, malo hvalisati. „Moj DŽimi ne zapodeva tuče. Učio sam ga da to ne čini.“ Već možete da posmatrate kako u njihovim očima svetluca ponos i samozadovoljstvo, dok nastavljaju da govore. „Ali, DŽimi“, kažu oni, „ako DŽon zapodene tuču, da nisi stao, dok mu ne isteraš sav nadev/fil!“ Ti roditelji se ponose takvom vrstom ljubavi. U jedno možemo biti sigurni to nije Božja ljubav. Takva ljubav ne dolazi s neba.

U primeru Isusovog života jasno vidimo da On ne psuva kad ga psovaše (1. Petrova 2, 23.). On se oslanjaše na Onoga koji pravo sudi. Čak i onda kad ga je djavo optužio što je podigao Mojsija iz mrtvih, Isus se s njim nije raspravljao. Sotoni je mogao da kaže: „Ti si se ionako uvek ponašao kao djavo.“ I zaista bi rekao istinu. Mogao je da kaže: „Ti si taj koji si napravio onaj haos na nebu.“ Da je Hristos rekao tako nešto, mi bismo se oduševili i rekli: „Bravo! Zar nije izvanredno otkačio sotonu!“ Smatram da bi to trebalo zapisati kao misionsku

posetu! Medjutim, Isus nije učinio ništa u tom smislu. Rekao je samo praktično, predaću te Bogu koji je na nebu. On će te ukoriti. To je hrišćanski odgovor.

Posmatrajte Isusa koji stoji pred Kajafom, Pilatom i Irodom i na krstu. Svetina ga pljuje; izvikuje psovke i uverede. A On, ipak, blago odgovara: „Oče! Oprosti im; jer ne znaju šta čine“ (Luka 23, 34.). On je pravi primer svetkovanja subote. On nas ispunjava svojom ljubavlju. Subota je znak Božje ljubavi. Ona je Božja zastava ljubavi. Sam Bog izjavljuje da je to tako.

Sad ćemo zakopati dublje u proučavanje subote. Šta su osnovna saznanja o finansijskom blagoslovu namenjenom svetkovateljima subote? Kako neko može da zaradjuje za život, a da ipak svetkuje Božji sveti dan odmora? Održavali smo evangelizaciju u jednom malom gradu u Severnoj Karolini. Upoznali smo devojkicu koja je za subotu saznala posredstvom jednog od tečajeva Dopisne biblijske škole. Otišli smo joj u posetu i videli da se radi o iskrenoj devojkici-tinejdžerki. Nakon izvesnog vremena provedenog u razgovoru, rekao sam: „Shvatio sam da si saznala za subotu i da želiš da je svetkuješ.“

„Da“, reče, „želela bih da je svetkujem, ali moj šef neće da mi da slobodnu subotu. Više puta sam ga molila da mi izadje u susret.“

Tada sam joj ispričao mogućnost rešavanja problema uz metod prvih slova biblijske molitve. „Mi imamo jednu malu formulu koja će rešiti taj problem i omogućiti ti da odmah svetkuješ subotu“, nasmešio sam se.

„O, zaista, a šta je to?“ pitala je.

„Veoma jednostavno“, odgovorih. „I, uvek deluje.“ Tako sam joj izneo osnove, prva slova. Otvorili smo tekst u Mateju 6, 33., gde nas Isus poziva: „Ištite najpre carstva Božijega i pravde Njegove.“ Objasnio sam joj kako nam On kada najpre ištemo/tražimo Božje carstvo obećava da će dodati našim potrebama za život. Istakao sam da ćemo sada staviti prst na obećanje i moliti se Bogu da reši njen problem. „Tada“, dodao sam, „reći ćemo Bogu da verujemo da On to čini. A onda ćemo položiti pravo na ispunjenje obećanja, uzvraćajući zahvalnošću Bogu što ti je već našao novi posao, ako je to ono što će biti potrebno da se reši problem.“ **A** je ištite (Magtej 7, 7.); **B** je veruj (Marko 11, 24.); **C** je za polaganje prava, ili primanje (Matej 21, 22.) zahvaljivanjem Bogu zato što smo već primili (Jovan 11, 41.).

Ovako nešto ona do sada u svom životu nikada nije radila, ali nas je pažljivo pratila u onome što smo radili. Molili smo se baš onako kako smo planirali. Posle molitve ustali smo i rekli: „Dakle, Bog ti je dao posao. Ja ne znam da li je to onaj koji sada imaš ili neki novi.“

A onda sam joj rekao: „Znaš li da ti Bog govori i **kako** treba da se obratiš svom šefu kada budeš ponovo otišla da tražiš slobodnu subotu?“

„Ne, za takav tekst još nisam čula.“

„Pa, evo ga“, nasmeših se. Tako smo otvorili tekst u Jakovu 1, 5-7. „Ovde nas Bog poziva da se molimo za mudrost. Tu imamo i obećanje da će Bog dati mudrost. Obećanje glasi: „... i daće mu se; ali neka ište s verom, **ne sumnjajući ništa**; jer koji sumnja on je kao morski valovi, koje vetrovi podižu i razmeću. Jer takav čovek neka ne misli da će primiti što od Boga.“ Te reči smo zajedno čitali.

„Tako, ići ćeš svom šefu“, uputio sam je. „Nećeš ništa sumnjati, pošto je Bog već uzeo problem u svoje ruke. Dar je u obećanju.,, (Vidi: **Vaspitanje** orig. str. 258.) „Ti si tražila, verovala i položila pravo na obećanje. Ispunila si uslove snagom koju ti je Bog dao. Bog je obećao i On ne može da izneveri. Prema tome, nemaš potrebe da kažeš: „A mogu li da dobijem slobodnu subotu?“ „Bog je to za tebe već uredio. Ali, zato ljubazno i blago reci svom šefu da više ne možeš da radiš od petka uveče sa zalaskom sunca do subote uveče sa zalaskom sunca. Tako ćeš osigurati svoj posao, bilo da je to tamo gde sada radiš, ili na nekom novom poslu.“

Nasmešila se i rekla: „U redu. Baš tako ću i uraditi.“

Nekoliko dana kasnije pastor i ja smo imali priliku da je ponovo sretnemo. „Kaži nam“, rekoh, „kako je bilo kad si otišla kod šefa?“ U to vreme radila je u jednoj prodavnici hemijskih proizvoda.

„Evo“, rekla je, „otišla sam kod šefa i rekla baš onako kako ste mi sugerisali. Što je najznačajnije, moj šef je rekao: „Ako misliš da radiš, važi, možeš da imaš slobodnu subotu.“ Blistala je od zahvalnosti Bogu.

Bog je obećao i On drži svoju reč. Vrlo jednostavno. Mi ne možemo izgubiti ako smo u vezi s Bogom, Tvorcem svemira. Tada će stvari uvek ići kako treba!

Sada dolazimo na četvrti deo našeg proučavanja. Pozabavićemo se prvim slovima deljenja, demonstriranja Božje ljubavi. Ako se, uopšte, na bilo koji način svetimo, bilo kome onda nam je ta ljubav preko potrebna. Da li si se ikada svetio? Ja jesam. Ali, da li si se svetio od dana kad si postao hrišćanin? Ja sam se, čak, svetio od kad sam ostao propovednik. Mi smo svi u istom čamcu. Reč je o prilično lošem čamcu, i zato u njemu ne treba da ostanemo. Ta Božanska ljubav kojoj je subota znak, kreativna je ljubav. U 1. Mojsijevoj 2, 1. do 3. i 2. Mojsijeva 20, 8-11. čitamo da je subota znak Božje stvaralačke sile. On je radio šest dana i u tom periodu je, svojim rečima, dozvao naš svet u postojanje, a onda se, sedmoga dana, odmarao. Prema tome, mi treba da se odmaramo kao što se odmarao On i kako je On nama i zapovedio da činimo. Subota je znak da je naš Bog Stvoritelj.

Uzećemo, sada, obećanje, uz pomoć kojeg možemo da dobijemo ljubav koja dolazi od Boga. Rimljanima 5, 5.: „A nadanje neće se osramotiti, jer se ljubav Božija izli u srca naša Duhom svetim koji je dat nama.“

To je obećanje. Možemo da kleknemo i da stavimo svako svoj prst na tekst na kojem se nalazi tekst u Rimljanima 5, 5. i da tražimo od Boga da ispuni to obećanje. Slobodno, bez ustezanja, možemo da mu se molimo za tu stvaralačku ljubav koja dolazi od Boga koji je stvorio svemir. Mi mu se molimo da naša srca ispuni tom ljubavlju.

Ili, zatražimo ispunjenje obećanja iz Jezekilja 36, 26.: „I daću vam novo srce.“ Novo srce može da vam da jedino Stvoritelj. U tom obećanju je i nov Duh. I, Bog obećava: „Izvadiću kameno srce iz tela vašega, i daću vam srce mesno.“

Ili Psalam 51, 10.: „Učini mi, Bože, čisto srce i Duh prav ponovi u meni.“

Sledeće obećanje izraženo je jezikom poslanice Rimljanima 8, 9., gde stoji: „Ako ko nema Duha Hristova, on nije NJegov.“ Jedan od Božje dece može biti svako od nas, ako to tražimo. Ovaj stih nam poručuje da Hristova deca imaju Duh ljubavi i radosti koje je Hristos imao. Na njih imamo pravo, jer nam ih je Hristos obećao.

Mi možemo da stavimo ruke na bilo koje od tih obećanja i da s pravom zatražimo darove koji su u njima sadržani. Koliko puta sam uzimao obećanje u Jezekilj 36, 26., položivši ruku na njega, tražio sam od Boga ljubav i razumevanje za moju braću! Kako često sam uzimao obećanje iz Rimljanima 8, 9. i molio se da Hristov Duh preplavi moju dušu! Na Psalmu 51. u mojoj Bibliji, možda ima i tragova suza. Bog čuje i mogu da potvrdim da su se dogodile zadivljujuće stvari u ovom mom starom srcu.

Tako je jednostavno, a ipak tako moćno! Prvo, nalazimo obećanje, a onda, postavljajući prst na obećanje, mi se molimo da se ta ljubav razlije u našim srcima. Mi gledamo u NJegovo lice i kažemo: „Sada, Gospode, pošto si ti moj Stvoritelj i moj Otkupitelj, Ti imaš moć da rečju stvoriš svet. Osim toga Ti u meni možeš da stvoriš i novo srce. Ja sam, dragi Gospode, lažno predstavio Tvoju ljubav. Subota je znak božanske ljubavi, a ja tu ljubav nisam uvek vidljivo demonstrirao. Neko je o meni rekao nešto ružno, a ja sam se svetio. Oprosti mi, Gospode. Sada te molim da razliješ svoju ljubav u moje srce. Svestan sam da ljubazne reči ne mogu da govorim ako moje srce nije ljubazno. Ljubav ne mogu da pokažem ako u svom srcu nema rezervoara ljubavi. Gospode, potrebna mi je ljubav koja dolazi od Tebe. Molim Te, učini da se Tvoja ljubav izlije u moje srce. I ja, sada, Gospode, verujem da Ti to činiš za mene i već Ti u ovom trenutku zahvaljujem što si to učinio.“

Šta radim potom? Sledim uputstvo iz Mateja 5, 44. , gde stoji da treba da volim svog neprijatelja. Ja na taj način pravim spisak jedne ili više vrlina onoga ko je prema meni zao i

neljubazan. Zavidivćeš se kad vidiš šta se događa kad počneš to da radiš. Vrline su tu, crno na belom! Djavolu se to neće svidjati. NJemu pravljenje takvog spiska uopšte ne odgovara. NJime se ističe dobro u onome za koga on hoće da mislimo da nema nijednu dobrnu osobinu, nijednu vrlinu.

Blagosiljajte one koji vas kunu. Ponovo pročitaj spisak i neka u tvoje uši udje kako izgovaraš vrline osobe koja te je povredila. To znači blagosiljati ih. Hristos nije rekao: „Odblagosiljajte ih!“, nego „blagosiljajte ih.“ Mnogima bi odgovaralo da ispred reči blagosiljajte stave ono od-, u značenju: „Blagoslovite ih tako da ih više ne vidim!“, ali tog prefiksa ovde nema. Ono što Hristos, praktično ovde kaže jeste: „Reci nešto dobro o svojim neprijateljima.“

Isus nastavlja i kaže: „Činite im dobro.“ To nije samo misao. To je zapovest. Misao nije **moja**, nego Hristov plan i program. To je došlo od Onoga koji je rekao: „Budite vi dakle savršeni.“ Ti i ja ne možemo da menjamo svoje pobude. To u nama može i mora da učini Božanska ljubav. I tu božansku ljubav mi možemo da ištemo, verujemo i zatražimo s pravom. Tako, ako je zatražim s pravom i uzvratimo zahvalnošću za to što sam je dobio, ja ću početi da je pokazujem. I evo, šta se događa: pošto ne mogu da menjam svoje pobude i svestan sam da ne mogu tada, kada u poslušnosti Bogu, neka ljubazna dela počnem da činim nekome ko mi je učinio nešto podlo, Bog mi daje i odgovarajuću pobudu. Kad počnem da činim ono što mi On zapoveda, On mi daje odgovarajuća osećanja i pobudu.

Pre mnogo godina smo moja supruga i ja putovali i živeli u velikoj kamp prikolici. Radili smo kao putujući evandjelisti. Došli bismo u neki grad, pronašli park za kamp-prikolice i zakupili prostor za parkiranje. Tako je jednom prilikom, odmah do nas, bilo jedno prazno mesto, na koje sam parkirao svoj automobil. Nisam imao pojma da taj prostor koristi moj sused. Ali kad se čovek vratio i ustanovio da je na njegovom praznom prostoru parkiran moj auto, bio je ljut; mogao bih čak reći da je bio van sebe od ljutine, jer, je baš tako i bilo! Došao je do mene i odblagosiljao me! Odmah sam mu objasnio da nisam imao pojma da je to bio njegov parking, pa sam mu se izvinio što sam tu parkirao svoj auto. Ali, to moje izvinjenje on nije prihvatio. Mogao bih ga nazvati čistokrvnim carinikom! Otišao sam u svoju kamp-prikolicu i, mogu reći, nisam se baš dobro osećao. Ja sam se izvinio, a čovek je moje izvinjenje jednostavno odbacio. Na prvom mestu, nisam znao da je parking bio njegov, drugo, tu nikada ne bih parkirao da sam to znao. Treće, izvinio sam se, a četvrto čovek nije prihvatio kao prvo! Zbog toga sam i bio neraspoložen.

Nisam znao šta da radim. Čovek se bedno oseća kad je emocionalno rastrojen. Zato sam morao da razgovaram s Bogom i tada sam rekao nešto kao: „Gospode, uradi nešto s ovim mojim emocijama.“

Gospod mi je rekao: „Uradi ono što sam ti rekao da činiš. Učini tom čoveku neko dobro.“

Medjutim, ja sam se usprotivio: „Šta mogu da učinim čoveku koji, čak, neće ni izvinjenje da prihvati?“

Gospod je rekao: „Pa, zar iz Floride nisi poneo sa sobom velike količine pomorandži i grejpfruta? Idi odnesi nešto od toga tom nesrećniku!“

Na to sam otišao do kutije sa voćem i izabrao nekoliko lepih pomorandži i grejpfruta i odneo ih u njegovu kamp-prikolicu. Čovek je doslovno zurio u mene. Počeo sam vedrim tonom: „Komšije, volite li pomorandže i grejpfrute?“ Čim sam to izgovorio, počeo sam da registrujem kako njegovo lice osvaja jedan vrlo bleđi osmeh.

„Pa... volimo“, rekao je.

„U stvari, možda biste mogli da mi učinite uslugu. Doneli smo sa sobom stvarno mnogo, pa bismo želeli da ih s nekim podelimo, pre nego što počnu da se kvare. Da li biste uzeli jedan deo?“

Na to su se ovi nasmešili pravim cariničkim osmehom i kazali: „Hvala. Hvala vam.“

Neznam da li je bilo ko od njih dvoje bio član nekog crkvenog hora ili djakonskog odbora, ili možda samarićanskog odeljenja neke crkve, ali kad su videli te pomorandže i grejpfrute, sve negativne crte su nestale. Više ih nije bilo. Jedno znam: nesumnjivo sam se bolje osećao! Kad sam prvi put otišao kod ljudi, smatrao sam da ja živim u mobilnoj kući, a oni u prikolici. Kad sam se vratio, smatrao sam da i mi živimo u mobilnim kućama!

Bog kaže: „Činite im dobro.“ Izrazi svoje uverenje da je Bog izlio svoju ljubav u tvoje srce i upućuj reči pohvale i ljubavi onima koji su prema tebi možda loše postupali, a to i zaista učini. Tek tada ćeš doživeti početak prisustva te Božanske ljubavi. To iskustvo je sastavni deo slavnog Božanskog plana koji je Bog pripremio za svoj narod. To je pravo svetkovanje subote, zato što se time ističe zastava Božje ljubavi. Sve što je manje od toga, nije svetkovanje subote, nego je ljubav carinika, ljubav kvočke i ljubav krave. Nama je, naime, potrebna Isusova ljubav. Ne samo da možemo da je imamo, nego moramo i da je pokažemo!

Obratite pažnju na tekst u Psalnu 60, 4.: „Podigni zastavu za one koji Te se boje, da uteku od luka.“ Ti i ja, nema sumnje, volimo istinu! Ako volimo istinu, kaže Bog, mi ćemo je pokazivati. Tada nećemo samo **govoriti** o istini, nego ćemo i **ispoljavati** ljubav prema istini. Kada čujemo da je neko o nama rekao nešto ružno, šta ćemo raditi? Hoćemo li se svetiti

nekom podjednako ružnom pričom? Ne, jer ako smo bili na kolenima s Bogom i zatražili ispunjenje Njegovih obećanja ljubavi primili novi Duh, naš će odgovor glasiti: „O njemu vam mogu reći nešto dobro.“ Mi ćemo, dakle, pokazati takvu vrstu osвете.

O, kad bismo dozvolili da Njegov Duh, silom Isusa Hrista, dodeli tu ljubav našim srcima! Nama treba upravo taj oklop i on će nas zaštititi od strela zlog neprijatelja. On će biti naša jedina zaštita u vremenu nevolje koje stoji pred nama. Ako ištemo, verujemo i s pravom zatražimo ispunjenje obećanja za život večni (1. Jovanova 2, 25.) za pobjedu (1. Korinćanima 15, 57) i dozvolimo da nam Bog učini čisto srce i duh pravi ponovi u nama (Psalam 51, 10.) i ljubav (Rimljanima 5, 5.), tada ćemo kao nagradu od našeg Stvoritelja, Otkupitelja primiti Hristovu ljubav i sposobnost da tu ljubav pokažemo/demonstriramo u svim okolnostima života.

Molitva: „Dragi Gospode, mi Te, verujući, molimo za ljubav koju si obećao za Tvoju Božansku ljubav. Mi polažemo pravo na nju i zahvaljujemo Ti što smo primili Tvoj obećani dar. U Isusovo ime. Imin.“

„A kad travu po polju... Bog tako odeva; a kamoli vas?“ (Matej 6, 30.)

12. OBEĆANJE ZA VREME NEVOLJE

U ovoj poslednjoj glavi želim da vam iznesem neke od najuzbudljivijih dokaza da služimo Bogu koji je ljubav. Od svega onoga divnog koje sam saznao iz Božje knjige, ništa nije lepše od onoga što želim da vam ispričam sada.

Zajedno sa mnom, pogledajte dvanaest biblijskih obećanja, ili grupa obećanja. Dok ih ovako zajedno čitamo, siguran sam da ćete moći da se radujete sa mnom u onome što je Bog pripremio za nas. Kad samo pomislim da ovde, na jedinoj planeti na kojoj se može naći rdja greha, neko primećuje malog mene i uključuje me u slavni plan spasenja! Ta pomisao me naprosto ruši, izbacuje iz kolotečine mog zemaljskog gledanja i razmišljanja! A ipak, istina je.

Odrasao sam u domu svetkovatelja subote. Kad mi je bilo samo šest godina, majka mi je pričala istoriju o Isusu. Govorila mi je o NJegovom rodjenju i životu, na svoj jednostavan, ponizan način. Ispričala mi je kako je On lečio bolesne i donosio radost nesrećnima, a onda, na kraju, dao je i svoj život za mene, da bih mogao da dobijem večni život. Priča je bila tako dirljiva, da sam Isusa odmah zavoleo. Rekao sam tada: „Mama, šta treba ja da radim?“ Ona mi je predložila ono što se nama preporučuje u 1. Jovanovoj 1, 9. da priznajemo svoje grehe i verujemo da će nas On očistiti od svake prljavštine koju je na nama ostavio greh.

Klekli smo u mojoj maloj sobi u onoj staroj seoskoj kući i tamo sam se, uz svoju majku, molio i tražio od Isusa da mi oprosti grehe. Verujem da je On to učinio. To sam, tada, verovao bespogovorno. Znao sam da sam postao NJegovo dete i od srca sam ga zavoleo. To iskustvo je za mene bilo predivno! Tako bi, u stvari, i trebalo da bude, slažete li se? Biblija kaže u 1. Jovanovoj 4, 19. da je ta ljubav prirodna stvar, jer On najpre pokaza ljubav k nama. Moja ljubav bila je proizvod jednog takvog iskustva. Sasvim sigurno i jasno sam osetio NJegovu ljubav prema meni. Odlazak u crkvu za mene je bila radost, jer sam shvatio da se tamo nalazi Onaj ko me voli i ko je za mene prolio svoju krv.

Medjutim, dogodilo se nešto vrlo neprijatno. Odlazio sam u crkvu i jednoga dana okrenuo ledja Hristu! Upravo to sam rekao. Učinio sam taj korak otpada baš dok sam pripadao toj našoj maloj mesnoj crkvi.

Pitaćete: „Zašto?“ Odgovor možemo videti u 1. Jovanovoj 4, 18.: „U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje; jer strah ima muku. A ko se boji nije

savršen u ljubavi.“ Te subote sam, u crkvi, čuo propoved o sedam poslednjih zala koje su trebalo da dodju na svet; kako je trebalo dobro da se pazimo, jer neko od njih može da nas stigne i uhvati nas! Slušao sam o vremenu nevolje koje je trebalo da dodje na svet, takvo kakvo niko nikada do tada nije upoznao i da postoji mogućnost da nas oluja te nevolje odnese sa sobom. Pričali su, takodje, o tome kako će Turska biti izbačena iz Evrope, pa mi je to zvučalo da, ako ne budemo jako pazili, da i mi možemo biti izbačeni zajedno s njom! O kako sam se tada uplašio; kako sam se tresao i drhtao! Kroz kičmu su mi prolazili trnci dok sam tamo sedeo i slušao! Kako sam se uplašio, misleći na sve strahote koje je trebalo da očekujem! I tada, u toj maloj, crkvi ja sam otpao, napustio Hrista.

Izgledalo je kao da je sva ona ljubav koju sam osetio upoznavši se s Isusom (iskustvo, za koje sam znao da je bilo stvarno, jer je ljubav bila stvarno prisutna u mom životu), bila izbačena iz mene pod udarom lavine straha. Kao što vidite, ljubav i strah ne mogu istovremeno da žive u jednom srcu. Kada jedno udje, drugo mora da se pozdravi i ode. Strah je, u mom slučaju, zauzeo mesto ljubavi, pa sam jednostavno napustio Hrista. LJudi, nekada, po više puta uzastopno, polaze na put koji vodi u Božje carstvo. Puni su ljubavi i radosti i imaju sa Gospodom stvarno, istinsko iskustvo. Srećni su što su deo Božje divne porodice. A onda, sasvim neočekivano, celo njihovo iskustvo biva uništeno. U njihovo srce je ušao strah, u kome nema mesta sigurnosti u večni život, nema mesta Božjoj zaštitničkoj ljubavi i pouzdanoj brizi.

Nedavno sam, održavajući jednu seriju propovedi, spomenuo te svoje nekadašnje probleme. Posle propovedi prišla mi je jedna devojkica i rekla da je i sama imala isto takvo iskustvo. „U stvari“, rekla je, „Toliko sam se zabrinula i uplašila da sam odlučila da više ne idem u crkvu. Tako sam čak, posle napuštanja crkve, kad bih imala potrebe da dodjem u taj kraj, dolazila zaobilazno, kako ne bih prošla pored crkvene zgrade. Crkvu sam poistovetila sa tim strašnim strahom koji me je obuzimao. Nisam želela ni na koji način da budem blizu nje.“

Mislim da propovedanje na ovakav način nije u redu. Šta mislite vi? Mislim da veoma malo propovednika moje vere propoveda o strahu. Gotovo je nespojivo s Bogom koji je ljubav, da NJegovi propovednici održavaju propovedi kojima bi uterivali ljudima takvu vrstu straha. Biblija nam kaže da mi Isusa počinjemo da volimo zato što je On sam pun ljubavi. Pošto Biblija kaže da strah ima muku i da ko se boji nije savršen u ljubavi, smatram da osobe koje naglašavaju jednu biblijsku istinu, istovremeno prećutkujući ili zanemarujući neku drugu, isto tako važnu, pogrešno predstavljaju Boga i propuštaju da predstave jasnu i potpunu sliku o Bogu.

Biblija nam stvarno govori o nekim zaista tmurnim danima u budućnosti. Sedam poslednjih zala ona nam opisuje naročito živim jezikom. Biće to strašno. Ali, ima tu još nešto! Bog naglašava činjenicu da će NJegov narod usred svega ovoga biti zaštićen i zbrinut. Činjenica da ovi biblijski stihovi nisu bili naglašeni, indirektno je unela u moje mlado srce onaj strah, učinivši da sam napustio istinu. Nepotpuna slika situacije u tim danima, izostavljanje Božjeg obećanja o večnom životu, o NJegovoj zaštiti udaljila je onu devojkicu od crkve. Izostavljanje ovih životno važnih činjenica o Božjoj ljubavi mogu i danas da oteraju mnoge ljude od Hrista. On obećava večni život, pobjedu i božansku zaštitu.

Bog želi da NJegov narod poseduje mir, u vreme kad se bude suočavao s tim vremenom nevolje. Istina je, zaista, On je više nego jasno pokazao da je pripremio rešenje za one koji budu hteli da se sakriju pod senom Svemogućega. Međutim, djavo ne želi da ovo ističemo i naglašavamo. On želi da se, zapravo, uplašimo i strahujemo, zato što zna da strah ima muku i da će taj strah vrlo brzo ugasiti vatru ljubavi. Kad se plamen ljubavi jednom ugasi, umire naše hrišćansko iskustvo, pošto je ljubav suštinski značajan i centralni deo hrišćanskog iskustva, kao što je kiseonik suštinski važan za postojanje života.

Bog želi da ti i ja uživamo u miru. On želi da posedujemo onaj mir što nadilazi svaki ljudski razum. To možda nećemo umeti da objasnimo ili definišemo, ali možemo da posvedočimo u prilog činjenici da ga posedujemo! Ako pogledamo u budućnost, rekom vremena, videćemo da će događaji koje je Biblija predskazala biti ispunjeni. Ti događaji u nama, međutim, ne izazivaju strah i mi zbog njih nismo ni zabrinuti ni uznemireni. Mir je zauzeo mesto straha i mi smo srećni. Sada ću vam reći šta je trebalo da mi se kaže dok sam sedeo u crkvi, kad mi je bilo samo šest godina.

Pre svega, želim da zapazimo nešto fundamentalno, dok razgovaramo o događajima koji dolaze. To nalazimo u Jeremiji 30,7. Tamo, govoreći o predstojećem vremenu nevolje, tekst ga opisuje kao vreme muke Jakovljeve. Za Božji narod tekst kaže, ipak će se izbaviti iz nje. Zar to nije divno! To obećanje Bog je namenio svakome od nas. Imajmo to na umu, dok sada govorimo o nekima od tih obećanja. O tome ćemo ponovo govoriti u tački jedanaest, ali to pominjem sada na početku, kako bi nam olakšao da shvatimo da Bog ima spremno rešenje za svakoga od nas, da bezbedno prodje kroz to teško i mučno vreme.

Kako se Jakov izbavio iz svog vremena nevolje? Jakov predstavlja Božji narod. Veoma je važno da znamo kako je on to bio izbavljen iz svog vremena nevolje. NJegovo vreme nevolje za Božji narod predstavlja jedno slično iskustvo. Ova činjenica čini dvostruko značajnom potrebu da razumemo Jakovljevo iskustvo i to nas dovodi na tačku jedan.

1. Jakov je tražio ispunjenje Božjeg obećanja. Vraćao se svom domu, zajedno sa svojom porodicom i svim onim što je stekao u Padan-Aramu. Pre toga je dobio informaciju da mu je brat Isav krenuo u susret, u pratnji 400 vojnika. Zamislite kakav je strah morao obuzeti Jakova! Bila su tu sva njegova deca, njegova stoka i sluge, ali ni jedan jedini vojnik. Prema njemu se njegov brat, koga je on povredio i prevario, kretao sa vojskom izvežbanih vojnika. U svojoj agoniji i strahu Jakov je počeo o tome da razgovara s Bogom. Zapazite njegove reči u 1. Mojsijevoj 32, 9.: „Bože oca mojega Avrama i Bože oca mojega Isaka, Gospode, koji si mi kazao: vrati se u zemlju svoju i u rod svoj, i ja ću ti biti dobrotvor!“

Jakov je, drugjim rečima, rekao Bogu: „Gospode, Ti si mi obećao da ćeš brinuti o meni. Rekao si mi da podjem svojoj kući i obećao da ćeš dobro postupati sa mnom. Ja ne zaslužujem ni najmanji od tvojih blagoslova i toga sam svestan. Ali, meni u susret dolazi moj brat, sa 400 vojnika i jako sam uplašen. Bojim se, Gospode, međjutim, Ti si mi rekao da ću svojoj kući doći sigurno.“ Možete li da ga vidite u očajničkom razgovoru s Bogom, kako Bogu citira obećanje koje mu je dao Onaj koji ne laže, niti odustaje od svog obećanja? Jeste, to je u tom trenutku bila Jakovljeva stvarnost, a mogao je da položi pravo na jedno divno obećanje.

I mi smo na našem putu kući. Naš nebeski dom je takoreći na vidiku. Bog kaže da će oni koji urade ono što je uradio Jakov, sigurno stići kući! Ja želim da stignem svojoj kući, a ti? Bog je Jakovu dao jedno obećanje, a to isto obećanje namenjeno je i nama: Biću s tobom. Bezbedno ćeš stići svojoj kući. To je obećanje na koje i mi možemo da se pozovemo. Ne znam šta bih želeo više, nego da prodjem kroz ta biserna vrata u taj zlatni grad, da vidim svog nebeskog Oca i Isusa Hrista, svog Starijeg brata, svog andjela-čuvara i sve svoje prijatelje i da znam da sam, konačno, kod svoje kuće! To je obezbedjeno, jer je dato obećanje, da bi taj san postao stvarnost. U Bibliji čitamo, ako smo Hristovi, onda smo seme/potomstvo Avramovo (Vidi: Galatima 3, 29.). Jakov se pozivao na Boga Avramovog i Boga Isakovog. I mi imamo pravo da učinimo to isto, tako da i sami možemo da kažemo: „Gospode, ti si obećao da me dovedeš bezbedno mome domu.“ Mi možemo da budemo uvereni da će nam On to učiniti, jer je učinio Jakovu.

Obratite, zajedno sa mnom, pažnju na to isto obećanje, izraženo samo malo drugačije. U ovom obećanju mi možemo da znamo da Bog govori direktno tebi i meni. U 1. Jovanovoj 2, 25. stoji: „I ovo je obećanje koje nam On obeća, život večni.“

Sećam se, kao da je bilo juče, prvi put kad sam otvorio Bibliju i stavio prst na to obećanje. S prstom na obećanju, stavio sam svoje ime na mesto gde stoji nam, pa sam čitao: „I ovo je obećanje koje je On obećao Glenu Kunu, život večni.“ Bog je meni dao to obećanje i

hoće da ga uzmem za reč. Slažete li se? Nema sumnje. Avram je, kako čitamo u Bibliji, verovao Bogu i činjenica da je verovao bila mu je uračunata u pravdu. Prema tome, nije važno to koliko sam grešan, nego je važno koliko je Bog dobar. Taj Bog, Onaj koji voli svakoga od nas, kaže: „Otratiću te do kuće.“

2. Bog će nas obezbediti sa našim životnim potrebama za vreme nevolje. Svi mi smo, ovom ili onom prilikom, dobro zapamtili biblijski podatak da za vreme nevolje nećemo moći da kupujemo ili prodajemo. To vreme se opisuje u 13. glavi Otkrivenja. Tamo jasno stoji, u 17. stihu: „Da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim ko ima žig, ili ime zveri, ili broj imena njezina.“ To će biti strašno vreme! Ipak, Biblija ima obećanje za nas za to vreme. Ono se nalazi u Isaiji 33, 16.: „On će nastaviti na visokim mestima; gradovi na stenama biće mu utočište, hleb će mu se davati, vode mu se neće premicati.“

Isaija, potom, kaže da ćemo videti cara u krasoti njegovoj (17. stih). To je dvostruko obećanje. Ono nam ponovo daje sigurnost da ćemo stići svome domu i da ćemo dobijati hranu i vodu na svom putu. Iako će reke i vodeni putevi biti pretvoreni u krv, Bog želi da mislimo i da se sećamo podatka da nam hleba i vode neće nestajati.

Ovo u meni ne izaziva strah. Izaziva li ga u tebi? A zašto bi? To vreme možemo da očekujemo bez i traga od straha. Možda ćemo biti tamo negde, u stenama, ali Stena koja će ići sa nama biće Isus. S njim uz nas, mi nikada nećemo morati da se bojimo. On je obećao da će se brinuti za nas i da će nam obezbediti ono što nam je neophodno za život. A sve to u vreme kad će svet bezbožnika biti žedan i gladan! Jasno nam je, dakle, da ova slika nije slika koja izaziva strah, bar što se nas tiče. **Jedino čega treba da se bojimo je greh, jer nas on odvaja od našeg Zaštitnika i Spasitelja.**

Kad sam kao mali dečak slušao o strašnim zlima koja će doći, moguće je da je bilo pomena i o utehi koja govori o Božjoj zaštiti, ali ako i jeste, ja to tada nisam čuo. Drhtao sam pri pomisli da neće biti hrane u mom stomaku. Zamišljao sam sebe kako propadam i kako se nalazim u užasnom stanju. Bio sam baš prestrašen! Nisam želeo da dodje taj dan. Kao što vidite, meni nije bila prikazana cela slika, ili je ja možda nisam shvatio. Bog kaže da ćemo imati hrane i da će se On brinuti za nas. Te podatke treba naglašavati uvek iznova, i kako mali dečaci i devojčice, a i oni stariji ne bi bili progonjeni strahom.

3. Kada dodje sedam poslednjih zala, Božji sveti će imati gde da se sakriju. Vrlo jasno se sećam kako je onaj što je govorio, opisao ta zla. Malom dečaku se činilo da je svaka njegova propoved na temu Otkrivenja 16. glave i sedam poslednjih zala. Ja sam tog čoveka, tog propovednika poistovetio sa tim poslednjim zlima. Kako se meni činilo, taj čovek je imao fobiju zala, da su ga stalno progonila zla! Ne mogu da se setim da je pročitao i jedno jedino

obećanje o Božjoj zaštiti nad svojim narodom. Da je čitao 91. Psalam, kako je sve moglo biti drugačije! Obratite pažnju na ove reči: „Koji živi u zaklonu Višnjega, u senu Svemogućega počiva. Govori Gospodu: „Ti si utočište moje i branič moj, u kojega se uzdam. On će te izbaviti iz zamke ptičareve, i od ljutoga pomora; perjem svojim oseniće te, i pod krilima NJegovim zaklonićeš se... Jer si Ti, Gospode, pouzdanje moje. Višnjega si izabrao sebi za utočište. Neće te zlo zadesiti, i udarac neće dosegnuti do kolibe tvoje.“

O, kako bi bilo divno da su naglasili taj tekst i pružili neku sigurnost mom malom, uzdrhtalom srcu! Mir bi se vratio u njega; vratila bi se i Božja ljubav. Ali, u mome srcu vrhovni vladar je bio strah, pa je Božja ljubav iščezla. I zaista, počeo sam da napuštam Hrista u samoj crkvi, zato što je propovednik bio obuzet poslednjim zlima, umesto da bude obuzet Božjom zaštitom. Ali, ako jeste, to samo naglašava/potvrđuje potrebu za **mного više** naglašavanja, da bi uzdrhtala ljudska srca koja veruju, mogla da počivaju u zaštiti Hristove ljubavi i brige.

Onaj propovednik je nama deci mogao da ispriča primer kvočke, kako ona svoje piliće čuva od uvek prisutnih opasnosti. Mogao je da nam ispriča kako jastrebovi vole da se naglo spuste i uhvate piliće. Međutim, čim se neka od grabljivica pojavi na nebu, kvočka poziva svoju decu i ona se sakrivaju pod njena krila. Kad jastreb odustane i odleti, pilići izalaze i nastavljaju da se igraju. Mi pevamo: „U senci krila svojih, svoj mir mi daje Bog“, a onda zaboravljamo da jasno kažemo uplašenim srcima da je Isus umro na mračnoj Golgoti, kako bi svi verni mogli biti sigurni u vreme nevolje. To je istina, dragi prijatelju; to treba ti i ja da verujemo već sada!

4. Otvorimo sada tekst u Danilu 12, 1. Taj stih nam govori o vremenu nevolje, kakvog nikada nije bilo na zemlji. Neki propovednici iz mog dečačkog perioda toliko su naglašavali prvi deo stiha, da dok nisam malo odrastao, uopšte nisam znao da za tom rečenicom dolazi još jedna. Ovo ne treba shvatiti u značenju da hoću da zakopam glavu u pesak i da kažem da vremena nevolje neće biti. Mi treba da radimo ono što nam preporučuje mudri Solomun u Pričama 22, 3.: „Pametan čovek vidi zlo i skloni se.“ On nešto preduzima; ne naglašava strah, već traži zaklon na sigurnom mestu. To mesto smo dobili i to mesto je Isus. Mi možemo da se sakrijemo u NJemu. I biće žalosno vreme „vreme nevolje“, kakvog nije bilo otkako je naroda dotada; i u to će se vreme izbaviti tvoj narod, svaki koji se nadje zapisan u knjizi (Danilo 12, 1.).

Kako bi bilo divno, u ono vreme dok sam bio dečak, one subote kad sam sedeo u crkvi, da je propovednik nekoliko puta uzastopno ponovio onaj drugi deo stiha, kako bih se ja dobro osvedočio u njegovu poruku! Propovednik se bavio samo prvim delom, a kao da je

potpuno izostavljao ono obećanje o zaštiti i sigurnosti bar je meni tako izgledalo. Medjutim, ima ljudi koji padaju u sotonino iskušenje i misle da ionako nema nikakve nade, pošto taj biblijski stih kaže da je pomenuta zaštita predviđena samo za one čija su imena zapisana u knjizi. Sotona kaže: „Ti nemaš nikakve šanse, pošto tvoje ime nije zapisano u toj knjizi.“ To me dovodi do sledeće tačke.

5. Da li su naša imena u nebeskim knjigama? Obratite, zajedno sa mnom, pažnju na nekoliko biblijskih stihova. Prvi se nalazi u Jovanu 1, 12.: „Koji ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božiji, koji veruju u ime NJegovo. Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprost i očisti nas od svake nepravde“ (1. Jovanova 1, 9.).

Koristeći ponudjene mogućnosti, nama će imena biti upisana u knjigu života. To je zapisano u Otkrivenju 3, 5.: „Koji pobedi on će se obući u haljine bele, i neće izbrisati imena njegova iz knjige života, i priznaću ime njegovo pred Ocem svojim i pred andjelima NJegovim.

Eto, to je to! Naša imena se nalaze u Knjizi života i zato možemo da se pozovemo na obećanje u Danilu 12, 1. Bog kaže da ćemo biti spaseni. Svaki onaj..., svako od nas.

U redu, prigovoriće neko, ali to otvara drugi problem. To je obećano samo pobednicima, a ja nisam pobedio sve što treba da pobedim. Sama činjenica o postojanju Knjige života i imenima upisanim u nju dokazuje da postoji mogućnost da se u nju upiše moje i tvoje ime. Bog od nas nikada ne traži da uradimo nemoguće. Siguran sam da ste, do ovog trenutka, nakon što ste pročitali prethodnih jedanaest glava ove knjige, našli rešenje za svaki nerešen problem. Isus se postavio kao garant naše pobeđe i On ne može da izneveri. Kad je On na našoj strani, svaki kao planina veliki problem postaje običan mravinjak. On je i najcrnjem grešniku obećao oprost, pobeđu i večni život, kao besplatne darove. Pobeđa se događa verom, a ne delima; verovanjem Hristu, a ne oslanjanjem na sebe. (Vidi: Isaija 1, 18.; 1. Korinćanima 15, 57.; 1. Jovanova 2, 25; 1. Jovanova 5, 4.).

6. Biblija kaže da će pre nego što Isus dodje, djavo sići, veoma gnevan (Vidi Otkrivenje 12, 12.). To me je prilično mnogo mučilo. Da bih bio što iskreniji s vama, moraću da kažem da me to još uvek pomalo muči. Ne, ne muči me taj stih, nego kada odlazim u posetu ljudima, ponekad zaključujem da su njihovi umovi opsednuti djavolom. Šta hoću da kažem time opsednuti djavolom? Hoću da kažem da ljudi stalno pričaju o djavolu. Oni ponavljaju, recituju sve ono što djavo radi. Oni oživljavaju svako njegovo lukavstvo za koje su čuli i neprekidno razmišljaju o svemu šta on čini. Kažu: „Sećeš li se šta je djavo uradio prošle nedelje? E, to je uradio i ove nedelje.“ Nastavljaju tako u nedogled. To je, zapravo, jedan vid obožavanja djavola. Postoji čitav niz stihova koji pokazuju kako izbeći opsednutost

djavalom u gore opisanom smislu. Samo slušajte, ili čitajte, sledeću zapovest: „I opominji se svega puta kojim te je vodio **Gospod Bog tvoj**.“ (5. Mojsijev a 8, 2.).

Mi znamo da je Bog veći, jači od đjavola. Znamo to, zato što je Bog đjavola izbacio s neba (Vidi Otkrivenje 12, 7-9.). Znamo to jer, kako je to zapisano u 4. glavi Matejevog jevandjelja, kad je đjavo pristupio Isusu sa svojim najjačim iskušenjima, Isus je rekao: „Idi od mene, sotonu.“ Ovaj podatak snažno utiče na nas, kad čitamo jevandjelja. Svakom prilikom kad bi se Hristos susreo sa đjavalom, nastao bi sukob i svakom prilikom Isus bi bio pobednik. Đjavoli su se ponekad, prisiljeni, predavali uz krike straha, udarajući po svojim žrtvama. Ipak, Hristos je uvek odnosio pobedu, a to je i danas. Imajući na umu da je đjavo jači od svih nas, od svakoga od nas pojedinačno i to nikada nemojmo zaboraviti. Nikada se ne upuštajmo u razgovore čije je središte đjavo. Poštujmo uputstvo iz 2. Korinćanima, 3, 18., gledajmo u divno lice našeg Isusa, mislimo i govorimo o NJemu. U mislima se baveći Hristovim osobinama, postaćemo kao On. U NJemu možemo pobednički da se suočimo sa pobedjenim đjavalom i njegovim iskušenjima. S druge strane, ako neprestano govorimo o đjavolu, mi ćemo nesvesno početi da preuzimamo njegove osobine.

Jednom prilikom mi je, na završetku jedne moje propovedi, pristupio jedan čovek i rekao: „Brate Kun, uvideo sam u čemu je sve vreme bio moj problem. Radio sam za Gospoda, kao đjavo. Sada sam shvatio u čemu sam grešio.“ Ako svoje vreme trošimo u ragovoru o nekom nedostojnom verniku crkve, vremenom ćemo mu postajati sve sličniji. Kakva je korist od stalnog ponavljanja, recitovanja tuđjih propusta i grešaka? Baš nikakva. To nas, postepeno, čini sve sličnijim toj osobi.

O kad bismo držali pred očima svog uma da se mi... koji... gledamo... preobražavamo u to isto obličje (2. Korinćanima 3, 18.). Pavle nas savetuje: „Što je god istinito, što je god pošteno, što je god pravedno, što je god prečisto, što je god preljubazno, što je god slavno... to mislite (Filip ljanima 4, 8.). To su stvari o kojima treba da razmišljamo. To su pozitivne crte karaktera koje želimo da se razvijaju u našim životima. Nije li to na svom mestu? Svakako da jeste.

Moj omiljeni autor nas je, u jednom neprocenjivom biseru misli, ohrabrila da budemo oni kojima je Hristos središte. Kada se jednom naš intenzivni pogled učvrsti na NJemu – Hristu, život nalazi svoje središte. **Vaspitanje** orig. str. 297.

Hristos je evidentno i nedvosmisleno središte života koji je u punoj ravnoteži. Kada se naš intenzivni pogled ukloni sa Hrista, mi postajemo hrišćani izbačeni iz ravnoteže. Upravo zbog toga sam ja nekada davno napustio Hrista. Majka je, svojevremeno, učvrstila moj pogled na Isusa i tada sam bio šestogodišnji hrišćanin u punoj ravnoteži. Kako sam odlazio u crkvu,

žiža mog gledanja pomerena je na vreme nevolje i Armagedon. Izgubio sam ravnotežu i svoje hrišćansko iskustvo. Veoma jednostavno, zar ne? Kao što vidite, moguće je fiksirati pogled na vreme nevolje u meri da dopadnemo u nevolju sa razvijanjem svog karaktera.

Kako, onda, možemo da izbegnemo padanje u zamku djavola? Kako možemo napredovati da postanemo kao Isus, umesto kao neko ko pravi nevolje i probleme? Evo obećanja: „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se deca Božija nazovemo i budemo; zato svet ne poznaje nas, jer NJega ne pozna. LJubazni! sad smo deca Božija, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On, jer ćemo ga videti kao što jeste. I svaki koji ovaj nad ima na NJega, čisti se, kao i On što je čist „(1. Jovanova 3, 1-3).

Ne treba li na ovome da se hranimo? Nije li ovo obećanje koje treba da bude nadahnuće za naše duše? Ne treba li Isus da bude središte naših misli? Kad ti neko kaže: „Je li, uzgred, da li si čuo šta je djavo uradio ove nedelje?“, ti treba da odgovoriš: „Ne znam. Ali da li si ti čuo šta je Gospod uradio ove nedelje?“ Mi treba da govorimo više o onome šta Gospod radi. To će raditi oni čija imena stoje zapisana u knjizi života. Obrati pažnju na tekst u Malahiji 3, 16., 17.: „Tada koji se boje Gospoda govoriše jedan drugome, i pogleda Gospod, i ču, i napisa se knjiga za spomen pred NJim za one koji se boje Gospoda i misle o imenu NJegovu. Ti će mi biti blago, veli Gospod nad vojskama, u onaj dan kad ja učinim, i biću im milostiv kao što je Otac milostiv svome Sinu koji mu služi“

Divnog li obećanja za vreme nevolje! Bog kaže: „Ako govoriš i misliš o meni, ja ću te sačuvati u vreme nevolje i brinuću o tebi.“ To je Božje obećanje. Kada razmišljamo o Hristu i govorimo o NJemu, doslovno je nemoguće da govorimo o vernicima crkve koji čine zlo. Nemoguće je iznalaziti mane kod brata ili sestre u porodici ili u veri. Mi se možemo usredsrediti na samo jednu stranu u jednom trenutku. Mi smo usredsredjeni ili na Hrista ili na stvorenja.

7. Biblija jasno pominje da će Gospod; kako se približavamo kraju, polako, ali sigurno, povlačiti svog Duha sa zemlje. Jer kao što je bilo u vreme Nojevo tako će biti i dolazak Sina čovečijega. „Neće se Duh moj dovek a preti s ljudima“ (Vidi Matej 24, 37.; 1. Mojsijeva 6, 3.).

Ali, imajući ovo na umu, mi ne treba da se bojimo. Gospod nam je dao i dovoljno dokaza o svojoj sili za to vreme. Mi moramo da tražimo/ištemo, verujemo i položimo pravo na tu obećanu silu (Vidi Matej 7, 7.; Marko 11, 24.; Jovan 11, 41.). Gospod je, u tekstu u Luki 11, 13. obećao dar Svetoga Duha. Ako ga tražimo, verujemo i položimo pravo na NJega, mi ćemo ga primiti kao dar od nebeskog Oca. Božjem narodu se, u Joilu 2, 28., obećava izuzetno, posebno izlivanje NJegovog Duha. Mnogi ljudi se boje Svetoga Duha i ne razumeju šta znači

posedovati ga. Šta znači imati u srcu Svetoga Duha? Čitajmo tekst u Galatima 5, 22.: „Rod je Duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vera, krotost, uzdržanje.“

Zar ne želite radost i mir u periodu vremena nevolje? Nije li to najdragoceniji dar za vreme kada će oni koji su odbacili Hrista biti lišeni tih vrednosti i kada će njihove duše biti sasušene i puste, ispunjene bolom i velikim strahom?

Jednu ovakvu seriju propovedi održao sam u jednom gradu. Prišao mi je pastor crkve i rekao: „Jedan od mojih vodećih službenika u crkvi veoma je uznemiren tvojom serijom propovedi.“

„Zašto“, upitah.

„Kaže da je to što govoriš obična drskost“, glasio je odgovor.

„Da ti postavim samo jedno pitanje, pastore. Kako se slažu on i njegova žena?“

„Kao pas i mačka“, odgovorio je.

Kad Isus nije u srcu, teško je komunicirati sa članovima porodice, pa te večne stvari kao da su dosadne, bez ukusa. Promenu donosi Isus. U vreme kad Božji Duh bude bio povučen sa zemlje, moći ćemo da budemo sigurni da će nam On dati veliku meru Duha, ako ga stvarno želimo i ako ga istinski tražimo. Tada će se pokazati da li u domu i u srcu ima ili nema ljubavi

8. U Mateju 24. glavi Isus govori da će, neposredno pre nego što On dodje vremena biti kao ona kakva su bila u vreme Nojevo. Znete li ljude koji rado pričaju i rado provode vreme razmišljajući o gresima sadašnjeg vremena? LJudi koji uživaju u razgovorima o seksualnim perverzijama i gresima tela, o onome što je sramno? NJihove pljuvačne žlezde pojačavaju lučenje kada se o tome govori. **Svet jeste** grešan i mi živimo u veoma zlom vremenu. Medjutim, imamo li pravo da to učinimo **središtem** svojih razmišljanja? Kakve ćemo koristi imati od takvih razmišljanja? „Kako on misli u srcu“, kaže mudri Solomun, „takav je.“ (Priče 23, 7. slob.prev.). Kako bi bilo bolje da bismo svoje misli koncentrisali na ovo obećanje: „Evo, ja ću vam poslati Iliju proroka pre nego dodje veliki i strašni dan Gospodnji; i on će obratiti srce otaca-roditelja k sinovima, i srce sinova k ocima roditelja njihovih, da ne dodjem i zatrem zemlju (Malahija 4, 5.6.).

Stvari će biti tako teške da, kada ne bi poslao naročito izlivanje svog Duha, Hristos bi morao da uništi zemlju pre vremena. Nama je obećano moćno probudjenje, probudjenje koje će od doma načiniti dom, slatki dom. Domovi koji radosno očekuju Isusov dolazak biće predvodnica tih slatkih domova.

Šta bi ti rekao za osobu koja po trideset sati nedeljno provodi u samarićanskom radu, dok je njen muž zanemaren i zalazi u stranputice; njen sin tinejdžer zalazi na druge puteve, a

njena ljupka, lepa kćerka se prodaje neprijatelju ljudskih duša? Za sve to vreme, majka je srećna i ponosna što u samarićanstvu radi više nego svi ostali u crkvi zajedno! Samarićanski rad je divan rad, potreban i nikako ga ne treba omalovažavati. Kad bi samo Bog učinio da se u taj posao uključi više naših sestara. Kako bi bilo divno kad bi mnogo više vernika provodilo po jedan ili dva sata nedeljno u samarićanskom radu! A da onda provode i vreme u hrišćanskom svedočenju. Zatim, ostatak raspoloživog vremena u tome da od svog doma načine najprijatnije mesto na zemlji! Zaista, da kažu svojim muževima da ih vole, svojim ženama da ih vole, svojoj deci da ih vole! Da učine svoj dom mestom sreće. Kad bismo sledili uputstvo dato u 5. Mojsijevoj 11, 18-21., po obećanju koje je tamo dato imali bismo kao dane kao na nebu . Divnog li obećanja da ga uzmemo uz se, dok se približavamo vremenu nevolje i posmatramo ispunjenje teksta u Malahiji 4, 5. 6.!

9. Šta će biti s tom našom decom koja su izvan barke sigurnosti? Koliko roditelja osećaju stvarno breme odgovornosti za svoju decu koja su napustila crkvu? Evo obećanja na koje možete da se pozovete: „Jer ću im dati srce da me poznaju da sam ja Gospod, i biće mi narod i ja ću im biti Bog, jer će se obratiti k meni svim srcem svojim.“ (Jeremija 24, 7.).

Bog ne želi da prolivamo suze sumnje, nego suze vere, misleći na našu decu koja su izvan tora. Treba da budemo sigurni da možemo da zatražimo pomoć od Boga verujući da On spasada našu decu. Mi možemo da uzvratimo zahvalnošću što je On to učinio, savladjujući veštinu komunikacije u poslu zadobijanja duša za Hrista. Zapazite reči u Jeremiji 31, 16.17.: „Ustavi glas svoj od plača i oči svoje od suza, jer ima plata delu tvojemu, govori Gospod, i oni će se vratiti iz zemlje neprijateljske. I imaš nada za posledak“, govori Gospod, „da će se vratiti sinovi tvoji na medje svoje.“

Bog može da unese igru u oči i pesmu u srce, kad se pozovemo na obećanje, verujući da Gospod, dok mi saradjujemo s Njime, ostvaruje svoju nameru za naše najmilije. On je to obećao. Verujmo mu i položimo pravo na obećanje.

10. Želiš li da budeš poveden u takvu vrstu iskustva? Nemaš potrebe da sediš i da gajiš želju za njim, jer ti se ovde daje obećanje po kojem ga možeš dobiti, i to odmah. Mi ne moramo da čekamo neko vreme u udaljenoj budućnosti. On čeka da ga preuzmemo baš sada. Obrati pažnju na sledeće reči: „I vodiću slepce putem kojega nisu znali; vodiću ih stazama kojih nisu znali; obratiću pred njima mrak u svetlost i što je neravno u ravno. To ću im učiniti, i neću ih ostaviti (Isaija 42, 16.).

Nije li divno ovo obećanje o vodjstvu i svetlosti, u trenutku kada ulazimo u period mračnih dana? Kako je Bog divan prema nama!

11. Sada imamo obećanje o kojem sam govorio na početku poglavlja: „Jaoh! Jer je

veliki ovaj dan, nije bilo takvoga, i vreme je muke Jakovljeve, ipak će se izbaviti iz nje.“
(Jeremija 30, 7.)

Divno obećanje! To je Božja tvrda reč da ćemo biti izbavljeni od strašnog vremena nevolje koje je neposredno pred nama. To vreme će sasvim pouzdano doći i ono će biti strašno! Biće to najgora vrsta bitisanja koju je svet ikada upoznao i mi verujemo da je to tako. Medjutim, mi možemo da živimo u sigurnosti, ako su naša srca prava pred Bogom danas i ako nastavimo da gajimo zajednicu s Njime svakoga dana, kada to vreme dodje, bićemo izbavljeni iz njega. Usidrimo svoje nade i vizije na Božjim obećanjima.

12. Otvorimo sada tekst u Jevrejima 6. glavi. Pavle u tom tekstu, nadahnut, govori da je Bog dao Avramu obećanje i potkrepio ga zakletvom. Takav sporazum, kaže Pavle, čini neprimenljivu konstrukciju istine. Bogu je nemoguće da laže. To nam, prema onome što je pisao apostol Pavle, daje nadu da je pouzdan kao sidro.

Pred nama su neke nemirne vode, po kojima moramo da jedrimo. Ipak, bez obzira šta će doći, mi imamo obećanje i sidro! Šta možemo više da tražimo? Sam Bog nam je obećao sigurnost i pobedu. Pročitajte obećanje iz Isaije 43, 2.: „Kad podješ preko vode, ja ću biti s tobom, ili preko reka, neće te potopiti.“

Nije li to jasno rečeno? Zar nas to ne zadovoljava? Postoji najmanje 3.573 obećanja ili grupa obećanja, u kojima možemo naći nadu i sigurnost, kako se približavamo vremenu nevolje, pa zato ne treba da se bojimo niti da gubimo hrabrost. Ona čine sidro, lenger, koji će nas držati u sigurnosti i u najolujnijim burama. Naš cilj putovanja je stakleno more. To je finalni dok na našem zemaljskom putovanju. On je obećao da će biti Kapetan našega broda, ako mu damo tu čast. Tamo ćemo pevati pesmu Mojsijevu i pesmu Jagnjetovu. Kakav će to biti hor! Ono predivno u svemu ovome jeste da svako od nas može da bude deo tog silnog mnoštva.

Dom, dom, nebeski dom

Videću njega ja

Što brže naš život prolazi

Sve bliže je srcu mom.

INDEKS STIHOVA SA OBEĆANJIMA U BIBLIJI

1. Carevimna 8, 33.40.	Isaija, 54, 17
Danilo 12, 1.	Isaija 58, 13.14.
Dela 16, 31.	Isaija 61, 1-3.
Dela 18, 10.	Isus Navin 6, 5.
Dela 5. 31.	Jakov 1, 5.
Dela 5. 32.	Jakov 1, 5-7
2. Dnevnika 20, 21.	Jakov 5, 14.15.
2. Dnevnika 20, 24.	Jakov 5, 20.
2. Dnevnika 20, 9.	Jeremija 24, 7.
Efescima 1, 7.	Jeremija 30, 7.
Filibljanima 2, 13.	Jeremija 31, 16. 17.
Filibljanima 2, 14-16.	Jeremija 33, 3.
Filibljanima 4, 19.	Jeremija 33,6
Filibljanima 4, 8.	Jevrejima 1, 9.
Galatima 3, 14.	Jevrejima 11, 1.
Galatima 3, 29.	Jevrejima 11, 32.
Galatima 5, 22.	Jevrejima 11, 5.
Galatima 6, 1.2.	Jevrejima 11,6.
Galatima 6, 7.	Jedvrejima 2, 14.15.
Isaija 1, 18.	Jevrejima 4, 1.2.
Isaija 25, 9.	Jevrejima 4, 4.9.
Isaija 26, 3.	Jevrejima 6, 18.
Isaija 33, 16.	Jevrejima 9, 28.
Isaija 33. 24.	Jezekilj 26, 26.
Isaija 40, 8.	Jezekilj 36, 26.
Isaija 42, 16.	Joilo 2, 28-30.
Isaija 43, 2	Joilo 3, 16.
Isaija 48, 10.	Joan 1, 12.
Jovan II, 41.	Luka 1, 38.
Jovan 11, 41-44.	Luka 11, 13.

- Jovan 14, 1-3.
 Jovan 14, 15.
 Jovan 14, 3.
 Jovan 15, 3.
 Jovan 16. 13.
 Jovan 16, 8.
 Jovan 17.17
 Jovan 17, 3.
 Jovan 19, 10.11.
 Jovan 19. 11.
 Jovan 6, 53
 1. Jovanova 1, 9.
 1. Jovanova 2,25.
 1. Jovanova 3, 1-3
 1. Jovanova 3, 15.
 1. Jovanova 3, 2.3.
 1. Jovanova 3, 3.
 1. Jovanova 3, 9.
 1. Jovanova 4, 18.
 1. Jovanova 4, 19.
 1. Jovanova 4,8.
 1. Jovanova 5, 10.
 1. Jovanova 5, 16.
 1. Jovanova 5, 17
 1. Jovanova 5, 4.
 Juda 24.
 1. Korinćanima 10, 12.
 1. Korinćanima 15, 57.
 1. Korinćanima 6, 19
 2. Korinćanima 12, 7.
 2. Korinćanima 12, 9.
 2. Korinćanima 3, 18.
 2. Korinćanima 6, 16.
 2. Korinćanima 7, 1.
 Luka 23, 34.
 Luka 23, 54.
 Luka 8, 11.
 Malahija 3, 10.
 Malahija 3, 10-12.
 Malahija 3, 16.17.
 Malahija 3, 8-12.
 Malahija 4, 5.6.
 Marko 11, 24.
 Marko 16, 18.
 Marko 1, 28.
 Marko 5, 28
 Matej 1, 21.
 Matej 18, 19.
 Matej 21, 22.
 Matej 24, 35.
 Matej 24, 37.
 Matej 25, 21.
 Matej 4,4.
 Matej 5,44.
 Matej 5, 44-48.
 Matej 6, 30.
 Matej 6, 33.
 Matej 7, 7.
 Matej 8, 17.
 Matej 9, 29.
 1. Mojsijeva 18, 14.
 1. Mojsijeva 2, 1-3.
 1. Mojsijeva 3, 15.
 1. Mojsijeva 32, 26.
 1. Mojsijeva 32, 7-9.12. 28.
 1. Mojsijeva 32, 9.
 1. Mojsijeva 6,3.
 2. Mojsijeva 14, 13.

2. Mojsijeva 20, 5.
 2. Mojsijeva 20, 8-11.
 2. Mojsijeva 31, 15-17.
 4. Mojsijeva 23, 19.
 5. Mojsijeva 11, 18-21.
 5. Mojsijeva 8, 2.
 O Jovu 19,25.
 Osija 6, 1.
 Otkrivenje 1, 10.
 Otkrivenje 12, 12.
 Otkrivenje 12, 7-9.
 Otkrivenje 14, 12.
 Otkrivenje 14, 6.
 Otkrivenje 17, 14.
 Otkrivenje 21, 4.5.
 Otkrivenje 22, 11.12.
 Otkrivenje 22, 14.
 Otkrivenje 3, 5.
 Otkrivenje 5, 13.
 Pisma nad pismama 2, 4.
 1. Petrova 1, 18.19.
 1. Petrova 2, 21-23.
 1. Petrova 1, 23.
 2. Petrova 1, 4.
 Priče 22, 3.
 Priče 23, 7.
 Priče 25, 9-
 Propovednik 3, 1.
 Psalam 1, 1-3
 Psalam 103. 1-5.
 Psalam 107, 20.
 Psalam 116, 15.
 Psalam 118, 17.
 Psalam 23,4.
 Psalam 50, 10.
 Psalam 50, 15.
 Psalam 51, 10.
 Psalam 60, 4.
 Rimljanima 1, 20.21.
 Rimljanima 10, 10.
 Rimljanima 10, 17.
 Rimljanima 12, 3.
 Rimljanima 14, 23.
 Rimljanima 2, 1.
 Rimljanima 4, 21.
 Rimljanima 5, 20.
 Rimljanima 5,5.
 Rimljanima 7, 14.
 Rimljanima 8, 32.
 Rimljanima 8, 9.
 1. Solunjanima 5, 23.
 1. Timotiju 2, 8.
 1. Timotiju 6, 12.
 2. Timotiju 1, 12.
 Zaharija 12, 8.
 Psalam 24, 1.
 Psalam 32, 8.
